

1 БЕСТСЕЛЪР НА НЮ ЙОРК ТАЙМС

Сара Шенарг

Игра на лъжи

„Ние сме това,
на което се правим,
така че да
внимаваме на
какво се правим“.

– Кърт Вонегът

 БОРГОН

САРА ШЕПАРД ИГРА НА ЛЪЖИ

Превод: Мирела Стефанова

chitanka.info

„Ние сме това, на което се правим, така че да
внимаваме на какво се правим.“

Кърт Вонегът

Имах живот, за какъвто други са готови да убиват.

И някой го направи.

Това му е лошото да си мъртъв, че не ти остава нищо, за което си струва да живееш. Край на целувките. Край на тайните. Край на клюките. Това стига напълно, за да убиеш едно момиче. Но аз съм на път да се сдобия с нещо, което никой друг не е постигал — ново превъплъщение, благодарение на Ема, изгубената ми сестра-близначка, която така и не успях да срещна.

Сега Ема се мъчи да разбере какво е станало с мен. И единственият начин да си го представи е да бъде самата мен — да се вмъкне в предишния ми живот и да го заживее. Но дали ще схваща шегичките, които си разменях с най-добрите ми приятелки? Как ще накара гаджето ми да повярва, че тя е момичето, в което се е влюбил? Как ще се преструва на щастлива и безгрижна дъщеря, докато пожелава „лека нощ“ на родителите ми? И ще продължи ли да играе играта, дори когато осъзнае, че моят убиец следи всяка нейна стъпка?

Сара Шепард, автор на сензационната поредица „Малки сладки лъжкини“ — бестселър № 1 на Ню Йорк Таймс — се завръща с потресаваща нова серия за тайни, лъжи и убийствени намерения.

Нека играта на лъжи да започне сега!

ПРОЛОГ

Събудих се в мръсна вана на крачета, в непозната баня с розови плочки. До тоалетната чиния имаше купчина списания „Максим“, в умивалника се търкаляше зелена тубичка паста за зъби, пред прозореца бяха спуснати бели завеси. През стъклото се виждаше тъмно небе и пълна луна. Кой ден бяхме? Къде се намирах? В къщата на някое от братствата в Аризонския университет? В нечий апартамент? Помнех само, че се казвам Сътън Мърсър и че живея в Тусон, Аризона. Не знаех къде съм си оставила чантата и няхах представа къде бях паркирала колата си. Всъщност каква кола карах? Да не би някой да ми беше сипал нещо в питието?

— Ема? — разнесе се момчешки глас от съседната стая. — Вкъщи ли си?

— Заета съм! — чу се глас наблизо.

Вратата на банята се отвори и на прага застана високо, слабо момиче с рошава тъмна коса.

— Хей! — надигнах се аз. — Заето е! — Усещах тялото си изтръпнало, сякаш все още не се бях събудила. Когато погледнах надолу, останах с впечатлението, че мъждукам, сякаш се намирах под пулсираща светлина. Откачена работа. Някой определено ми беше сипал нещо.

Момичето като че ли не ме чу. Вмъкна се в банята с мрачно лице.

— Хей! — извиках аз, излизайки от ваната. Тя не ме погледна. — Да не си оглушала? — Никаква реакция. Непознатата сипа малко лавандулов лосион в шепата си и го разтърка по ръцете си.

Вратата отново се отвори и вътре връхлетя чипонос, небръснат тийнейджър.

— Опа! — Погледът му се впи в прилепналата тениска на момичето, на която имаше надпис НЮ ЙОРК НЮ ЙОРК РОЛЪРКОСТЪР. — Не знаех, че си тук, Ема.

— Може би защото вратата беше затворена? — Ема го избута навън и тресна вратата. Обърна се към огледалото. Аз стоях зад нея.

— Хей! — извиках ѝ отново.

Най-накрая тя вдигна поглед. Очите ми се стрелнаха към огледалото, за да срещнат погледа ѝ. Но когато погледнах към отраженията ни, изпищях ужасено.

Защото Ема изглеждаше точно като мен.

И защото мен ме нямаше там.

Ема се обърна и излезе от банята, а аз я последвах, защото нещо сякаш ме теглеше след нея. Кое беше това момиче? Защо толкова много си приличахме? Защо бях невидима? И защо не можех да си спомня... почти нищо? В съзнанието ми се вихреха объркани спомени — блестящият залез над Каталинас, ароматът на лимонови дръвчета в задния ни двор рано сутрин, усещането за меки кашмирени чехли на краката ми. Но останалото, най-важните неща, бяха заглушени и размазани, сякаш живеях под вода. Виждах неясни сенки, но не можех да разбера какво представляват. Не помнех какво съм правила през летните ваканции, с кого беше първата ми целувка или какво е усещането слънцето да грее върху лицето ми, или да танцувам на любимата си песен. Коя беше любимата ми песен? Нещо дори още по-лошо — с всяка изминала минута нещата ставаха все по-замъглени и неясни. Сякаш изчезвах.

Сякаш аз изчезвах.

Но след това се концентрирах и чух приглушен писък. И изведнъж като че ли се озовах на друго място. Усетих болка да пронизва тялото ми, преди мускулите ми да се отпуснат окончателно. Докато очите ми се затваряха бавно, видях една размазана, неясна фигура да се изправя над мен.

— О, Господи! — прошепнах аз.

Нищо чудно, че Ема не ме виждаше. Нищо чудно, че ме нямаше в огледалото. Защото не бях там.

Бях мъртва.

1.

ДВОЙНИЧКАТА

Ема Пакстън се измъкна през задната врата на новия дом на приемните ѝ родители в покрайнините на Лас Вегас, метнала чантата си през рамо и с чаша студен чай в ръка. По близката магистрала профучаваха коли и въздухът миришеше силно на изгорели газове и на местната пречиствателна станция. Единствената украса в задния двор бяха прашни фитнесуреди, ръждясала лампа против насекоми и кичозни глинени статуи.

Той се различаваше ужасно от моя заден двор в Тусон, който беше оформен идеално като пустинен пейзаж и имаше кула с люлка, за която обичах да си фантазирам, че е замък. Както вече казах, някои подробности все още помнех, а други просто се бяха изпарили. През последния един час вървах след Ема, опитвайки се да науча повече за живота ѝ с надеждата да си спомня повече неща от моя собствен. Не че имах кой знае какъв избор. Където и да отидеше тя, аз се мъкнех подире ѝ. Не бях съвсем сигурна откъде знаех всички тези неща за Ема — те просто се появяваха в главата ми, докато я наблюдавах, също като есемеси във входящата кутия. Познавах живота ѝ по-подробно, отколкото моя собствен.

Ема остави чантата си върху дървената маса с крака от гофрирано желязо на верандата, седна в един пластмасов градински стол и протегна врат нагоре. Единственото хубаво нещо на верандата беше, че не гледаше към казината, а предоставяше идеален изглед към ясното, чисто небе. Луната висеше над хоризонта — издуто алабастровобяло кръгче. Погледът на Ема се отклони на изток, към двете ярки, познати звезди. Когато беше деветгодишна, тя тъжно беше нарекла дясната Звезда на мама, лявата беше Звезда на татко, а мъничкото, блещукащо петънце под тях беше Звезда на Ема. Беше си измисляла всякакви истории за тези звезди, преструвайки се, че са истинското ѝ семейство и че един ден те ще се съберат на Земята така, както са заедно на небето.

През по-голямата част от живота си Ема беше живяла в приемни семейства. Никога не беше виждала баща си, но си спомняше майка си, с която беше живяла, докато не навърши пет години. Майка ѝ се казваше Беки. Беше слаба жена, която обичаше да отговаря на висок глас на въпросите от „Колелото на късмета“, да танцува из дневната на песните на Майкъл Джексън и да чете таблоиди, в които имаше статии от рода на „Бебе се роди от тиква!“ и „Момчето-прилеп е живо!“. Беки изпращаше Ема на лов за боклуци из квартала, а наградата винаги беше или гилза от използвано червило, или мини „Сникърс“. Тя купуваше на Ема къси полички с воланчета и дантелени роклички от „Гудуил“ и я контеше. Четеше ѝ „Хари Потър“ преди лягане, като измисляше различни гласове за героите.

Но Беки беше като лотариен билет — Ема никога не знаеше как ще премине денят ѝ. Понякога майка ѝ по цял ден лежеше на дивана и плачеше с изкривено лице и стичащи се по бузите ѝ сълзи. Друг път завличаше Ема в най-близкия магазин и ѝ купуваше по два чифта от всичко. „Защо са ми два чифта еднакви обувки?“ — питаше Ема. Беки я поглеждаше разсеяно. „В случай, че единият се изцапа, Еми“.

Освен това Беки забравяше много — като онзи път, когато я беше зарязала в „Съркъл Кей“. Останала без дъх, Ема наблюдаваше как колата на майка ѝ се изгубва по магистралата. Продавачът ѝ даде сладолед на клечка и ѝ позволи да седне върху фризера, който беше поставен пред магазина, докато се обади тук-там. Когато Беки най-после се върна, тя сграбчи Ема и я прегърна силно. Дори не се оплака, когато Ема покапа със сладолед роклята ѝ.

Една лятна нощ, скоро след тази случка, Ема остана да спи у Саша Морган, нейна приятелка от детската градина. Когато на сутринта се събуди, тя видя госпожа Морган да стои на вратата с ядосано изражение на лицето. Оказа се, че Беки е пъкнала бележка под входната врата на Морганови, с която съобщава, че е „тръгнала на кратко пътешествие“. Много кратко — продължаваше вече повече от тринайсет години.

След като не можаха да открият Беки, родителите на Саша оставиха Ема в приюта в Рино. Потенциалните осиновители не се интересуваха от петгодишни деца — търсеха бебета, които да превърнат в свои миниверсии — така че Ема живя в пансион и при приемни родители. Макар че щеше винаги да обича майка си, тя не

можеше да каже, че ѝ липсва — поне не и Нещастната Беки, Маниакалната Беки или Лудата Беки, която я беше забравила в „Съркъл Кей“. Липсваше ѝ обаче самата идея за майка: някоя стабилна, постоянно присъстваща в живота ѝ жена, която да познава миналото ѝ, да се грижи за бъдещето ѝ и да я обича безусловно. Ема беше измислила звездите на мама, татко и своята не въз основа на нещо, което познаваше, а по-скоро въз основа на нещо, което ѝ се искаше да има.

Плъзгащата се врата се отвори и Ема се завъртя. Травис, осемнайсетгодишният син на приемната ѝ майка, излезе наперено на верандата и се настани върху масата.

— Съжалявам, че така се намъкнах в банята — рече той.

— Няма нищо — промърмори горчиво Ема и леко се отдръпна от протегнатите му крака. Беше повече от сигурна, че Травис не съжалява. Правеше всичко възможно, за да я види гола. Днес той носеше синя бейзболна шапка, смъкната ниско над очите му, овехтяла, свръхголяма риза и торбести дънки, чието дънце висеше почти до коленете му. По чипоносата му физиономия с тънки устни и малки очички се забелязваха снопчета набола брада; не беше достатъчно пораснал, за да има сериозно лицево окосмяване. Кървясалите му кафяви очи се присвиха похотливо. Ема усещаше погледа му, който внимателно проучваше плътно прилепналата ѝ тениска, голите, потъмнели от слънцето ръце и дългите ѝ крака.

Травис изсумтя, бръкна в джоба на ризата си, измъкна един джойнт и го запали. Когато издуха пушека към нея, лампата против насекоми изведнъж се включи. С леко изпукване и шипяща синя светлина тя унищожи поредния комар. Защо не можеше да направи същото и с Травис...

Искаше ѝ се да каже: „Марш оттук, смръдльо! Нищо чудно, че момичетата избягват да се приближават до теб“. Но се сдържа; коментарът щеше да влезе само в списъка „Духовитости, които трябваше да кажа“, който си водеше в едно черно тефтерче, скрито в най-горното ѝ чекмедже. Списъкът с духовитости, или накратко ДКТДК, представляваше остроумни, сприхави забележки, които Ема отдавна копнееше да каже на приемните си майки, гадните съседи, кучките в училище и цяла сюррия други личности. В повечето случаи се сдържаше: беше по-лесно да мълчи, да не си създава проблеми и да

бъде типът момиче, каквото изисква ситуацията, в която се намира. Междувременно се беше сдобила с някои впечатляващи умения: на десетгодишна възраст разви отлични рефлексии, когато господин Смайт, един от раздразнителните ѝ приемни родители, изпаднаше в някое от настроенията си, при които хвърляше най-различни предмети. Когато Ема живееше в Хендерсън при Урсула и Стив, двете хипита, които сами си отглеждаха храната, но нямаха представа как да си я сготвят, Ема неохотно пое кухненските задължения, научавайки се да прави хляб с тиквички, зеленчуков огретен и страхотни пържени картофи.

Два месеца по-рано Ема се беше заселила при Кларис, самотна майка, която работеше като барманка за VIP комарджии в казиното „М Ризорт“. Ема прекара лятото в правене на снимки, игра на мини на очуканото блекбери, подарък от приятелката ѝ Алекс, преди да напусне предишния си дом в Хендерсън, и почасова работа като оператор на ролеркостера до казиното „Ню Йорк Ню Йорк“. О да, и в опити да избягва Травис.

В началото не беше така. Ема се опита да се държи мило с новия си приемен брат, с надеждата, че ще станат приятели. Не всички приемни родители бяха гадни, а и тя никога не се беше сприятелявала с другите деца; просто понякога се налагаше да полага огромни усилия. Престори се, че се интересува от всички клипове в Ю туб за това как да станеш крадец на дребно, които Травис гледаше: как да се отключи кола с мобилен телефон, как да се хакнат автомати за безалкохолни, как да се отключи катинар с кутийка от бира. Изглежда два кеч мача по телевизията, дори се опита да научи терминологията. Но на всичко това беше сложен край седмица по-късно, когато Травис се опита да я опипа, докато тя стоеше пред отворения хладилник.

— Ти се държиш толкова мило — беше промърморил в ухото ѝ, преди Ема „случайно“ да го ритне в слабините.

Единственото, което Ема искаше, беше да завърши гимназията. Беше краят на август и училището започваше в сряда. След две седмици тя навършваше осемнайсет и можеше да напусне Клариса, но това означаваше да напусне и училището, да си намери квартира и да започне да работи, за да си плаща наема. Клариса беше казала на социалните, че Ема може да остане при нея, докато си вземе дипломата. Само още девет месеца, припяваше си Ема като мантра. Щеше да издържи дотогава, нали?

Травис дръпна още веднъж от джойнта.

— Искаш ли? — попита той задавено, задържайки дима в дробовете си.

— Не, благодаря — отвърна резервирано тя.

Травис най-накрая издуха дима.

— Малката сладка Ема — каза той с мазен глас. — Но ти невинаги си била толкова добра, нали?

Ема вдигна глава към небето и погледът ѝ отново се спря върху звездите на Ема, мама и татко. Малко над хоризонта се виждаше звездата, която наскоро беше нарекла Звездата на гаджето. Като че ли тази вечер тя се намираще по-близо от обичайното до Звездата на Ема — може би това беше някакъв знак. Може би тази година щеше да открие идеалния приятел, с когото ѝ е писано да бъде.

— По дяволите — внезапно прошепна Травис, забелязвайки нещо в къщата. Той бързо угаси джойнта и го хвърли под стола на Ема, точно когато Клариса излезе на верандата. Ема се закашля от дима на тлеещата угарка — колко мило от негова страна, че се опитва да я натопи — и я прикри с маратонката си.

Клариса все още беше облечена с работната си униформа: смокинг, копринена бяла риза и черна тясна вратовръзка. Изрусената ѝ коса беше вдигната в безупречен кок, а устните ѝ бяха с яркочервено червило, което би състарило всяка физиономия. В ръцете си държеше бял плик.

— Липсват ми двеста и петдесет долара — заяви тя с равен глас. Празният плик изшумоля. — Това беше личният ми бакшиш от Брус Уилис. Той се подписа на една от банкнотите. Мислех да я сложа в албума ми с изрезки.

Ема въздъхна съчувствено. Единственото, което бе научила за Клариса беше, че тя е обсебена от звездите. Имаше си албум, в който описваше всяка своя среща с някоя известна личност, а десетки снимки с автографи покриваха стените в малката трапезария. Понякога двете се засичаха по обяд в кухнята, което за Клариса беше рано сутрин след нощната смяна. Единственото, за което беше склонна да говори, беше как предишната вечер провела дълъг разговор с най-новия победител в „Американски идол“ или как циците на някоя филмова звездичка със сигурност са фалшиви, или как водещата на някое риалити шоу била истинска кучка. Ема винаги слушаше в захлас. Тя въобще не се

интересуваше от мръсните чаршафи на звездите, но си беше мечтала един ден да стане разследващ журналист. Не че някога го беше споменавала пред Клариса. Не че тя се интересуваше от личния ѝ живот.

— Парите бяха в този плик в спалнята ми днес следобед, преди да тръгна за работа. — Клариса гледаше Ема с присвити очи. — Сега ги няма. Има ли нещо, което да искаш да ми кажеш?

Ема стрелна с поглед Травис, но той си играеше с блекбърито си. Докато преглеждаше снимките, тя забеляза своя замазана снимка на отражението си в банята. Косата ѝ беше мокра и тя беше увила кърпа около тялото си.

Ема погледна Клариса с пламнало лице.

— Нищо не знам за това — каза тя с възможно най-дипломатичния си тон. — Защо не попиташ Травис? Той може да знае.

— Моля? — сопна ѝ се Травис. — Не съм вземал никакви пари.

Ема изсумтя скептично.

— Знаеш, че никога не бих го направил, мамо — продължи Травис. Той се изправи и подръпна панталоните си нагоре. — Известно ми е колко много работиш. Но днес видях Ема да влиза в стаята ти.

— Какво? — Ема се извъртя с лице към него. — Не съм влизала!

— Напротив — тросна ѝ се Травис. Щом обърна гръб на майка си, фалшивата му усмивка изчезна, носът му се сбърчи, а присвитите му очи проблеснаха.

Ема го погледна изумена. Невероятно беше колко спокойно лъжеше.

— Виждала съм те да ровиш в чантата на майка ти — заяви тя.

Клариса се облегна на масата със свити уста.

— Наистина ли?

— Не, не съм! — Травис посочи обвинително Ема. — Защо ѝ вярваш? Дори не познаваш това момиче.

— Парите не ми трябват! — Ема притисна длани към гърдите си. — Имам си работа! Получавам достатъчно! — Тя работеше от години. Преди да започне на ролеркостъра, известно време се беше хванала в местния зоопарк или стоеше на улицата, облечена като Статуята на свободата, и рекламираше местния кредитен съюз, дори известно време беше амбулантен търговец на ножове. Беше си спестила повече

от двеста долара и ги криеше в полупразна кутия от тампони в спалнята си. Травис все още не ги беше намерил, навярно защото тампоните бяха много по-добра охранителна система срещу гадни момчета дори от глутница разявени ротвайлери.

Клариса погледна към Травис, който ѝ се усмихна противно. Тя повъртя празния плик в ръцете си и в очите ѝ проблесна подозрение. Като че ли за миг го бе прозряла.

— Виж какво. — Травис се приближи до майка си и я прегърна през раменете. — Мисля, че трябва да разбереш истината за Ема. — Той извади блекбърито от джоба си и започна да натиска бутоните.

— Какво имаш предвид? — Ема стана и се приближи до тях.

Травис я изгледа лицемерно, прикривайки с ръка екрана на блекбърито.

— Мислех да обсъдим това насаме, но вече е твърде късно.

— Какво да обсъдим? — Ема скочи напред, разлюлявайки пламъка на свещта, поставена в средата на масата.

— Знаеш много добре какво. — Травис натискаше бутоните по клавиатурата. Край главата му избръмча комар, но той не си направи труда да го прогони. — Ти си откачен изрод.

— Какво имаш предвид, Травис? — Начервените устни на Клариса се свиха разтревожено.

Най-накрая Травис им показа екрана на блекбърито.

— Това — обяви той.

Духна горещ сух вятър и напълни очите на Ема с прах. Синьочерното небе изведнъж се смрачи. Травис въздъхна тежко до нея, лъхна ѝ на марихуана, и показа един сайт за качване на видеоклипове.

Със замах написа в търсачката СътънОтАдоЯ и натисна „старт“.

Клипът се зареди бавно.

Малка камера снимаше двор. Не се чуваше нищо, защото звукът бе изключен. Камерата се завъртя и показа стол, върху който седеше момиче със завързани очи. На врата ѝ висеше дебела сребърна верижка с кръгъл медальон.

Момичето клатеше като обезумяло главата си напред-назад, медальонът подскачаше на гърдите ѝ. Екранът потъмня за миг и изведнъж зад нея се плъзна някой, сграбчи верижката и я опъна силно върху гърлото ѝ. Главата на момичето се отметна назад. Тя размаха ръце и ритна с крака.

— О, Господи. — Клариса притисна ръце към устата си.

— Какво е това? — прошепна Ема.

Непознатият дърпаше веригата все по-силно и по-силно. Той носеше маска на главата си, затова Ема не можеше да види лицето му. След около трийсетина секунди момичето на клипа спря да се бори и се отпусна безжизнено.

Ема отскочи назад. Да не би да бяха видели току-що как някой умира? Какво беше това, по дяволите? И какво общо имаше с нея?

Камерата не се отместваше от лицето на момичето. Тя не помръдваше. Тогава екранът отново потъмня. Когато отново се появи картина, камерата беше обърната на една страна, захвърлена на пода. Ема все още можеше да види отдолу фигурата на стола. Някой се приближи до момичето и свали превръзката от очите ѝ. След дълга пауза момичето се разкашля. От очите ѝ потекоха сълзи. Крайчетата на устата ѝ увиснаха. Тя бавно примига. За части от секундата, преди екранът отново да потъмнее, тя погледна замаяно в обектива.

Ченето на Ема увисна чак до изтърканите ѝ маратонки.

Клариса шумно въздъхна.

— Ха — възкликна триумфално Травис. — Нали ти казах.

Ема се взираше в големите сини очи, леко чипото носле и кръглото лице на момичето. То изглеждаше точно като нея.

Защото момичето от клипа бях аз.

2.

ТОЧНО ТАКА, ОБВИНЕТЕ ХРАНЕНИЧЕТО

Ема грабна телефона от ръцете на Травис и отново пусна клипа, вторачена в екрана. Когато човекът хвана верижката и започна да души момичето със завързаните очи, тя усети как стомахът ѝ се свива от страх. Щом ръката се протегна и махна превръзката, лицето на Ема се появи на екрана. Тя имаше същата гъста, къдрава, кестенява коса като момичето от клипа. Същата заоблена брадичка. Същите розови устни, заради които децата се подиграваха на Ема, че са тъй подпухнали, сякаш има алергична реакция. Тя потрепери.

Аз също гледах ужасено клипа. Проблясващият медальон накара частица от спомен да проблесне в ума ми: спомних си как вдигам капака на бебешката ми кутия, изваждам медальона изпод един протъркан плюшен жираф, дантелено бебешко одеялце и чифт бебешки обувчици, и си го слагам на врата. И това беше. Не знаех дали се отнася до нещо, което се е случило в задния ми двор... или на трищата оттам. Изпитах огромното желание да зашлевя здрав шамар на следсмъртната ми памет.

Но това трябваше да бъде клипът на моята смърт, нали? Особено като се има предвид краткият спомен, който ме връхлетя, след като се свестих в банята на Ема: лицето до моето, разтуптяното ми сърце, убиецът ми, надвесен над мен. Честно казано, нямах представа каква беше тази работа с моята смърт: дали бях попаднала в света на Ема в мига, когато бях поела последния си дъх, или беше дни — месеци — по-късно? И кой беше качил клипа в интернет? Беше ли го видяло семейството ми? Да не би да е своеобразно откачено писмо с искане на откуп?

Най-накрая Ема вдигна глава от екрана.

— Къде го намери? — попита тя Травис.

— Май някой не е знаел, че е станал звезда в интернет, а? — рече Травис и грабна телефона си от ръцете ѝ.

Клариса прокара пръсти през косата си. Тя не спираше да мести поглед от екрана към лицето на Ема.

— Това ли е начинът ти да се забавляваш? — попита прегракнало тя.

— Сигурно така се дрогира. — Травис закрачи по верандата като дебнещ лъв. — Познавам няколко момичета в училище, които се бяха вманиачили по това. Едната едва не умря.

Клариса закри устата си с ръка.

— Какво ти има?

Ема погледна към Клариса.

— Чакайте, не! Това не съм аз. Момичето в клипа е друго.

Травис завъртя очи.

— Някоя, с която сте като две капки вода? — рече безизразно той. — Нека позная. Отдавна изгубената ти сестра? Злата близначка?

В далечината се разнесе нисък тътен. Бризът замириса на мокър асфалт, издайнически знак за приближаваща буря. Отдавна изгубена сестра. Тази мисъл избухна в главата ѝ като фойерверк по случай Четвърти юли. Напълно беше възможно. Веднъж беше питала социалните дали Беки е имала и други деца, които да е изоставяла така, но те ѝ бяха отговорили с безизразни лица, че не знаят.

В моята глава също проблесна една мисъл: аз бях осиновена. Поне това помнех. Родителите ми не се бяха опитвали да го крият. Казаха ми, че са го решили в последната минута и никога не са виждали рождената ми майка. Беше ли възможно? Това обясняваше защо съм буквално залепена за това момиче, което изглежда точно като мен, и я следвам навсякъде, сякаш душите ни са били свързани завинаги.

Клариса потропа с дългите си нокти по масата.

— В тази къща лъжата и кражбата не се толерират, Ема.

Ема се почувства така, сякаш е получила удар с юмрук в стомаха.

— В клипа не съм аз — възрази тя. — И не съм откраднала нищо. Заклевам се.

Тя се пресегна за брезентовата си чанта, която лежеше на масата. Просто трябваше да се обади на шефа си Еди. Той щеше да гарантира, че днес е прекарала деня на работа. Но Травис пръв се докопа до чантата ѝ, събори я и разпиля съдържанието ѝ на пода.

— Опа! — извика жизнерадостно той.

Ема наблюдаваше безпомощно как окъсаното томче на „Слънце изгрява“ пада върху един прашен мравуняк. Вятърът подхвана един смачкан купон за безплатен бюфет в „МГМ Грант“ и го отвя към фитнесуредите на Травис. Блекбърито ѝ и една гилза гланц за устни с аромат на череша се търкулнаха и спряха до глинената костенурка. И накрая, но не на последно място, се изсипа подозрително изглеждащо руло банкноти, прихванато с лилав ластик. То тупна на пода, претърколи се веднъж и се спря пред обувките на Клариса.

Ема гледаше зашеметена, неспособна да обели дума. Клариса грабна парите, наплюнчи показалец и започна да брои.

— Двеста долара — обяви тя, като приключи. Извади една двайсетачка, която имаше надраскано със син химикал в горния ляв ъгъл. Дори на оскъдната светлина Ема можа да види голямото, закръглено Б, което се предполагаше, че идва от Брус Уилис. — Какво направи с останалите петдесет?

Камбанките на съседната веранда зазвъняха. Ема усети как се вледенява.

— Н-нямам представа как са се озовали в чантата ми.

За гърба ѝ се обади Травис.

— Пипнаха те. — Той се беше облегал небрежно на измазаната с хоросан стена, точно до големия кръгъл термометър. Беше скръстил ръце на гърдите си и устата му се беше изкривила в подигравателна усмивка.

Косъмчетата на врата ѝ настръхнаха. Изведнъж тя разбра какво се случва. Устните ѝ започнаха да треперят както винаги, когато беше на път да си изпусне нервите.

— Ти си го направил! — Тя посочи Травис с пръст. — Ти си ме натопил!

Травис се ухили самодоволно. Нещо в Ема се скъса. По дяволите спокойствието. По дяволите примерното момиче, каквото всеки приеман родител иска да получи. Тя се хвърли към него и го сграбчи за дебелия врат.

— Ема! — изкрещя Клариса и я дръпна от сина си. Ема залитна назад и се блъсна в един от столовете на верандата.

Клариса я хвана и я завъртя към себе си.

— Какво ти става?

Ема не отговори. Тя отново погледна към Травис. Той се беше притиснал към стената, вдигнал отбранително ръце пред себе си, но очите му блестяха от възбуда.

Клариса се отдалечи от Ема, отпусна се в близкия стол и разтърка очи. Спиралата ѝ се размаза по пръстите.

— Така няма да стане — каза меко тя след минута мълчание. Вдигна глава и погледна сериозно Ема. — Мислех, че си мило, приятно момиче, Ема, което няма да ми създава проблеми, но това ми идва в повече.

— Нищо не съм направила — прошепна Ема. — Кълна се.

Клариса измъкна пиличка от чантата си и започна да оформя нокътя на кутрето си.

— Можеш да останеш до рождения си ден, но след това се оправяй сама.

Ема примигна.

— Гониш ли ме?

Клариса спря да движи пиличката. Лицето ѝ омекна.

— Съжалявам — каза меко тя. — Но така е най-добре за всички ни.

Ема се извърна и се загледа в грозната каменна ограда на двора.

— Ще ми се нещата да бяха по-различни. — Клариса дръпна плъзгащата се врата и влезе в къщата. Щом майка му се изгуби от поглед, Травис се отлепи от стената и се протегна. После мина небрежно покрай Ема, грабна малката угарка от джойнта, която все още се въргалаше под стола, издуха късчетата трева, полепнали по нея, и я прибра в джоба на панталона си.

— Трябва да си доволна, че не се обади в полицията — подхвърли мазно той.

Ема не каза нищо, а той се обърна и влезе в къщата. Искаше ѝ се да скочи върху него и да му издере очите, но краката ѝ тежаха като налети с олово. В очите ѝ пареха сълзи. Ето, че отново се случи. Всеки път, когато някое от приемните семейства ѝ съобщаваше, че ще трябва да ги напусне, тя неизменно си спомняше онзи студен, самотен момент, когато осъзна, че Беки я е изоставила завинаги. Беше останала една седмица в дома на Саша Морган, докато полицията се опитваше да намери майка ѝ. Беше се правила на смела, беше играла на „Кенди ленд“, беше гледала „Дора Изследователката“ и беше ходила на лов за

боклуци за Саша по същия начин, както го беше правила за Беки. Но всяка нощ на светлината на нощната лампа на Саша, Ема се опитваше да прочете онези части от „Хари Потър“, които можеше да разбере — а те не бяха много. Едва беше успяла да прочете „Котка в шапка“ на доктор Зюс. Нуждаеше се от майка си да ѝ обясни сложните думи. Нуждаеше се от нея, за да ѝ чете с различни гласове. Дори сега усещаше болка в гърдите си.

Верандата утихна. Вятърът поклащаше листата на зелената лилия и палмовите дървета. Ема се беше втренчила безизразно в глинената статуя на хубава жена, която Травис и приятелите му обичаха да се правят, че чукаат. Значи това беше. Край на мечтите да остане тук, докато завърши училище. Край на мечтите да кандидатства фотожурналистика в Университета на Южна Калифорния... или дори в държавния университет. Нямаше къде да отиде. Нямаше към кого да се обърне. Освен ако...

Внезапно пред очите ѝ отново премина част от видеоклипа. Отдавна изгубената ѝ сестра. Сърцето ѝ се разтуптя. Трябваше да я намери.

Само ако можех да ѝ кажа, че вече е твърде късно за това...

3.

ЩОМ СИ ГО ПРОЧЕЛА ВЪВ ФЕЙСБУК, ЗНАЧИ Е ИСТИНА

Един час по-късно Ема стоеше в малката си спалня, а пътните ѝ сакове бяха разхвърляни по пода. Защо да чака, а да не си стегне багажа още сега? Освен това разговаряше по телефона с Александра Стоукс, най-добрата си приятелка от Хендерсън.

— Можеш да останеш при мен — предложи Алекс, след като Ема ѝ разказа как Клариса я е изгонила. — Ще говоря с мама. Може пък да се съгласи.

Ема затвори очи. Миналата година двете с Алекс се бяха записали в отбора по маратонско бягане. Още на първата тренировка и двете бяха паднали по стръмната част от трасето и се бяха сприятелили, докато почистваха ожулванията си със супер люта кислородна вода. Цялата предпоследна учебна година двете с Ема се промъкваха в казината и снимаха звездите и двойниците им с фотоапарата на Алекс, обикаляха заложените къщи, без да купуват нищо, и се пекоха на слънце на брега на езерото Мийд.

— Не мога да искам това от семейството ти. — Ема извади купчинката маркови тениски от най-горния рафт в гардероба си и ги хвърли в единия сак. След като Урсула и Стив се преместиха във Флорида Кийс, тя беше останала две седмици в дома на семейство Стоукс. Беше си прекарала страхотно, но госпожа Стоукс беше самотна майка, с достатъчно проблеми на главата.

— Клариса трябва да е полудяла, щом иска да те изхвърли — рече Алекс. В слушалката се разнесе мляскане. Тя сигурно дъвчеше шоколадови „Туизлърс“, любимите ѝ бонбони. — Не може наистина да ярва, че ти си откраднала парите.

— Всъщност не е само това. — Ема взе купчината дънки и също ги хвърли в сака.

— И друго ли има? — попита Алекс.

Ема откъсна разхлабената емблема на сака.

— Не мога точно сега да ти го обясня. — Тя не искаше да разказва на Алекс за клипа, който беше видяла. Предпочиташе да го запази за себе си още известно време, просто в случай, че не се окаже истински. — Но скоро ще ти разкажа, обещавам.

След като разговорът приключи, Ема седна на пода и се огледа. Беше свалила от стените всички репродукции на фотографии от Маргарет Бърк-Уайт и Ани Лейбовиц и беше прибрала от рафтовете колекцията си от класически романи и научнофантастични трилъри; сега мястото приличаше на хотелска стая на час. Тя погледна към отвореното чекмедже на бюрото, в което се намираха любимите ѝ вещи, нещата, които носеше във всеки приемен дом. Там беше изплетената на ръка играчка, която учителката по пиано, госпожа Хюис, ѝ беше подарила, когато за пръв път изсвири без грешка „На Елизе“, въпреки че въкъщи нямаше пиано, на което да се упражнява. Беше запазила два трофея от лова на отпадъци за Беки, мека шапка и почти разпадащ се лист хартия. Там беше и Соктопод, овехтеля плюшен октопод, който Беки ѝ беше купила при едно пътуване до Четирите ъгъла^[1]. В дъното на шкафчето беше скрит дневникът ѝ, пълен със стихотворения, „Духовитости, които трябваше да кажа“, списъкът ѝ с „Начини да се флиртува“, списъкът с „Неща, които обичам и мразя“, както и пълно описание на всеки един магазин за стоки втора употреба в района. Ема се беше превърнала в специалист по евтините магазини. Знаеше точно в кои дни пристигат новите доставки, как да се пазари за по-добра цена, и винаги да рови до дъното в кашона с обувките — така веднъж беше попаднала на почти нов чифт обувки на Кейт Спейд.

Най-накрая Ема извади очукания полароид и големия пакет снимки, направени с него. Фотоапаратът принадлежеше на Беки, но Ема го беше взела със себе си вечерта, когато беше отишла да спи при Саша. Не след дълго Ема започна да пише измислени новинарски заглавия към снимките, които описваха новия ѝ живот и онова, което се случваше в приемните семейства: „На приемна майка ѝ писва от децата, затваря се в стаята си да гледа «Заложете на Бобъра»“. „Хипита неочаквано заминават за Флорида“. „Сравнително приемлива приемна майка получава работа в Хонг-Конг; храненичето не е поканено“. Тя беше единственият репортер на „Пулсът на Ема“. Ако беше в

настроение, щеше да измисли подходящо заглавие и за сегашната ситуация: „Зъл приемен брат съсипва живота на момиче“. Или може би „Момиче открива двойничка в интернет. Отдавна изгубена сестра, може би?“.

Ема се спря на тази мисъл. Погледна към очукания лаптоп „Дел“ на пода, който си беше купила от един магазин за уреди втора употреба. Пое си дълбоко дъх, сложи го на леглото и повдигна капака. Екранът му светна и тя бързо набра адреса на сайта, в който Травис беше открил филмчето с фалшивото задушаване. Познатият клип беше пръв в списъка. Беше качен малко по-рано същата вечер.

Ема натисна „старт“ и зърнестият образ се появи. Момичето със завързани очи се мяташе и риташе с крака. Тъмната фигура опъна верижката на врата ѝ. После камерата падна, някой се появи и свали превръзката на очите ѝ. Лицето на момичето беше пепеляво и замаяно. То се огледа трескаво, очите му се въртяха като стъклени топчета. След това погледна към камерата. Синьо-зелените ѝ очи сияеха, а розовите ѝ устни блестяха. Точно като лицето на Ема. Всичко в него беше абсолютно същото.

— Коя си ти? — прошепна Ема и усети как по гърба я ползват тръпки.

Ще ми се да можех да ѝ отговоря. Ще ми се да можех да свърша нещо полезно, вместо само да я обикалям като някой зловец призраковоайор. Все едно гледах филм, само че дори не можех да се пресегна и да метна някоя пуканка по екрана.

Клипът свърши и на екрана се появи надпис с въпрос дали иска да го пусне отново. Пружините на леглото изскърцаха, когато тя се намести по-удобно, размишлявайки. После написа в Гугъл „СътънОтАдоЯ“. Веднага изскочиха няколко страници, включително профил във Фейсбук със същото име. На него пишеше Сътън Мърсър. Тусон, Аризона.

Свистящите гуми под прозореца прозвучаха като кикот. Страницата във Фейсбук се отвори и Ема ахна. На снимката беше Сътън Мърсър, застанала във фойето на някаква къща заедно с група момичета. Беше облякла черна рокля с презрамки, с блестяща лента на главата и сребристи обувки на токчета. Ема погледна лицето ѝ и примигна нервно. Наведе се още по-близо, убедена, че ще открие някаква разлика, която да разграничи Сътън от нея, но всичко,

включително малките ѝ уши и идеално оформените здрави зъби, беше абсолютно същото.

Колкото повече Ема мислеше за това, толкова по-силна ставаше вярата ѝ, че тя има отдавна изгубена близначка. Освен това често ѝ се беше случвало да усеща, че като че ли някой я наблюдава. Понякога се събуждаше след нощ на откачени сънища за някакво момиче, което прилича на нея... но не е тя. Сънищата бяха много ярки: как язди петнист кон в нечия ферма, как разнася тъмнокоса кукла по верандата. Освен това щом Беки беше толкова безотговорна, че да забрави Ема на бензиностанцията, може да е направила същото и с друго дете. Може би всички тези дублиращи се чифтове обувки, които Беки купуваше, въобще не са били за Ема, а за нейната близначка, която Беки вече е била изоставила.

Може би Ема е права, помислих си аз. Може би наистина са били за мен.

Ема премести курсора на мишката върху момичето, което стоеше до Сътън на снимката. Появи се малък надпис Мадлин Вега. Мадлин имаше лъскава черна коса, големи кафяви очи, стройна фигура и разстояние между предните зъби, също като Мадона. Главата ѝ беше наклонена подканящо на една страна. От вътрешната страна на китката ѝ имаше фалшива — или истинска? — татуировка на роза, а кървавочервената ѝ рокля падаше предизвикателно върху гърдната ѝ кост.

Момичето до Мадлин беше червенокоска на име Шарлът Чембърлейн. Тя имаше розова, бледа кожа и красиви зелени очи, беше облечена с черна копринена рокля, която широките ѝ рамене опъваха силно. Две блондинки с еднакви ококорени очи и чипи носове стояха в двата края на групичката. Имената им бяха Лилиана и Габриела Фиорело; в обясненията към снимката Сътън ги беше кръстила близначките Туитър.

Надникнах през рамото на Ема. Познах момичетата на снимката. Изглежда бяхме близки. Но те бяха като книги, прочетени преди две лета; знаех, че ги харесвам, но не си спомнях нищо за тях.

Ема слезе надолу по страницата. Повечето профили във Фейсбук бяха публични. Сътън Мърсър щеше да бъде последна година в гимназията, също като Ема. Тя учеше в някаква гимназия „Холиър“. Интересите ѝ бяха тенис, пазаруване в мола „Ла Енкантада“ и

бодирепинг с масло от папая в спакомплекса „Кениън ранч“. Под „Какво харесва или мрази“, тя бе написала: Обичам Гучи повече от Пучи, но не толкова, колкото Джуси. Щом го прочете, Ема се намръщи.

Да, и аз нямах представа какво означава това.

След това Ема се прехвърли на страницата със снимки и се загледа във фотографията на група момичета с тенис блузки, поли и маратонки. В краката им имаше плоча с надпис „Отбор по тенис Холиър“. Ема прокара курсора по момичетата, докато не се появи името на Сътън. Тя беше третата от ляво, косата ѝ беше силно опъната назад и вързана на конска опашка. Ема премести курсора върху тъмнокосата индийка, която стоеше отдясно. Тя се казваше Ниша Банерджи. Устните ѝ бяха разтегнати в захаросана, подмазваческа усмивка.

Погледнах я втренчено и по безтегловното ми тяло премина бърза нервна тръпка. Знаех, че не харесвам Ниша, но не знаех защо.

След това Ема погледна снимка на Сътън и Шарлът на тенискорта, заедно с висок, привлекателен мъж с посивяваща коса. Името му не беше отбелязано на снимката, но надписът отдолу гласеше: „Аз, Ш. и г-н Чембърлейн на урок по тенис в Аризона“. Следваше снимка на Сътън, прегърнала привлекателно русокосо момче, облечено във футболен екип на „Холиър“. „Обичам те, Г!“ — беше написала тя отдолу.

Някой си Гарет беше отговорил в коментарите: „И аз те обичам, Сътън“.

О-о-о, помисли си Ема.

Аз също усетих как сърцето ми трепва.

Последната снимка, върху която кликна Ема, показваше Сътън, седнала край масата на верандата заедно с двама добре изглеждащи по-възрастни хора и русокосо момиче с квадратна челюст на име Лоръл Мърсър. Приемната сестра на Сътън, най-вероятно. Всички се усмихваха широко, вдигнали тост с някакви сладниково изглеждащи питиета. „Обичам семейството си“ — гласеше надписът отдолу.

Ема се задържа доста време над снимката, усещайки стягане в гърдите. Всичките ѝ мечти за звезда на Мама, звезда на Татко и звезда на Ема изглеждаха до голяма степен така: привлекателно, щастливо семейство, хубава къща, добър живот. Ако отрежеше главата си от някоя своя снимка и я залепеше върху главата на Сътън, снимката

нямаше да изглежда по-различно. И въпреки това животът ѝ беше съвсем различен от този.

На страницата във Фейсбук бяха дадени и няколко връзки към Ю Туб и Ема кликна върху първата. Сътън стоеше на добре поддържано зелено игрище за голф заедно с Мадлин и Шарлът. Трите коленичиха на тревата и започнаха да разклащат ожесточено металните спрейове, които държаха в ръцете си. Бавно и безмълвно те започнаха да пишат послания върху една голяма скала. „ЛИПСВАШ НИ“ — написа Мадлин. Посланието на Сътън гласеше: „НИША БЕШЕ ТУК“.

— Къде е Лоръл? — попита Шарлът.

— Златното момиче каза, че го е страх — промърмори Сътън от екрана. Гласът ѝ беше толкова познат, че гърлото на Ема се сви.

Тя кликна върху следващите клипове. В единия Сътън и приятелките ѝ се занимаваха със скайдайвинг, в другия скачаха с бънджи. Няколко клипа показваха как едно от момичетата завива безгрижно зад ъгъла, а останалите изскачат неочаквано от скривалището си и тя пици от страх. Последният клип имаше заглавие „Честен кръст, да пукна дано“. Той започваше с Мадлин, която прави скок със завъртане в басейна. Щом падна във водата, тя започна да пляска с ръце по нея.

— Помощ — изкрещя момичето, мократа ѝ тъмна коса беше паднала върху лицето ѝ. — Мисля, че си счупих крака! Не мога... да помръдна!

Камерата се разлюля.

— Мадс? — извика Шарлът.

— По дяволите — обади се някой друг.

— Помощ! — продължи да удря с ръце по водата Мадлин.

— Чакай малко — изведнъж се разнесе гласът на Сътън. — Тя каза ли го?

Камерата се завъртя към Шарлът, която изведнъж замръзна на място. Тя държеше надуваема спасителна жилетка в ръце.

— Какво? — попита замаяно тя.

— Тя каза ли го? — отново попита Сътън.

— М-мисля, че не — заекна Шарлът. После стисна устни и хвърли спасителната жилетка на земята. — Много смешно. Знаем, че се преструваш, Мадс — извика раздражено тя. — Много лоша актриса — промърмори под носа си тя.

Мадлин спря да пляска.

— Добре — рече запъхтяно тя, придвижвайки се към стълбичката за излизане от басейна. — Но за малко се бяхте вързали. Шар изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се напикае от страх. — Всички се разкикотиха.

Мили боже, помисли си Ема. Това ли са им забавленията?

Аз също бях малко стресната.

Ема прегледа останалата част от профила във Фейсбук, с надеждата да открие някаква връзка със странния клип, който беше намерил Травис, но за него не се споменаваха нищо. Единственото пострашничко нещо, което успя да открие, беше сканирана черно-бяла обява, в която над снимката на усмихнато момче се мъдреше надпис „Изчезнал от 17 юни“. Отдолу с големи печатни букви пишеше Теър Вега. Ема отново се върна на имената върху профилната снимка на Сътън. Фамилията на Мадлин също беше Вега.

Най-накрая Ема се прехвърли на стената на Сътън. Само няколко часа по-рано Сътън беше написала: „Някога да ви се е приисквало да избягате? На мен да“. Ема се намръщи. Защо ѝ е на Сътън да бяга? Изглеждаше, че има всичко.

Аз също нямах представа, но този пост ми подсказа хиляди неща. Ако го бях написала преди няколко часа, значи съм мъртва отскоро. Дали някой знаеше, че съм убита? Разгледах останалата част от стената ми, която се виждаше на монитора. Нямаше „Почивай в мир“, нито съобщения за погребалната служба на Сътън Мърсър. Може би никой не знаеше. Може би никой не ме е намерил? Дали не лежах някъде с впита в гърлото ми огърлица? Погледнах надолу към блещукащото ми тяло. Въпреки че никой друг не можеше да ме види, от време на време успявах да проблесна за миг — тук ръка, там лакът, хавлиени шорти или жълти джапанки. Не се виждаше никаква кръв. Кожата ми не беше синя.

Точно преди Ема да затвори капака на компютъра, погледът ѝ беше привлечен от няколко постинга на стената на Сътън. „С нетърпение очаквам рождения ти ден! — беше написала Шарлът. — Купонът ще бъде много як!“ Рожденият ден на Ема също приближаваше. Тя провери страницата с информацията на Сътън. Вписаната рождена дата беше десети септември, същата като на Ема.

Сърцето ѝ подскочи. Какво странно съвпадение.

Аз също се чувствах уплашена и обърквана. Може би това беше истина. Може би бяхме близначки.

След миг Ема отвори нов прозорец и влезе в собствения си Фейсбук профил. В сравнение с този на Сътън, той изглеждаше безличен и жалък — профилната ѝ снимка представляваше замазан близък план на нея и Соктопод и тя имаше само петима приятели: Алекс, една предишна приемна сестра на име Трейси, сладоледената компания „Бен & Джери“ и двама актьори от „От местопрестъплението“. След това отново намери страницата на Сътън и натисна бутона, върху който пишеше ИЗПРАТИ СЪОБЩЕНИЕ НА СЪТЪН. Когато по-малкото прозорче изскочи, тя написа:

„Това може и да ти прозвучи откачено, но мисля, че сме роднини. Изглеждаме абсолютно еднакво и сме родени на един и същи ден. Аз живея в Невада, недалеч от теб. Дали пък случайно не си осиновена? Пиши ми или ми се обади, ако искаш да поговорим.“

На екрана се появи „Съобщението изпратено!“. Ема огледа тихата стая и малкият вентилатор върху бюрото духна топъл въздух в лицето ѝ. Току-що се беше случило нещо, което може би щеше да промени живота ѝ и тя очакваше светът около нея да се трансформира изведнъж, като по чудо — през отворения ѝ прозорец с танцова стъпка да връхлети леприкон, кичозните глинени фигурки на Клариса да оживеят и да започнат да танцуват, такива неща. Но пред очите ѝ продължаваше да си стои дългата, криволичеща пукнатина на тавана и петното на килима пред гардероба с формата на буквата М.

Малкият часовник в долния ъгъл на екрана на лаптопа премина от 22:12 на 22:13 часа. Тя рифрешна страницата си във Фейсбук. Надникна през пролуката на прашните щори към нощното небе и откри звездите на Мама, Татко и Ема. Сърцето ѝ се разтупка лудо. Какво беше направила току-що? Взе телефона си и набра номера на Алекс, но приятелката ѝ не вдигна. Тогава ѝ изпрати съобщение: „ТАМ ЛИ СИ?“, но пак не получи отговор.

Трафикът по магистралата оредя и поутихна. Ема въздъхна тежко, замисляйки се какво да прави сега. Може би трябваше да се

върне в Хендерсън, да заживее в стаята за гости на Алекс и да плаща наем на майка ѝ. Щеше да се наложи да работи на пълен работен ден — може би да поема само нощни смени в денонощния магазин до къщата на Алекс — и някак си да завърши гимназия. Може би дори щеше да изкара стаж в местния вестник през уикендите...

Б-з-з-з-з...

Ема се ококори. През прозореца се виждаше луната, увиснала високо в тъмното небе. Часовникът на нощното шкафче показваше 00:56 часа. Беше задрямала.

Б-з-з-з-з.

Телефонът ѝ примигваше. Тя се вгледа в него, сякаш се страхуваше, че може да скочи и да я ухапе.

На екрана имаше иконка на малък плик. Сърцето ѝ биеше все по-бързо. С треперещи ръце тя натисна бутона „отвори“. Наложил се да прочете съобщението от Фейсбук четири пъти, преди наистина да осъзнае какво пише вътре.

О, Боже! Не мога да повярвам. Да, осиновена съм! Но досега не знаех за съществуването ти. Искаш ли да се видим пред туристическата база на каньона Сабино в Тусон утре в 6 часа след обед? Това е номерът на мобилния ми телефон. Не казвай на никого коя си, докато не поговорим — опасно е! До скоро!

С любов, Сътън (твоята близначка)

И, естествено, тук се появи проблемът: не аз бях написала тази бележка.

[1] Район, където се срещат щатите Юта, Колорадо, Ню Мексико и Аризона. — Б.пр. ↑

4.

ПРОВАЛЕНА СРЕЩА

На следващия ден привечер Ема слезе от автобуса, метнала на гръб брезентовата си чанта. От паркинга на вълни лъхаше жега; беше толкова задушно, тя имаше чувството, че влиза в гигантски сешоар. Отдясно се виждаха малки кирпичени къщи и боядисано в пурпурен цвят йога-студио за мъже, наречено „Омбре“^[1]. Вляво се издигаше голяма рушаща се сграда, наречена хотел „Конгрес“, която приличаше на обитавана от духове. На предните ѝ прозорци бяха залепени плакати на скорошни концерти. По улицата се мотаеха двама безделници и пушеха цигари. По-нататък имаше нещо, което приличаше на магазин за садо-мазо проститутки; витрината му беше пълна с манекени, държащи камшици и облечени в костюми на жената-котка, с мрежести чорапи и високи до бедрата ботуши.

Ема се обърна към автобусната спирка. Пред входа ѝ имаше табела „ТУСОН ЦЕНТЪР“. След като прекара часове в автобуса, седейки до някакъв тип с козя брадичка и нездрав апетит към чипс доритос с вкус на халапеньо^[2], тя най-после се беше озовала тук. Изкушаваше се да изтича до големия автобус „Грейхаунд“, нарисуван на табелата, и да го разцелува, но телефонът ѝ завибрира и тя побърза да го извади от джоба си. На екрана се беше появила снимката на Алекс.

— Здравсти! — извика Ема, след като притисна старото блекбъри до ухото си. — Познай къде съм.

— Да не би да отиде? — ахна Алекс от другата страна.

— Отидох. — Ема свали чантата от рамото си, остави я на пейката и седна да откъдне. Алекс най-накрая беше отговорила на есемеса ѝ от предишната вечер. Ема веднага ѝ се беше обадила и ѝ беше разказала цялата история в едно дълго, задъхано изречение.

— Оставих бележка на Клариса — рече Ема, прибирайки дългите си крака под пейката, за да може една възрастна двойка да

прекара покрай нея куфарчетата си на колелца. — Социалните също няма да ме търсят, съвсем скоро навършвам осемнайсет.

— Значи смяташ да останеш при това момиче Сътън? Тоест, ако тя наистина ти е сестра, ще можеш ли да се преместиш при нея? — Алекс въздъхна замислено. — Също като Пепеляшка, само че без смотания принц!

Ема се облегна назад и се загледа в издигащите се в далечината розовеещи планини.

— Не ми се иска да прибързвам — каза тя. — Нека да видим първо дали ще си допаднем.

Всичко това беше просто представление. По време на пътуването Ема си представяше как срещата със Сътън ще промени живота ѝ. Може да се премести в Тусон и да се запише в училището на Сътън. Може да опознае осиновите на Сътън. Осмели се да предположи, че те може дори да ѝ позволят да се нанесе при тях. Ема усети как косъмчетата на ръцете ѝ настръхват. Добре, това беше малко прекалено, но кой знае? Можеше да се окаже една много по-яка версия на Пепеляшка.

Но първо да види как ще мине днешната среща. Ема забеляза едно неоновозелено такси от другата страна на улицата срещу автобусната спирка и му махна с ръка.

— Моля те, не казвай на никого — каза тя на Алекс.

— Няма — обеща Алекс. — Успех.

— Благодаря.

Ема прекъсна връзката, настани се на задната седалка на таксито и помоли да я закара до каньона Сабино, като едва успяваше да сдържи нетърпението в гласа си. Таксито тръгна по криволичещите улици на Тусон. Ема гледаше през мръсното стъкло, усмихваше се при вида на сградите на Университета на Аризона, включително онази, на която имаше голяма табела „ИНСТИТУТ ПО ФОТОГРАФИЯ“. Нямахше търпение да влезе вътре и да разгледа изложбите. Приблжиха парка на университета. Студентите се разхождаха на слънце. Наблизо, като стадо елени, притича група спортисти. В средата на двора стоеше момиче, облечено като растение марихуана, което държеше в ръцете си табела „ГЛАСУВАЙ ЗА ТРЕВАТА“. Таксиметровият шофьор натисна клаксона.

Скоро излязоха на Магистрала 10 и поеха на север. Къщите ставаха все по-големи, а покрай улиците започнаха да се появяват луксозни фитнессалони, симпатични барчета, гурме маркети и скъпи бутици. Ема мина покрай мола „Ла Енкантада“ и бляскавия спацентър „Елизабет Арден“. Може би двете със Сътън ще можем да си направим заедно педикюр, помисли си тя.

Всъщност тази мисъл леко я изнерви. Никога не беше ходила на педикюр. Ако някой я докоснеше по краката, тя започваше да се киска като Ърни от „Улица Сезам“.

Колкото до мен, аз просто седях като вцепенена, докато минавахме по тези улици. Някъде дълбоко в мен проблясваха емоции и усещания — смътно въодушевление, когато подминахме ресторант „Север“, аромат на жасмин, когато таксито подмина магазините в „Ла Енкантада“ — но нищо по-сериозно. Въпросите се блъскаха хаотично в главата ми като рояк пчели. Кой беше написал отговора на Ема? Дали някой друг не знаеше, че съм мъртва? Отчаяно исках да погледна отново в страницата ми във Фейсбук, но Ема не я отвори повече. От смъртта ми беше минал цял ден — може би дори повече; къде ли мислеха, че се намирам? И защо никой не беше открил тялото ми? Но пък като се замисля, ако някой ме беше убил, той можеше да ме е накълцал на милион парчета.

Исках да извикам. Исках да заплача. Но единственото, което можех да направя, бе да следвам Ема в състояние на мълчалив шок и паника. Чувствах се като в онези ужасни сънища, когато усещам как падам от върха на висока сграда. Исках да извикам на някого да ме хване, но никой не отговаряше.

Таксито зави наляво и пред очите на Ема се появи планина. Един изкорубен дървен знак гласеше:

КАНЬОН САБИНО.

— Пристигнахме — каза шофьорът и спря на завоя.

Това беше. Ема подаде на шофьора двайсетачка и тръгна по чакъла към пейката. Вдъхна дълбоко смесицата от напечен от слънцето асфалт, прах и горещи скали. Вечерните туристи се разкършваха до бариерата на паркинга, който се намираще на няколко метра по-

нататък. Трептящите очертания на планината закриваха синьото небе. Покрай пътеката се виждаха мънички розови, жълти и пурпурни цветчета.

Идеално е, помисли си Ема. Тя извади инстинктивно стария полароид от чантата си. Не носеше кой знае какво със себе си — само портмонето, Соктопо — да, чифт бельо за смяна, фотоапарата и дневника ѝ, защото се страхуваше да ходи където и да било без него. Беше оставила всичко друго, включително спестяванията си, на гардероб в автогарата на Вегас. Тя натисна бутона на фотоапарата и той издаде жужащ звук. Снимката бавно се появи. Изгубени сестри се срещат за пръв път, представи си тя надписа под снимката.

Беше точно шест часа. Тя седна на пейката, извади огледалцето си „Мейбълин“ и се огледа. Беше облякла раирана памучна рокля, която бе открила в „Канела“, магазина за дрехи втора употреба до къщата на Клариса, и беше сложила щедър пласт блясък на устните си. Скришом подуши кожата си, надявайки се да не мирише на автобусни изпарения и „Доритос“. Срещата със Сътън ѝ напомняше влизането за пръв път в дома на новите приемни родители. Те винаги я оглеждаха продължително и изпитателно, решавайки на мига дали става, или не. Моля ви, харесайте ме, си мислеше винаги тя, когато заставаше на вратата на поредната кухня или пред неизменната порта на двора. Моля ви, направете го по-лесно. Моля ви, не ме карайте да плача.

Откъм каньона се появиха още хора. Ема погледна часовника на телефона си. Беше шест и десет. Ами ако Сътън имаше навика да закъснява? Подобни хора направо подлудяваха Ема. Пък и какво щяха да си кажат? „Здрасти, Сътън — рече безмълвно Ема, упражнявайки усмивката си. — Значи Беки е изгубила и теб, а?“. Ами ако просто седяха там, чувствайки се неловко, вперили поглед пред себе си?

Странният клип отново се завъртя пред очите ѝ. Кой би искал да се забавлява като годушат? Тя се сети за момичетата, за които беше споменал Травис.

— Ох! — извика някой зад гърба ѝ.

Ема подскочи и се обърна, поглеждайки към непознатия мъж с къси панталонки и тениска, който стоеше малко по-нататък. С прошарената си коса и леко закръглено тяло той ѝ напомни за д-р Лаури, единственият социален работник, когото беше харесвала, най-вече защото разговаряше с нея като с човешко същество. Но тогава си

спомни снимката от Фейсбук, на която Шарлът и Сътън стояха на тенискорта с един мъж. Аз, и г-н Чембърлейн на тенистурнира в Аризона. Това беше някой от света на Сътън, не нейния.

Не че аз си го спомнях.

Мъжът я погледна разтревожено.

— К-какво правиш тук, Сътън?

Ема примигна, осъзнавайки как я беше нарекъл. Тя му се усмихна несигурно. Усещаше езика си подут и тежък. „Не казвай на никого коя си — пишеше в имейла. — Опасно е“.

— Ами, просто се разхождам — отвърна Ема, чувствайки се като пълна глупачка. Дланите на ръцете я сърбяха ужасно, както всеки път, когато лъжеше възрастните.

— Пътеката ли ще изкачваш? — притисна я бащата на Шарлът.
— Там ли се събирате напоследък?

Ема погледна към пътя с надеждата, че ще се появи момиче, което изглежда точно като нея, и ще оправи цялата каша. Минаха няколко коли, без да спрат. Две деца с бегачи „Швин“ преминаха край тях, смеейки се.

— Ами, не съвсем.

Някакво куче се разлая. Ема се вцепени — когато беше на девет, едно чау-чау я ухапа и оттогава много се страхуваше от кучета. Но кучето подгони някакъв заек, който се появи от завоя. Бащата на Шарлът пхна ръце в джобовете си.

— Добре тогава, довиждане. Приятна вечер — каза той и бързо се отдалечи.

Ема се отпусна на пейката. Странно. Часовникът на телефона ѝ показваше шест и двама. Тя отвори папката с нови съобщения, но там нямаше никакво, което да гласи „Малко закъснях, ей сега идвам!“. Усети как я обзема безпокойство. Стомахът ѝ се сви от притеснение. Изведнъж всичко наоколо изгуби магическия си ореол. Туристите, които се връщаха от планината, приличаха на зловещи, мрачни чудовища. Във въздуха се разнесе остра миризма. Нещо никак не беше наред.

Изпукване. Ема рязко обърна глава по посока на шума. Преди да успее да види каквото ѝ да било, една малка ръка покри очите ѝ и я принуди да се изправи.

— Какво... — извика Ема. Втора ръка притисна устата ѝ. Тя се опита да се извърне, но в гърба ѝ се опря някакъв твърд, студен предмет. Тя замръзна на място. Никога не беше усещала пистолет в гърба си, но нямаше как да е друго.

— Не мърдай, кучко — прошепна дрезгав глас. Ема усети горещ дъх във врата си, но можеше да види само дланта на нечия ръка. — Идваш с нас.

Щеше ми се да мога да видя кои са тези „нас“, но това му е кофтито да си мъртъв: когато Ема не можеше да види нещо, и аз не можех.

[1] Човек (исп.) — Б.ред. ↑

[2] Мексиканска едра люта чушка. — Б.пр. ↑

5. ТЯ Е АЗ

Краката на Ема тръгнаха, влачейки се по земята. Пистолетът се заби в кожата ѝ. Някой беше побързал да ѝ завърже очите и сега тя виждаше само тъмни, размазани форми, а в ушите ѝ бучаха колите, които минаваха по пътя. Тя изписка стреснато. В съзнанието ѝ като примигващи светлини на линейка проблеснаха откъси от странния клип със задушаването. Онези ръце, опъващи синджирчето. Сътън, която се отпуска безжизнена на стола.

Аз си помислих същото. Обзе ме ужас.

Някой блъсна Ема към пътя. Чу се клаксон, но после кракът на Ема стъпи на отсрещния тротоар. Докато вървеше по него, бръмченето на колите премина в шумен, пулсиращ бас. Ноздрите ѝ се изпълниха с аромата на печени наденички, хотдог и цигарен дим. Чу се силен плясък. Някой се изкиска. Друг извика „Страхотно е!“. Ръцете на Ема изтръпнаха. Къде се намираше?

— Какво става тук, по дяволите?

Внезапно шалът, който закриваше очите на Ема, беше махнат. В същото време светът се разкри и за мен. Пред Ема стоеше познато момиче с дълга, червеникава коса, бледа кожа, широки рамене и дебела талия. Беше облечено с къса синя рокля с дантела около врата. Ема се сети за името ѝ — Шарлът.

— Вече си е научила урока, не мислите ли? — отсече Шарлът и хвърли шала зад една саксия с кактус.

Някой развърза ръцете на Ема. Тя вече не усещаше пистолета, опрян в гърба ѝ. Обърна се рязко назад. Пред нея стояха три красиви момичета с бални рокли и блестящ грим.

Най-високата имаше тъмна коса, изпъкнала ключица, косата ѝ беше прибрана на кок, който бе започнал да се разваля, и имаше татуировка на роза от вътрешната страна на китката ѝ. Мадлин Вега, момичето от снимката във Фейсбук профила на Сътън. До Мадлин стояха две момичета с царевично руси коси и бледи сини очи. И двете

държаха айфони в ръцете си. Едната беше прилично облечена, с памучна рокля, бяла лента на главата и римски сандали на платформа. Другата сякаш беше излязла от клип на „Грийн дей“ — беше си сложила дебел пласт грим, носеше плетена рокля, високи ботуши и много черни гумени гривни на китката. Това трябваше да са Габриела и Лилиана Фиорело, близначките Туитър.

— Пипнахме ли те! — Мадлин се усмихна леко на Ема. Близначките Туитър също ѝ се ухилиха.

— Откога сме станали такива защитнички на околната среда? — Шарлът въздъхна шумно зад тях. — Рециклирането не е включено в правилата.

Мадлин подръпна надолу късата бяла рокля, с която беше облечена.

— Технически погледнато, това не беше повторение, Шар. Сътън през цялото време знаеше, че сме ние. — Тя показва гилза от червило и я притисна към гърба на Ема. — И чихуахуато на мама щеше да познае, че това не е истински пистолет.

Ема се дръпна от нея. Червилото определено я беше заблудило. След това осъзна и нещо друго — Мадлин я беше нарекла Сътън, също като бащата на Шарлът.

— Чакайте малко — избъбри тя, опитвайки се да си върне гласа. — Аз не съм...

Гласът ѝ беше пълен със сарказъм и погледът ѝ пронизваше приятелката ѝ. Макар Шарлът да не беше най-красива от групата, тя определено беше лидер. — Освен това откога сме започнали да ги включваме в това? — Ти посочи с брадичка Габриела и Лилиана, които смутено наведоха очи.

Мадлин се заигра с каишката на огромния си часовник.

— Не бъди толкова злобна. Всичко стана спонтанно. Видях Сътън и просто... го направих.

Шарлът пристъпи към Мадлин и изсумтя.

— Заедно измисляхме правилата, забрави ли? Или тоя стегнат кок, който си правиш за репетициите по балет спира притока на кръв в главата ти?

Брадичката на Мадлин потрепна. Големите ѝ очи, високи скули и извити устни напомняха на Ема за статуите, които поставяха на носовете на корабите. Но Ема забеляза как Мадлин леко потърква

заешкото краче, което беше закачила за халка на чантата си, сякаш цялата красота на света не ѝ беше донесла късмет.

— По-добре така, отколкото твоите тесни дънки да спират кръвта към задника ти — сопна ѝ се тя.

Протегнах ръка към Мадлин, но пръстите ми минаха през кожата ѝ.

— Мадс? — извиках аз. Докоснах Шарлът по рамото.

— Шар? — Тя дори не примигна. Не си спомнях нищо ново за тях. Знаех, че ги обичам, но всъщност нямах представа защо. Но как можеха да стоят там и да приемат Ема за мен? Как можеха да не знаят, че най-добрата им приятелка е мъртва?

— Ъ-ъ-ъ, момичета — опита се да каже Ема, взирайки се към другата страна на широкото авеню. Входът към каньона Сабино проблясваше подканящо на фона на последните слънчеви лъчи. — Трябва да отида на едно място.

Мадлин я погледна и изсумтя.

— Така ли? На купона на Ниша ли? — Тя хвана Ема под ръка и я поведе към малката порта от ковано желязо, която водеше към задния двор на близката къща. — Виж какво, знам, че с Ниша си имате проблеми, но това е последният купон преди училище. Никой не те кара да говориш с нея. Къде се изгуби, всъщност? Цял ден се опитваме да ти се обадим. И защо стоеше на входа на Сабино? Приличаше на зомби.

— Беше много странно — обади се Лилиана.

— Супер странно — съгласи се Габриела със съвсем същия глас. След това бръкна в джоба си и измъкна малко шишенце с таблетки. Махна капачката, изсипа две хапчета в дланта си и ги пъкна в устата си, преглъщайки ги с малко диетична кола. Купонджийка, помисли си предпазливо Ема.

Тя огледа четирите момичета. Дали да им каже коя е в действителност? Ами ако наистина беше опасно? Изведнъж опипа рамото си и осъзна, че е изгубила чантата си по време на фалшивото отвличане. Когато погледна към другата страна на улицата, видя, че е още там. Веднага, щом успееше да се измъкне, щеше да си я прибере. А ако Сътън се появи, може би щеше да я види и да се сети, че Ема е била там.

— Почакайте малко. — Ема спря до голямата саксия с кактуса. Освободи ръката си от хватката на Мадлин и извади телефона от джоба си — добре, че не го беше оставила в чантата. Нямаше нови съобщения. Тя закри екрана с едната си ръка, а с другата набра няколко съобщения и ги изпрати на номера, който Сътън ѝ беше изпратила във Фейсбук предишната вечер: „Приятелките ти ме намериха. Аз съм на купон отсреща. Те ме мислят за теб. Не знам какво да им кажа. Прати ми есемес с инструкции, ок?“.

Ема пишеше бързо — знаеше си, че третото място в състезанието по най-бързо изпращане на есемеси във Вегас, което беше спечелила преди две години, щеше да се окаже полезно — и натисна „изпрати“. Готово. Сътън щеше да я срещне тук и да обясни кой кой е... или можеха да се срещнат по-късно и тя просто да се преструва, че е Сътън, докато трае купонът.

— На кого пишеш? — Мадлин се наведе над телефона на Ема, опитвайки се да погледне към екрана. — И защо използваш блекбъри? Мислех, че си се отървала от това нещо.

Ема пусна телефона в джоба си, преди Мадлин да успее да го види. В съзнанието ѝ се появиха публикациите на Сътън във Фейсбук. Тя се изпъна и погледна Мадлин по начина, по който беше виждала сестра си да я гледа в клиповете, качени в Ю Тيوب.

— Сигурно си умираш да научиш, кучко.

Щом произнесе думите, Ема рязко затвори уста и преглътна тежко. Нямаше да е толкова изненадана, ако от устата ѝ се бяха изсипали маргаритки. Подобни отговори обикновено се озоваваха в списъка ѝ с духовитости, а не в ежедневните ѝ разговори.

Мадлин изсумтя високомерно.

— Щом казваш, смотанячке. — След това извади айфона от джоба си. На гърба му беше залепен голям стикер с надпис МАФИЯТА ОТ ЛЕБЕДОВОТО ЕЗЕРО. — Я се съберете!

Всички се притиснаха една към друга и се усмихнаха. Мадлин протегна ръката с телефона. Ема стоеше в края и леко се усмихваше.

След това всички тръгнаха по алеята. Доста беше захладняло и смесените миризми на барбекю на въглища, ароматни свещи и цигари погъделичкаха носа на Ема. Габриела и Лилиана едновременно вървяха и пишеха в Туитър. Когато подминаха входната врата и се

запътиха към каменната пътека, която минаваше покрай къщата, Шарлът дръпна Ема назад, за да се отдалечат от останалите.

— Добре ли си? — Шарлът прибра нагоре развяващите се ръкави на роклята си, за да не се вижда дебелият презрамка на суетиена й. Ръцете й бяха обсипани с хиляди лунички.

— Добре съм — отвърна безгрижно Ема, въпреки че ръцете й трепереха, а сърцето й биеше лудо в гърдите.

— А къде е Лоръл? — Шарлът извади червило от чантата с и начерви устните си. — Не каза ли, че ще я докараш дотук?

Погледът на Ема се стрелкаше наляво и надясно. Лоръл. Това беше сестрата на Сътън, нали? Щеше й се да има нещо като Уики-Сътън в блекбърито си.

— Ами...

Шарлът разшири очи.

— Пак си я зарязала, нали? — Тя закачливо й се закани с пръст. — Ти си лоша, лоша сестра.

Преди Ема да успее да отговори, те се озоваха в двора. Някой беше разпънал върху оранжевата барака плакат, на който пишеше „СБОГОМ, ЛЯТО!“. Верандата беше пълна с момичета, облечени с дълги, надиплени рокли и момчета с блузи „Лакосте“. Двама мускулести типа с мокри тениски, носещи логото на отбора по водно поло към гимназията „Холиър“, обикаляха в басейна, възседнати от две момичета по бански костюми. Една мацка с къдрава коса и дълги обици от пера се смееше гърлено заедно с една по-млада и по-готина версия на Тайгър Уудс. Имаше дълга маса, отрупана с мексикански хотдог, вегетариански буритос, рулца суши и ягоди с течен шоколад. На друга маса бяха подредени бутилки с безалкохолни, плодов пунш и джинджифилова бира, както и две големи бутилки „Бифийтър“ и „Куерво“.

— Господи — не можа да се сдържи Ема, щом зърна алкохола. Тя не беше кой знае какъв пияч — веднъж двете с Алекс се бяха напили и се редуваха да повръщат в дзен градината на майка й. Освен това не знаеше как да се държи на купоните. Винаги бе стояла встрани засрамена и резервирана, храненичето, което нямаше свой дом.

— Нали? — промърмори Мадлин, приближавайки се до Ема. Тя също гледаше към масата. — След като майката на Ниша почина, Каза

Банерджи тръгна надолу. Напоследък баща ѝ е толкова разсеян, че сигурно няма да забележи, ако Ниша предлага дори лули за крек.

Някой я докосна по ръката.

— Здравсти, Сътън — каза някакъв висок, гол до кръста тип, който имаше вид на капитан на спортен отбор. Ема се усмихна широко. Дребничко тъмнокосо момиче ѝ махна откъм масата с напитки.

— Роклята ти е страхотна! — извика тя. — На Макс Азрия ли е?

Ема усети как я жегва ревност. Сътън не само имаше семейство, ами и беше много популярна. Как така Ема бе получила гадния живот, а Сътън — страхотния?

Аз не бях съвсем сигурна в това, тъй като Ема беше все още жива, а аз не.

Край нея минаваха и други гости, които ѝ се усмихваха. Ема им се усмихваше в отговор и махваше с ръка, и се смееше, чувствайки се като принцеса, която поздравява верните си поданици. Усещането беше освобождаващо и почти... забавно. Вече разбираше защо понякога най-срамежливите ученици, които участваха в училищните пиеси, излизаха на сцената и напълно се освобождаваха от задръжките си.

— Ето те и теб — прозвуча в ухото ѝ сексапилен глас. Ема се завъртя и видя хубаво русокосо момче с прилепнала сива тениска и кафеникавозелени седем-осми панталони. Пред очите ѝ се появи познатата снимка от Фейсбук: Гарет, приятелят на Сътън.

— Цял ден не съм те чувал. — Гарет подаде на Ема червена пластмасова чаша, пълна с някаква течност. — Обаждах ти се, пращах есемеси... къде беше?

— Тук съм! — исках да изкрещя аз. В главата ми се появяваха откъслечни сцени на целувки, хванати ръце и бавни танци с Гарет. Отчетливо чух думите: „Обичам те“. Обзе ме силен копнеж.

— О, тук-там — отвърна уклончиво Ема. — Понякога човек има нужда от малко свобода, не мислиш ли? — добави тя и леко го мушна в ребрата. Винаги беше искала да го каже на всичките си приятели през годините, които ѝ пращаха нонстоп есемеси и откачаха, ако не им отговореше веднага. Освен това ѝ се струваше, че Сътън би отговорила точно така.

Гарет я придърпа към себе си и я погали по косата.

— Добре, че те намерих. — Ръката му се плъзна от косата към раменете, след това опасно близо до гърдата ѝ.

— Ъ-ъ-ъ... — Ема се дръпна назад.

Толкова се зарадвах, че го направи.

Гарет разпери послушно ръце.

— Извинявай, извинявай.

Изведнъж блекбърито в джоба ѝ завибрира. Сърцето ѝ подскочи. Сътън.

— Ей сега се връщам — каза тя на Гарет. Той кимна и Ема тръгна към къщата, проправяйки си път в тълпата. Когато Гарет се обърна, за да разговаря с някакъв висок азиатец, Ема се снижи и побягна към страничната врата.

Тя отново изви очи да погледне купона за последно и тогава забеляза, че някой я наблюдава откъм голямата тикова маса на верандата. Едно момиче с тъмна кожа, големи очи и тънки устни. Беше облечена с жълто сари и носеше златна гривна на бицепса си. Това беше Ниша, от отборната снимка на Сътън. Купонът беше неин. Тя гледаше Ема така, сякаш искаше да я хване за врата и да я изхвърли навън.

И макар че всяка частица от Ема искаше да ѝ махне с ръка и да ѝ се усмихне, тя се стегна, помисли си за Сътън, и погледна злобно Ниша. В очите на индийката проблесна омраза. Тя се въртна настрани и вързаната ѝ на опашка коса зашлеви застаналото зад нея момиче по лицето.

Усетих как ме изпълва усещането, че трябва да внимавам. Двете с Ниша определено имахме проблеми — и то големи.

Само че си нямах представа какви са.

6. КОЙ БИ МОГЪЛ ДА УСТОИ НА ТОЗИ МРАЧЕН ТИП

На алеята на Ниша беше тихо и спокойно. В храстите цвърчаха щурци и въздухът охлаждаше кожата на Ема. През прозореца на близката къща струеше синкавата светлина от телевизора. Зад високата стена изляя куче. Пулсът на Ема се успокои и раменете ѝ постепенно започнаха да се отпускат. Тя извади блекбърито си и се взря в екрана. Съобщението беше от Клариса:

„ПРОЧЕТОХ БЕЛЕЖКАТА. ВСИЧКО НАРЕД ЛИ Е?
КАЖИ, АКО ИМАШ НУЖДА ОТ НЕЩО“.

Ема изтри съобщението и рифрешна кутията си. Нямаше нови съобщения. Тя огледа широката магистрала. Голям прожектор осветяваше паркинга Сабино. Ема преглътна. Пейката беше празна. Да не би някой да беше взел чантата ѝ? Къде беше Сътън? И какво се очакваше от нея да направи, като свърши купонът? Портмонето ѝ беше в чантата. Сега нямаше никакви пари. Нито лична карта.

Нещо изшумоля. Ема се обърна и погледна къщата на Ниша. На алеята нямаше никой. Изведнъж отнякъде се разнесе тихо изпукване от отварянето на кутийка с кола. Ема отново се обърна. Пред вратата на съседната къща се забелязваше силует на мъж. До него имаше голям телескоп, но той гледаше право в очите на Ема.

Тя отстъпи назад.

— О! Извинявай.

Момчето пристъпи напред и лампата освети изпъкналите му скули. Ема погледна кръглите му очи, гъсти вежди и късо остригана коса. Устата му беше стисната в тънка, напрегната линия, сякаш искаше да ѝ каже да се маха. Той беше облечен по-всекидневно от

момчетата на купона, с оръфани туристически панталони и протрита сива тениска, която очертаваше мускулестите му гърди.

Познавах го, но разбира се — вече трябваше да съм свикнала с това — не знаех откъде.

От задния двор на Ниша се разнесе кикот. Ема погледна през рамо, след това отново обърна глава към момчето. Беше заинтригувана от мрачната му прегърбена стойка и от факта, че като че ли не се интересуваше от купона, който се вихреше в съседния двор. Винаги си беше падала по мрачни типове.

— Защо не си на купона? — попита тя.

Момчето просто я гледаше, очите му грееха като две огромни луни.

Ема тръгна по тротоара, докато не стигна до къщата му.

— Какво наблюдаваш? — посочи тя с ръка телескопа.

Той дори не мигна.

— Венера? — предположи Ема. — Голямата мечка?

От гърлото му се разнесе тихо ръмжене. Той потри врата си и се извърна настрани. Най-накрая Ема се въртна на токчетата си.

— Хубаво — рече тя, опитвайки се да звучи колкото се може безгрижно. — Стой си сам. Не ми пука.

— Персеидите, Сътън.

Ема отново се обърна към него. Значи и той познаваше Сътън.

— Какво представляват Персеидите? — попита тя.

Той се облегна на парапета.

— Метеоритен дъжд.

Ема тръгна към него.

— Може ли да видя?

Момчето не мръдна от мястото си, докато Ема прекосяваше двора. Къщата му представляваше малка едноетажна вила с навес за колите, вместо гараж. Край пътя до него растяха няколко кактуса. Отблизо той миришеше на коренова бира. Крушката на верандата осветяваше лицето му, разкривайки поразяващите му сини очи. На близката люлка имаше чиния с недоизяден сандвич, а на пода лежах две книги с кожени подвързии. На корицата на едната пишеше „Събрани стихотворения на Уилям Карлос Уилямс“. Ема никога не беше срещала готино момче, което да чете поезия — поне не такава, което да си признае.

Най-накрая той погледна надолу, нагласи телескопа на височината на Ема и отстъпи встрани. Ема залепи око към окуляра.

— Откога си станала астроном? — попита той.

— От никога. — Тя извъртя телескопа към голямата пълна луна.
— Обикновено сама кръщавам звездите си.

— Така ли? Как, например?

Ема леко перна с пръст малката капачка на окуляра, която висеше на черен конец.

— Ами например Звездата на кучката. Ей там. — Тя посочи малката звезда, която блещукаше точно над покривите на къщите. Преди няколко години я беше нарекла на Мария Роуън, едно момиче в седми клас, което беше изляло шише лимонада под чина на Ема в часа по испански и беше казало на всички, че се е напикала. Дори го беше превела на испански. Ема си беше представяла как изстрелва Мария към небето, точно както гръцките богове са изхвърлили децата си на земята завинаги.

Момчето се засмя с лаещ смях.

— Всъщност мисля, че твоята Звезда на кучката е част от съзвездието Орион.

Ема притисна ръце към гърдите си като обидена южняшка красавица.

— С всички момичета ли говориш така?

Той се приближи до нея, ръцете им почти се докоснаха. Сърцето на Ема се качи в гърлото ѝ. За секунда мислите ѝ отлетяха към Картър Хейс, капитанът на баскетболния отбор на гимназията „Хендерсън“, на когото се беше възхищавала отдалеч. В списъка си с флиртове беше измислила хиляди мили неща, които да му каже, но всеки път, когато останеха насаме, винаги се улавяше, че по незнайни причини започва да говори за „Американски идол“. Тя дори не харесваше „Американски идол“.

Момчето отново погледна към небето.

— Може би останалите звезди в Орион са Звездата на лъжкията и Звездата на измамницата. Три лоши момичета, които са били завлечени за косите в пещерата на Орион. — Той я погледна многозначително.

Ема се облегна на парапета, усещайки, че думите му имат някакъв специален подтекст, който нямаше как да разбере.

— Струва ми се, че доста си размишлявал върху това.

— Може би. — Той имаше най-дългите мигли, които Ема беше виждала някога. Но изведнъж усети в погледа му не толкова флирт, колкото... любопитство, може би.

Изведнъж нещо ми просветна. Не беше точно спомен, просто нещо като странна смесица от благодарност и унижение. То изчезна почти веднага, просто кратък проблясък.

Момчето погледна встрани и енергично потърка върха на главата си.

— Извинявай. Просто... не сме разговаряли, откакто... нали се сещаш. От доста време.

— Е, няма по-подходящ момент от сегашния — отвърна Ема.

По устните му пробяга усмивка.

— Да.

Те отново се погледнаха. В главите им танцуваха светулки. Въздухът изведнъж замириса на диви цветя.

— Сътън? — разнесе се момичешки глас от тъмнината.

Ема се обърна. Раменете на момчето се напрегнаха.

— Къде ли е отишла? — попита някой друг.

Ема прибра косата си зад ушите. Тя погледна към двора и забеляза две фигури на алеята на Ниша. Черните кубинки „Док Мартенс“ на Лилиана потракваха, когато вървеше. Габриела държеше своя айфон пред себе си и използваше фенерчето му, за да осветява пътя.

— Ей сега идвам! — извика Ема. После погледна момчето. — Защо не дойдеш на купона?

Той изсумтя презрително.

— Не, благодаря.

— Хайде де. — Тя не спираше да се усмихва. — Ще ти разкажа за Звездата на уличницата, за Звездата на смотаняка...

Двете момичета стигнаха до двора на момчето.

— Сътън? — извика Лилиана и присви очи, заслепена от светлината.

— Кой е там? — извика Габриела.

Тряс. Ема се обърна. Момчето беше изчезнало. Изсъхналият коледен венец, който висеше на входната врата, леко се полюшваше

наляво и надясно, ключалката изщрака, я щорите на големия прозорец бързо се спуснаха. Добре-е-е-е.

Ема бавно се отдалечи от верандата и прекоси двора.

— Това Итън Ландри ли беше? — попита Габриела.

— Вие разговаряхте ли? — попита Лилиана едновременно с нея.

Гласът ѝ потрепна от любопитство. — Какво ти каза?

Зад близначките Туитър изникна Шарлът. Бузите ѝ бяха зачервени, челото ѝ лъщеше от пот.

— Какво става тук?

Габриела спря да пише есемеса.

— Сътън разговаряше с Итън.

— Итън Ландри? — Веждите на Шарлът се изстреляха нагоре.

— Господин Бунтовник без кауза е говорил?

Итън. Поне вече разполагам с име, което да свържа с лицето му.

Както и Ема. Но след това срещна обърканите погледи на момичетата. Естествено, веднага ще хареса момче, което не е в списъка с одобрените приятели на Сътън. При тази мисъл тя отново извади телефона си. Все още нямаше никакви съобщения или есемеси.

Погледът на Шарлът я пронизваше като лазер; Ема имаше усещането, че трябва да измисли обяснение — и то бързо.

— Мисля, че пих твърде много — избъбри тя.

Шарлът цъкна с език.

— О, скъпа. — Тя хвана Ема за ръката и я поведе към дългата поредица паркирани коли. — Ще те закарам у дома.

Ема се отпусна, успокоена, че Шарлът прие обяснението ѝ. След това осъзна какво ѝ предлага приятелката ѝ. Щеше да я закара в дома на Сътън.

— Да, моля те — каза тя и тръгна след Шарлът към колата ѝ.

За мен това също беше голямо облекчение. Обратно вкъщи, където може би най-накрая щях да намеря някои отговори.

7. СПАЛНЯТА, КОЯТО ЕМА НИКОГА НЕ Е ИМАЛА

Големият черен джип „Чероки“ на Шарлът зави по алеята към къщата и спря.

— Пристигнахме, мадам — каза тя с фалшив британски акцент.

Беше докарала Ема пред двуетажна измазана къща с големи прозорци. В покрития с чакъл преден двор имаше палми, кактуси и две красиви поддържани цветни лехи. Покрай сводестия вход бяха подредени големи саксии с цветя, пред вратата подрънкваха малки камбанки, а над входа на гаража висеше глинена скулптура на слънце. Пощенската кутия на завоя беше белязана просто с буквата М. На алеята стояха два автомобила, фолксваген джета и голям джип Нисан.

Можех да я опиша сцената само с една дума: дом.

— Някой определено е изтеглил по-късата сламка — промърмори Ема под носа си. Ех, защо Беки не беше изоставила нея първа.

— Какво беше това? — попита Шарлът.

Ема махна един конец от роклята си.

— Нищо.

Шарлът докосна голата ръка на Ема.

— Мадс ли те ядоса?

Ема погледна червената коса и синя рокля на Шарлът. Искаше ѝ се да може да ѝ разкаже какво става.

— През цялото време знаех, че са те — отвърна вместо това тя.

— Добре. — Шарлът пусна радиото. — До утре тогава, пиянде. Не забравяй да се нагълташ с витамини, преди да го отпушиш. И, хей, не забравяй, че в петък ще спиш у дома! Обещавам да се държа прилично. Татко все още е извън града, а мама няма да ни притеснява.

Ема се намръщи.

— Баща ти е извън града? — Тя се беше сетила за мъжа, който бе видяла пред каньона Сабино.

В очите на Шарлът проблесна тревога, първият пробив в бронята ѝ за цялата вечер.

— От един месец е в Токио. Защо?

Ема потърка врата си с ръка.

— Нищо. — Сигурно мъжът е бил някой друг.

Тя блъсна вратата на джипа и тръгна към къщата. Във въздуха ухаеше на цитруси от портокаловите и лимонови дървета в предния двор. Сребристият ветропоказател върху корниза на входната врата се завъртя. Спираловидните шарки на мазилката напомнях на Ема за глазурата на торта. Тя надникна през прозореца на фойето и видя кристален полилей и голямо пиано. На прозореца на горната спалня имаше малки светлоотразителни стикери с надпис: „Дете в стаята. В случай на пожар, моля, спасете първо него“. Нито едно от приемните семейства не си беше правило труда да лепи подобни стикери на прозорците на Ема.

Искаше ѝ се да може да ги снима, но зад гърба ѝ изрева двигател. Ема се обърна и видя Шарлът да я гледа от колата, вдигнала учудено вежди. „Върви си — махна ѝ с ръка Ема. Добре съм“.

Джипът не помръдна от мястото си. Ема огледа пътеката покрай къщата, коленичи и повдигна един голям камък, който лежеше до вратата. За нейна огромна изненада отдолу проблесна един сребрист ключ. За малко да избухне в смях. Подобно нещо беше виждала само по телевизията; не можеше да си представи, че хората наистина го правеха.

Изкачи се по стълбите и пъкна ключа в ключалката. Той се превъртя с лекота. Тя пристъпи към прага и отново махна на Шарлът. Успокоена, приятелката ѝ потегли. Двигателят изръмжа и червените светлини на стоповете ѝ се изгубиха в нощта. Тогава Ема си пое дълбоко дъх и отвори вратата на къщата.

Моята къща, макар че не си спомнях много от нея. Скърцането на люлката на верандата, където обичах да сядам и да чета списания. Миризмата на лавандулов освежител за въздух, с който мама засипваше къщата. Ясно си спомнях звука на входния звънец, две пронизителни, чуруликащи извънявания, както и това, че входната врата понякога запираше, преди да се отвори. Но друго освен това...

Фоайето беше прохладно и тихо. По стените падаха дълги сенки, а високият часовник, останал от дядово време, цъкаше в ъгъла. Подовите дъски изскърцаха под краката на Ема, когато пристъпи колебливо към раираната пътека, която водеше право към стълбището. Тя се пресегна, за да светне лампата, но се поколеба и отдръпна ръка. Очакваше всеки момент да се включи аларма, върху главата ѝ да се спусне клетка, хората да наизскачат и да се развикат: „Нарушител!“.

Ема се хвана за парапета и бързо се изкачи на пръсти в мрака. Може би Сътън беше на горния етаж. Може би просто беше заспала и всичко това щеше да се окаже едно голямо недоразумение. Нощта все още можеше да бъде спасена. Тъй мечтаната среща все още можеше да се осъществи.

Пред банята на втория етаж, облицована с бели плочки, стоеше кафяв ракитов кош, пълен с мръсни кърпи. В стената до перваза на дюшемето бяха вградени две нощни лампи-луни, които осветяваха стената с бледа, жълтеникава светлина. Зад вратата в дъното на коридора се разнесе подрънкване на кучешки медальон.

Ема се обърна и се вгледа във вратата на спалнята. На нея бяха закачени снимки на модели, обикалящи по подиум в Париж, и Анди Родик и Джеймс Блейк, които играят на Уимбълдън, а от дръжката на вратата висеше лъскава розова табела с надпис СЪТЪН. Бинго. Ема леко бутна вратата. Тя се отвори лесно и беззвучно.

Вътре ухаеше на мента, момини сълзи и омекотител. През прозореца струяха лунни лъчи и се отразяваха в балдахина на леглото. Подът беше застлан с килим, върху който имаше щампа на жираф, столът в ъгъла беше затрупан с тениски, горница на бански и няколко свити на топка къси чорапки. Върху перваза на прозореца бяха подредени свещи в големи стъклени буркани, сини, зелени и кафяви бутилки от вино, в които бяха сложени цветя, както и няколко обвивки от шоколади. Всяка възможна празна повърхност беше покрита с възглавници — имаше поне десет на леглото, три на стола и дори две бяха захвърлени на пода. Върху дългото бюро от светло дърво лежаха затворен лаптоп „Макбук Еър“ и един принтер. До мишката беше оставена една-единствена картичка, на която пишеше:

„ПАРТИ ПО СЛУЧАЙ ОСЕМНАЙСЕТИЯ РОЖДЕН
ДЕН НА СЪТЪН! ВЕЛИКОЛЕПИЕТО
ЗАДЪЛЖИТЕЛНО!“

На шкафчето на бюрото имаше голям розов катинар и стикер с надпис „Игра Л.“ Дали не беше същото като „eЛ връзки“^[1]?

Но липсваше едно изключително важно нещо, помисли си Ема. Самата Сътън.

Разбира се, че липсвах. Аз също оглеждах празната стая с надеждата, че някой спомен ще се появи в главата ми — или някоя улика. Имаше ли някакво значение, че прозорецът, който гледаше към задния двор, беше отворен? Умишлено ли бях оставила списанието „Тийн Воуг“ отворено на страницата за Седмицата на модата в Лондон? Не можех да си спомня, че съм чела този брой, камо ли, че съм стигнала до тази страница. Не можех да си спомня нито един от предметите в стаята ми, от всичките неща, които са били мои.

Ема отново погледна телефона си. Няма нови съобщения. Искаше ѝ се да разгледа къщата, но какво щеше да стане, ако се сблъска с нещо... или някого? Тя извади отново телефона си и написа съобщение, което изпрати на номера на Сътън:

„Аз съм в спалнята ти. Където и да си, изпрати ми есемес, че си добре. Тревожа се.“

Тя натисна бутона „изпрати“. Секунда по-късно от другия край на стаята се разнесе тих звън, който накара Ема да подскочи. Тя се приближи до източника на звука, сребриста чантичка, която лежеше до компютъра. Отвори я. Вътре имаше айфон в розов калъф и синьо портмоне „Кейт Спейд“. Ема взе телефона и ахна. На екрана се появи текстът, който току-що беше написала.

Тя веднага започна да преглежда съобщенията, получени през деня. Ето го последното, което Ема беше изпратила. След него, в осем и двацет, беше пристигнал есемес от Лоръл Мърсър, сестрата на Сътън:

„Благодаря ти, кучко“.

Ема изпусна телефона като опарена и отстъпи назад към бюрото. Не мога да ѝ чета съобщенията, укори се тя на ум. Сътън можеше да влезе всеки момент и да я види. Това не беше най-добрият начин за започване на една сестринска връзка.

Тя отново извади телефона си и изпрати лично съобщение със същото съдържание на Сътън във Фейсбук — може би тя се намираще на долния етаж пред друг компютър и просто беше забравила телефона си в стаята. Отново се огледа. Зад бюрото имаше дъска за съобщения, върху която с кабарчета бяха набодени снимки на Сътън и приятелките ѝ, същите момичета, които беше срещнала преди няколко часа. Някои от снимките бяха правени наскоро: на снимката, която Сътън, Шарлът, Мадлин и Лоръл си бяха направили в зоологическата градина в Тусон, Шарлът носеше същата синя рокля, която беше облякла за купона тази вечер. Имаше една на Сътън, Мадлин, Лоръл и едно познато тъмнокосо момче, застанали пред водопада в каньона. Лоръл и момчето се плискаха с вода, а Сътън и Мадлин стояха настрани и ги гледаха надменно. Останалите снимки изглеждаха доста по-стари, може би от прогимназията. Имаше една, на която трите приятелки седяха около купа с тесто за сладкиши в нечия кухня и се опитваха да се напръскат с него по лицата. Мадлин беше облечена с балетно трико и беше, ъ-ъ-ъ..., по-плоска в гърдите от сега. Шарлът имаше скоби на зъбите и пълни бузки. Ема се вгледа в Сътън; това беше нейното лице, само че няколко години по-младо.

Тя се приближи на пръсти до килера в ъгъла на стаята и хвана дръжката на вратата. Дали ровенето във вещите на Сътън беше също толкова лошо, колкото четенето на съобщенията ѝ? Ема реши, че не е и отвори вратата, разкривайки голямо квадратно помещение, пълно с дървени закачалки и подредени рафтове. Тя въздъхна с копнеж, протегна ръка и започна да опипва роклите, блузите, блейзърите, пуловерите и полите, като някои особено меки дрехи притискаше към бузата си.

В дъното една върху друга бяха оставени кутиите на две игри: „Категории“ и „Монопол“. Върху тях беше поставена кутия с надпис „Комплект на младия орнитолог“. В нея имаше книга за птиците и

бинокъл. На кутията пишеше: „На Сътън с обич, татко“. Изглежда, не беше отваряна; Ема предположи, че подаръкът не е допаднал особено на Сътън. Тя докосна една папка, която като че ли беше пълна със стари контролни и доклади. Един тест по правопис от пети клас имаше шест плюс, но едно съчинение върху „451 градуса по Фаренхайт“ от девети клас бе оценено за тройка, придружена от бележка, написана с червен химикал: „Очевидно книгата не е четена“. След това Ема забеляза есе, озаглавено „Историята на моето семейство“. „Не знам историята на истинското ми семейство — беше написала Сътън. — Била съм осиновена още като бебе. Родителите ми го казаха, когато бях още малко момиче. Никога не съм виждала истинската си майка и не знам нищо за нея“.

Ема се засрами заради усмивката, която се появи на лицето ѝ, но нищо не можеше да направи.

После забеляза в дъното една кутия за бижута; отвори я и започна да разглежда гривните на Сътън, фините златни огърлици и висящите сребърни обици. Не намери обаче медальона, който Сътън носеше на клипа. Дали не беше с него сега?

Погледнах към блещукащото си тяло. Медальонът не беше на врата ми. Може би беше на истинското ми тяло. Мъртвото ми тяло. Където и да се намираше то.

В килера на Сътън имаше трикрило огледало. Ема примигна при вида на няколко си отражения.

Къде си, Сътън, попита мислено тя. Защо ме накара да дойда чак до тук, а сега не се показваш?

Тя излезе от килера. Когато седна върху леглото на Сътън, изведнъж я налегна ужасна умора. Главата ѝ клюмна. Всеки мускул беше омекнал като изцедена гъба. Тя се отпусна назад върху матрака. Беше мек като памук, много по-добър от евтинийките от „Кей Март“, с които я оборудваха приемните ѝ родители. Събу обувките си и ги чу как изтрополяват на пода. И тук можеше да почака Сътън. Рано или късно тя щеше да се появи.

Дишането ѝ стана равномерно. В съзнанието ѝ препускаха новинарски заглавия. „Момиче се представя за сестра си на купон. Сестрата се оказва изчезнала“. Със сигурност утре щеше да е по-хубав ден. „Близначките най-после се срещат“, може би.

Ема се обърна на една страна и се сгуши върху ухаещата на „Тайд“ възглавница. Формите и сенките в стаята ставаха все по-неясни и размазани.

След още няколко вдишвания и издишвания и двете потънахме в дълбок сън.

[1] The L Word — американско-канадски сериал, разказващ за живота на група лесбийки, бисексуални и транссексуални жени и техните приятели, семейства и интимни връзки. — Б.пр ↑

8. КАФЕ, КРОАСАНИ, СБЪРКАНА САМОЛИЧНОСТ

— Сътън. Сътън.

Ема се събуди, усещайки как някой я разтърсва за раменете. Намираше се в светла стая. Пред прозореца се ветрееха пердета на бели и зелени райета. Таванът беше гладък, без украса. Ниско шкафче и голям телевизор с плосък екран стояха на мястото, където се намираше овехтелият гардероб на Клариса.

Я чакай малко! Тя вече не се намираше в дома на Клариса. Ема седна рязко в леглото.

— Сътън — чу се отново гласът. Една руса жена се беше надвесила над нея. Косата на слепоочията ѝ беше прошарена, около очите ѝ се виждаха ситни бръчици. Носеше син костюм, обувки на високи токчета и много грим. В съзнанието на Ема проблесна снимката, на която семейството на Сътън е вдигнало чаши с мътни питиета. Това беше майката на Сътън.

Ема скочи от леглото и се огледа стреснато.

— Колко е часът? — възкликна тя.

— Имаш точно десет минути, преди да тръгнеш за училище. — Госпожа Мърсър извади една рокля от гардероба и чифт обувки с каишки. Спря се за миг до Ема и я погледна. — Надявам се, че снощи не си се прибрала така.

Ема наведе глава и се погледна. По някое време през нощта беше съблякла раираната рокля, с която беше на партито, и сега седеше само по сутиен и момчешки боксерки. Тя бързо се прикри с ръце.

След това погледна към обувките, които предишната вечер беше изритала на пода. Те си лежаха на същото място, където ги беше оставила. Сребрилата чантичка на Сътън и айфонът ѝ лежаха на бюрото. Постепенно тя започна да осъзнава, че Сътън не се е прибрала предишната нощ. Така и не я беше намерила.

— Секунда само! — Ема сграбчи ръката на госпожа Мърсър. Нещата бяха отишли твърде далеч. Нещо се беше объркало ужасно. — Станала е голяма грешка.

— Разбира се, че е станала грешка. — Госпожа Мърсър прекоси стаята и хвърли чифт спортни панталонки, дамско спортно потниче, маратонки и тенис ракета „Уилсън“ в големия спортен червен сак с името „СЪТЪН“, избродирано отстрани. — Не си ли нави часовника? — След това се плесна по челото. — Какви ги говоря? Разбира се, че не си. Ти си такава.

Гледах как майка ми хвърля сака на леглото и дръпва рязко ципа. Дори собствената ми майка не можеше да познае, че пред нея седи Ема, а не аз.

Госпожа Мърсър посочи на Ема роклята, която беше проснала на леглото. Когато Ема не помръдна от мястото си, тя въздъхна, свали роклята от закачалката и я нахлузи през главата ѝ.

— Мога да разчитам на теб, че ще си обуеш сама обувките, нали? — рече строго госпожа Мърсър, хванала едната обувка за каишката. На етикета пишеше „МАРК от Марк Джейкъбс“. — След две минути да си слязла за закуска.

— Почакай! — възрази Ема, но госпожа Мърсър вече беше излязла от стаята и затръшна зад гърба си вратата толкова силно, че снимката на Сътън, Лоръл, Шарлът и Мадлин падна по лице на пода.

Ема се огледа панически. Изтича към дивана, където беше оставила мобилния си телефон. На екрана се изписа: „Няма нови съобщения“. След това отиде до бюрото и взе айфона на Сътън. От последния път, когато го беше проверявала, беше дошло само едно съобщение, и то от Гарет:

„Снощи изчезна изведнъж! Ще се видим ли през първото междучасие? Целувки!“

— Луда работа — прошепна Ема. Сети се за публикацията на стената на Сътън във Фейсбук, която беше прочела малко преди да напусне Вегас. „Някога да ви се е приисквало да избягате? На мен да“. Възможно ли е Сътън да е избягала и да е решила, че Ема може да я

замества достатъчно дълго, за да набере преднина? Тя изтича боса навън и се спусна по стъпалата.

Коридорът на първия етаж беше украсен с големи семейни фотографии в рамки: снимки от училище, снимки от семейните ваканции в Париж и Сан Диего и портрет на семейство Мърсър на нещо, което приличаше на луксозна сватба в Палм Спрингс. Ема се ориентира по звука от сутрешните новини по телевизията и миризмата на кафе, и се озова в кухнята. Тя представляваше огромна стая с големи прозорци от пода до тавана, през които се виждаше облицован с тухли вътрешен двор и високи планини. Плотовете бяха с тъмен цвят, шкафчетата бели и из цялата стая бяха пръснати най-различни джунджурии с ананасова форма — дървени ананаси върху шкафчетата, керамичен цилиндър във формата на ананас, в който стояха шпатули и готварски лъжици; до задната врата висеше дървена табелка с формата на ананас с надпис „ДОБРЕ ДОШЛИ“.

Госпожа Мърсър си наливаше кафе над умивалника. Сестрата на Сътън, Лоръл, режеше кроасан на масата, облечена с надиплена риза, която изглеждаше същата като онази, която Ема беше видяла в гардероба на Сътън предишната нощ. В кухнята влезе господин Мърсър, понесъл броеве на „Уол Стрийт джърнъл“ и „Тусон дейли стар“. Ема забеляза, че е облечен с лекарска престилка, на която пишеше ДЖ. МЪРСЪР, ОРТОПЕДИЧНА ХИРУРГИЯ. Също като госпожа Мърсър, и той беше малко по-възрастен от повечето приемни родители на Ема, може би около петдесетте. Ема се зачуди дали са се опитвали да имат собствени деца, преди да осиновят Сътън. Ами Лоръл? Тя имаше същата квадратна челюст като госпожа Мърсър и същите кръгли сини очи като господин Мърсър. Може би тя беше биологичната им дъщеря. Може би семейство Мърсър бяха успели да си направят бебе, след като бяха осиновили дете — Ема беше чела някъде за подобен феномен.

Щом Ема се появи на вратата, всички вдигнаха глави към нея, включително огромния датски дог. Той се надигна от килимчето си до вратата и се запъти към нея. Подуши ръката ѝ, голямата му челюст се отърка в кожата ѝ. На каишката му имаше метална пластинка, на която пишеше ДРЕЙК. Ема стоеше абсолютно неподвижно. След миг Дрейк сигурно щеше да залае като полудял, защото щеше да познае, че Ема

не е тази, за която се представя. Но той само изсумтя, обърна се и се затътри до леглото си.

Внезапно в главата ми проблеснаха спомени за Дрейк. Шумното му дишане. Езикът му върху лицето ми. Как лаеше като побъркан всеки път, когато край нас минаваше линейка. Изпитах огромното желание да го гушна и да го целуна по студения мокър нос.

Госпожа Мърсър остави едно шишенце с витамини и се приближи до Ема.

— Пий — каза тя и побутна към нея една чаша с портокалов сок. — Имаш ли пари за обяд?

— Трябва да ви кажа нещо — рече рязко Ема. Всички вдигнаха глави към нея. Тя се прокашля. — Аз не съм Сътън. Дъщеря ви е изчезнала. Може да е избягала.

Изтрака лъжица и госпожа Мърсър сбърчи вежди. Ема се напрегна в очакване на нещо ужасно — да се включат аларми, да изригнат фойерверки, от пералното помещение да изскочат ниндзи и да я похитят, всякакви такива неща, които би трябвало да подсказат, че тя е разкрила нещо много, много опасно. Но господин Мърсър само поклати глава и отпи кафе от чашата си с форма на ананас, върху която имаше надпис „Алоха от Хавай“.

— И коя си, ако смея да запитам? — рече той.

— Аз съм... нейната отдавна изгубена близначка Ема. Трябваше да се срещнем вчера. Но тя... изчезна.

Госпожа Мърсър не спираше да мига. Господин Мърсър и Лоръл размениха недоверчиви погледи.

— Запази въображението си за часа по литература. — Госпожа Мърсър сложи един кроасан в чинийка и го побутна към Ема.

— Сериозно ви говоря. Казвам се Ема — рече тя.

— Ема, а? А каква ти е фамилията?

— Па... — започна Ема, но Лоръл удари с чашата си в масата.

— Нали не й вярваш, мамо? Просто се опитва да се измъкне от училище.

— Разбира се, че не й вярвам. — Госпожа Мърсър пхна сгънато листче хартия в ръката на Ема. — Ето ти програмата. Лоръл, ще донесеш ли обувките и сака на Спящата красавица отгоре?

— Защо трябва да го правя? — изхленчи Лоръл.

— Защото не мога да разчитам на сестра ти. — Госпожа Мърсър грабна връзка ключове от купичката във формата на ананас, която стоеше до безжичния телефон. — Може пак да се върне в леглото.

— Хубаво — изсумтя Лоръл и със стържене дръпна стола си назад.

Ема гледаше безизразно блестящите медни копчета на работния костюм на госпожа Мърсър, после погледът ѝ се премести към кристалната огърлица на врата ѝ. Как е възможно това да се случва? Защо не ѝ вярваха? Толкова ненормално ли им звучеше?

Може би. Колкото и да ми се искаше родителите ми да повярват на думите на Ема, те наистина звучаха откачено.

Лоръл излезе от кухнята и тръгна към стълбите.

— Благодаря ти за снощи, гад такава — изсъска тя на Ема, когато минаваше покрай нея.

Ема отстъпи назад, сякаш Лоръл ѝ беше зашлевила шамар. След това си спомни думите на Шарлът от купона. Пак си я зарязала, нали? Ти си лоша, лоша сестра. Освен това в телефона на Сътън имаше съобщение:

„Благодаря ти, кучко“.

— Не съм те зарязала. — Ема се обърна след отдалечаващата се Лоръл. — Чаках Сътън, когато Мадлин ме завлече на купона. Нищо не можех да направя.

Лоръл се върна и застана срещу Ема.

— Как ли пък не, Сътън. Не направи единственото нещо, за което те помолих още преди няколко седмици. Бях буквално зарязана в „Червената врата“. Обзалагам се, че си го нагласила така, защото си знаела, че телефонът ми е на път да угасне, нали? — Тя имаше подчертани скули и мънички лунички по носа. Широка ѝ челюст се движеше, докато дъвчеше дъвка „Джуси фрут“. — Къде ти е медальонът?

Ръката на Ема се стрелна към ключицата ѝ и тя безпомощно сви рамене.

Лоръл отвори леко уста и се изсмя подигравателно.

— Но аз си мислех, че е толкова важен за теб — рече тя с леден глас. — Нещо, което никой друг няма. Единствения начин да ми го вземат, е като ми отрежат главата. — Гласът ѝ стана доста мелодичен, докато се опитваше да имитира този на Сътън.

— Момичета, не се карайте — предупреди ги господин Мърсър, протягайки ръка над масата, за да вземе куфарчето си и връзката ключове.

— Да, не се карайте — рече и госпожа Мърсър. — Просто донеси чантите, Лоръл. Имаш трийсет секунди. — Лоръл се завъртя и започна да се изкачва по стъпалата. — Коя кола ще вземеш? Сътън, твоята още ли е у Мадлин?

Госпожа Мърсър се обърна към Ема в очакване на отговора ѝ.

— Ами, да? — предположи Ема.

— Ще вземем моята — извика Лоръл от горния етаж.

Госпожа Мърсър избута Ема във фоайето. Носът ѝ засърбя от миризмата на парфюм „Фракас“. Тя се вгледа в очите на жената, опитвайки се да ѝ внуши коя е всъщност... и каква не е. Не може да не разпознае собствената си дъщеря, нали?

Но госпожа Мърсър просто постави ръце на раменете ѝ. На врата ѝ изпъкна сухожилие.

— Би ли се държала нормално днес? — Тя затвори очи и въздъхна тежко. — Подготвяме голямо парти за рождения ти ден след две седмици. Поне веднъж се постарай да го заслужиш.

Ема примигна и кимна бързо. Очевидно те наистина не ѝ вярваха.

Лоръл изтрополя надолу по стълбите, носейки два сака и две чанти. Тя тикна в ръцете на Ема обувките, които госпожа Мърсър беше извадила, сака за тенис и една бежова кожена чанта, която Ема не беше виждала. Тя надникна вътре. Във вътрешните ѝ джобове се виждаха портмонето и айфонът с розов калъф. На дъното имаше моливи, химикали, спирала „Диор“ и чисто нов айпад. Ема повдигна вежди. Поне най-накрая щеше да разбере какво представлява айпадът.

Господин Мърсър отвори широко предната врата.

— Махайте се оттук.

Лоръл изприпка на верандата, ключовете в ръката ѝ подрънкваха. След като обу обувките си, Ема я последва.

Щом излезе навън, по челото ѝ изби пот. На отсрещната морава съскаха пръскачки, а на завоя малки деца, облечени в училищни униформи, чакаха автобуса. Докато прекосяваше алеята, потраквайки с токчета, Лоръл погледна през рамо към Ема.

— Много тъп опит да се опиташ да се измъкнеш от училище. — Тя натисна бутона за дистанционно отключване на вратите на колата ѝ. След като изпиука два пъти, черният фолксваген джета, паркиран под баскетболния кош, се отключи. — Отдавна изгубената ти сестра-близначка? Откъде пък ти хрумна това?

Ема отново погледна към другата страна на улицата. Не спираше да се надява, че Сътън ще се появи на тротоара, готова да ѝ се извини и да обясни изчезването си. Над цветните лехи невъзмутимо жужаха пчели. По улицата мина камионът на озеленителите. Планинската верига, в която се гушеше каньонът Сабино, блестеше на слънцето.

— Ехо, космически кадет?

Ема примигна. Лоръл се приближи до нея с малък бял плик в ръка. На него с големи печатни букви беше написано СЪТЪН.

— Намерих го под чистачката. — Гласът на Лоръл преливаше от горчивина. — Да не би да имаш нов таен обожател?

Ема огледа плика. В горния му десен ъгъл се бяха напъхали няколко листенца от цветни пъпки. Трябваше ли да отвори нещо, което не е предназначено за нея? Но Лоръл продължи да го гледа очаквателно и да пука балончета от дъвка в ухото на Ема.

Най-накрая тя я погледна.

— Нещо против да остана малко сама? — Помисли си, че Сътън би казала нещо такова.

Лоръл изсумтя и отстъпи встрани. Ема отвори плика и измъкна лист хартия с начертани редове:

Сътън е мъртва, не казвай на никого. Продължавай да играеш ролята... или ти си следващата.

Ема се обърна рязко и огледа двора, но утринта беше зловецко спокойна. Училищният автобус избръмча на ъгъла и качи децата. Докато се отдалечаваше, скърцащите му спирачки прозвучаха като писък.

— Какво пише там? — Лоръл се наведе към нея.

Ема бързо смачка листа в ръката си.

— Нищо. — Гласът ѝ едва се чу.

Лоръл сви устни. После отвори пасажерската врата и ѝ посочи седалката.

— Сядай вътре.

Ема направи каквото ѝ беше казано, отпусна се замаяна на седалката и впери поглед напред. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че тя се страхуваше да не се взриви.

— Държиш се толкова странно — каза Лоръл и запали колата. — Какво ти става?

Докато я гледах, погледът ми започна да се замъглява. В ушите ми се разнесе бучене. Не спирах да чувам въпроса на Лоръл: Какво ти става? Думите ѝ ме връхлитаха на вълни, все по-силни и по-силни. Внезапно видях Лоръл да седи в една тъмна пещера. По лицето ѝ пробягваха светлини. Тъглчетата на устата ѝ бяха увиснали надолу. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. Какво ти става? Какво ти става? Думите звъняха в ушите ми като клепало на камбана.

Тъмнината в съзнанието ми изведнъж беше прорязана от ярка светкавица. После още една, и още една, като поредица от падащи плочки от домино, докато най-накрая в главата ми не се появи една завършена сцена от миналото ми. Един спомен.

Изведнъж ясно си спомних къде и кога Лоръл ми беше задавала този въпрос и преди. И това не беше единственото, което видях...

9. ИМИТАЦИЯТА Е ВИСША ФОРМА НА ЛАСКАТЕЛСТВО

— Обявявам партито за официално открито — оповестявам аз, излизайки наперено иззад голямата скала, където се бях преоблякла в сребристия си бански. Краката ми са прясно депилирани, лицето ми е безупречно гладко и косата ми блести меко на фона на светлините от курорта. Очите на всички са вперени в мен.

Гарет подсвирва.

— Сега вече горещата вода наистина ще се нагорещи.

Аз му се усмихвам.

— Ти знаеш най-добре.

Гарет ме привиква с жест. Той се е потопил в топлата, бълбукаща вода на горещия извор в курорта „Клейтън“, таен минерален извор в полите на планината. Всъщност на нас не ни е позволено да бъдем тук — изворът е само за най-богатите посетители — но това никога не е спирало мен и приятелите ми. Винаги намираме начин да получим онова, което искаме.

— Хайде, скъпа — вика ме Мадлин. Тя също е във водата. Косата ѝ е завита на кок, ръцете ѝ са гъвкави от прекараните милион часове седмично фитнес и балет, а горещата вода придава на кожата ѝ сексапилен блясък. Мадс винаги изглежда мъничко по-добре от мен, което винаги ме вбесява. Освен това седи до Гарет — прекалено близо до него. Не че ме притеснява нещо — и той, и тя си знаят, че съм готова да ги убия и двамата, — но предпочитам да имам Гарет изцяло за себе си.

Срещаме се само от два месеца. Всички смятат, че излизам с него, защото е една от звездите на училищния футболен отбор или защото изглежда убийствено добре на кулата на спасителите при басейна в „Уризорт“ или защото семейството му има плажна вила в Кабо Сан Лукас, където ходят всяка пролет. Но истината е, че аз

харесвам Гарет, защото е малко... повреден. Той не е като останалите самонадеяни момчета, които живеят очарователния си, скучен, херметически запечатан живот.

Плъзвам се между двамата и се ухилвам на Мадлин.

— Нали не си опипвала гаджето ми под водата, Мадс? Знам, че ти е трудно да различаваш момчетата.

Мадлин се изчервява. Не много отдавна, малко след като изчезна братът на Мадс, Теър, тя се натискаше с едно тъмнокосо момче на един купон в пустинята. След известно време се извини, че трябва да иде да се облекчи от изпитото, и като се върна на същото място, тя продължи да се целува... само че този път момчето беше русо. Мадлин не му обърна внимание поне няколко минути; аз бях единствената, която го забеляза. Понякога се чудех дали Мадс не се опитва нарочно да заприлича на Линдзи Лоън: хубаво момиче се отклонява от правия път, пощурява и съсипва живота си.

Потупвам Мадлин по рамото, което се е затоплило от парата.

— Не се тревожи. Тайната ти е на сигурно място при мен. — Изигравам кратка пантомима — все едно заключвам устата си и изхвърлям ключа надалеч.

След това се цамбурвам в горещата вода. Някои момичета се потапят в извора бавно, надавайки тихи писъци, докато водата лека-полека покрива кожата им. Аз обичам да се топна изведнъж. Горещината, от която направо ти се насълзяват очите, ме стимулира.

Следващата, която се появява иззад скалата, е Шарлът. Увила се е с хавлиената си кърпа и с ръце прикрива беличките си, дундести крака. Всички я посрещаме радостно. После излиза Лоръл, като се хили истерично. Аз въздъхвам и свивам юмруци под водата. Какво прави Лоръл тук? Не съм я канила.

Мобилният телефон на Гарет звъни. На дисплея се изписва: „мама“.

— По-добре да се обадя — промърморва той. Измъква се от извора и разплисква вода по скалата. — Ало? — казва с мил тон и се изгубва между дърветата.

Мадлин завърта добродушно очи.

— Гарет е такова мамино синче.

— Не че няма добра причина да е такъв — обажда се Шарлът като многознайка и сяда на скалата до извора. — Когато бяхме

заедно...

— Защо този път не влезеш при нас, Шар? — прекъсвам я аз, преди да е започнала с поредния си монолог от типа „аз знам най-добре, защото съм излизала с гаджето ти преди теб“.

Шарлът дръпва краката си по-далеч от водата.

— Не, благодаря, добре съм си тук — отвърща предвзето тя.

Аз се засмивам.

— Хайде де. Какво значение има бледата петниста кожа сред приятели? Обзалагам се, че някои момчета дори намират петната от горещина за секси.

Шарлът изкривява лице и отдръпва още повече голите си крака от водата.

— И тук съм си добре, Сътън.

— Както искаш. — Аз грабвам айфона на Мадлин от скалата. — Време е за снимки! Съберете се!

Всички се скупчваме една до друга и аз натискам бутона.

— Добре, но не страхотно — обявявам, след като съм прегледала резултата. — Мадс, пак си направила физиономията си на кралицата на красотата. — Аз оформям с пръсти рамка около лицето си и им дарявам усмивката си тип „искам просто мир на света“.

Лоръл надниква през рамото ми.

— Мен въобще ме няма. — Тя посочва ръката си, единствената част от тялото ѝ, която е влязла в кадъра.

— Знам — отвърщам аз. — Това ми беше целта.

Лоръл ме поглежда обидено. Мадлин и Шарлът се размърдват смутено. След малко Шарлът я бутва по рамото.

— Много ми харесва огърлицата ти, Лор.

Лицето на Лоръл просветлява.

— Благодаря. Днес си я купих.

— Много е красива — припява в тон и Мадлин.

Аз се навеждам напред, за да видя за какво става въпрос. На врата на Лоръл виси голям сребърен кръг.

— Мога ли да го видя? — питам аз с възможно най-милият тон, който мога да докарам.

Лоръл ме поглежда нервно и се навежда към мен.

— Красиво. — Прокарвам пръст по закопчалката. — Много познато. — Присвивам очи, повдигам косата от врата си и ѝ показвам

абсолютно същата огърлица. Имам я от сума ти време, но започнах да си я слагам едва от скоро. Обяхих пред групичката ни, че това вече ще бъде отличителната ми огърлица, също както Никол Ричи винаги облича драпирани бохемски рокли, или като Кейт Мос, която винаги носи блейзър върху супер къси дънкови панталонки. Лоръл също беше там, когато го казах. Беше там и когато казах, че повече никога няма да я свалям от врата си. Единственият начин някой да ми я вземе, е като отреже главата ми.

Лоръл усуква около пръста си едната връзка на банския си костюм. Аз го наричам порно-бански; връзките му са толкова тънки, а триъгълниците толкова малки, че практически всичко е навън.

— Не е съвсем същата — възразява тя. — Твоят медальон е по-голям, виждаш ли? А моето дори не е медальон. Не се отваря.

Шарлът се вглежда във врата ми, а след това в нейния.

— Тя е права, Сътън.

— Да, доста са различни — съгласява се Мадлин.

Ще ми се да плисна вряла вода в лицата им. Как се осмеляват приятелките ми да се възторгват от пълната липса на оригиналност у сестра ми? И без това е достатъчно лошо, че Лоръл се мотае около нас. Достатъчно лошо е, че приятелките ми я допуснаха в нашия клуб, защото ѝ съчувстваха след изчезването на Теър. И е ужасно лошо, че родителите ми — особено баща ми — направо оглупяват покрай нея, докато към мен се отнасят като с бомба, която всеки момент ще се взриви.

Преди да се усетя какво правя, аз протягам ръка, сграбчвам медальона и откъсвам верижката от врата на Лоръл. После я хвърлям към гората. Чува се звън на метал при удара в скалите, а след това почти недоловимото шумолене, когато огърлицата се плъзва в гъстия храсталак.

Лоръл примигва учестено.

— З-защо го направи?

— Защото ме копираш.

Очите ѝ се напълват със сълзи.

— Какво ти става? — Тя проплаква измъчено, излиза от горещия извор и побягва към гората.

Известно време никой не помръдва. Около приятелките ми се вдигат горещи пари, но изведнъж те не изглеждат секси, а като че ли

носят лоша поличба. Аз изсумтявам и излизам от водата, пронизвана от вина.

— Лоръл! — извиквам към гората. Никакъв отговор. Обувам чехлите си, обличам тениската и хавлиените си шорти и тръгвам в посоката, накъдето беше изчезнала.

Лампите, които осветяват пътеката, свършват след няколкостотин метра и настъпва зловеща тъмнина. Правя още няколко колебливи стъпки към гъстата мескитова гора, протегнала ръце напред.

— Лоръл? — Наблизо се чува пърпорене, после изпукване на съчка. — Лоръл? — Правя още няколко крачки, разгръщайки високата пустинна трева. Малки кактусчета боцкат кожата ми.

Още няколко стъпки. Тих хленч.

— Лоръл, хайде стига — казвам аз през зъби. — Съжалявам, чуваш ли? Ще ти купя нова огърлица. — Която няма да прилича на моята, ми се ще да добавя.

Подминавам още няколко дървета и се озовавам на празно сечище — отдавна пресъхнало речно корито. Горещ, застоял въздух ме удря в лицето. По неравната земя танцуват изкривени сенки. В храстите шумно звънят цикади.

— Лоръл? — Аз плача. Вече не виждам светлините на курорта между дърветата. Дори не знам къде се намира той. След това чувам стъпки. — Ехо? — извиквам, внезапно застанала нащрек. Нещо проблясва към мен откъм тревата на саваната. Чувам шепот, следван от далечен кикот. После на рамото ми ляга ръка. Нещо студено и остро се притиска към врата ми.

Цялото ми тяло се вдървява. Силни ръце ме сграбчват и извиват моите зад гърба. Нещо се притиска към гърлото ми, спира дъха ми, дълбае в кожата ми. Пронизва ме болка. Това е нож.

— Ако извикаш, си мъртва — прошепва глас в ухото ми.

А след това... мрак.

10.

МОМЧЕТАТА СИ ПАДАТ ПО ЛОШИ МОМИЧЕТА

Свестих се в колата на Лоръл, която излизаше по алеята, а Ема седеше вдървено на предната седалка.

Сътън е мъртва, мислеше си тя. Сътън е МЪРТВА. Трудно ѝ беше да го повярва. Мъртва... къде? Как? Дали имаше нещо общо с онзи клип в интернет? Дали наистина някой я беше удушил?

Стомахът ѝ се сви на топка. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Макар никога да не беше виждала сестра си, макар да беше открила съществуването ѝ едва два дни по-рано, загубата ѝ я разтърси. Откритието, че има близначка, беше като спечелването на джакпот, нещо, за което Ема дори не смееше да мечтае. Всичките надежди, които от години таеше в себе си, бяха изкристализирали в последните два дни. А сега...

Само си помислете как се почувствах аз. Бях се втреничила в бележката, когато Ема я разгъна. Щом видях написаното с големи букви СЪТЪН Е МЪРТВА, разбрах, че това е чистата истина. Наистина бях мъртва. Край. И бях убита — обърканите ми спомени се оказваха верни. Мракът. Ножът, опрян в гърлото ми. А сега онзи, който го беше извършил, искаше сестрата, която никога не бях виждала, да заеме мястото ми, така че никой да не научи истината. Като че ли всичко ставаше толкова лесно! Жалко, че вече нямах думата. Въобще не ми се искаше някой друг да заживее живота ми.

А и Ема не искаше това. Тя шумно изсумтя и Лоръл се обърна към нея.

— Какво? — Крайчетата на устата ѝ бяха увиснали надолу.

Ема стисна бележката в ръка. Сътън е мъртва. Лоръл заслужаваше да види посланието, нали? Собствената сестра на Сътън трябва да знае, че тя е мъртва, нали? Но въпреки това нещо я възпираше да го направи. Ами ако Лоръл не ѝ повярва, ако реши, че

това е просто поредният опит да се измъкне от училище? Ами ако втората част от заплахата беше истина? Продължавай да играеш ролята... или ти си следващата. Ако Ема кажеше на някого, щеше да се случи нещо ужасно.

— Нищо — отвърна най-накрая тя.

Лоръл сви рамене и подкара колата по улицата, завивайки надясно покрай големия паркинг с алея за разхождане на кучета, голямата детска площадка и трите открити тенис корта. При следващия завой тя пое покрай редящите се магазини за органични зеленчуци, салони за красота и луксозни бутици от едната страна на улицата, и склад на UPS^[1], полицейско управление и каменния портал на гимназията „Холиър“ от другата. Лявото платно на улицата беше претъпкано с автомобили, очакващи да влязат в училищния паркинг. Русокоси момичета със слънчеви очила „Рей Бан“ се протягаха мързеливо в лъскави кабриолети. От един грамаден кадилак ескалейд със стикер „Футболен отбор на «Холиър»“ на бронята, дънеше здрав бас. Едно тъмнокосо момиче със синьо-зелен скутер „Веспа“ лавираше между чакащите коли, понякога разминавайки се на косъм с удар.

Когато завиха към училището, Ема погледна към полицейския участък. На паркинга му имаше шест полицейски коли. Някакъв полицай хвърли угарката си на тротоара и я размаза с крак.

Лоръл сви по един полегат път и мина покрай табела с надпис „Паркинг гимназисти последна година“. Тя погледна Ема с крайчеца на окото си.

— Не може постоянно да лъжеш мама къде ти е колата. А не ми се иска през цялата година да ти бъда шофьор.

Изведнъж Ема се сети нещо. Тя се обърна към сестрата на Сътън.

— Защо просто не дойде с твоята кола на купона у Ниша?

Лоръл изду бузи раздразнено.

— Пф-ф-ф. Защото татко я закара на сервиз, знаеш много добре.

Те минаха покрай редицата паркирани коли. Настроенията бяха като на купон преди началото на футболен мач. Децата стояха облегнати на броните на автомобилите си и пиеха сокчета „Джамба джус“. Някакви момчета играеха футбол на малкия пращен площад вдясно от паркинга. Три красиви момичета с карамелени чехли

„Хавайана“ гледаха слайдшоу от ваканционни снимки на екрана на лаптоп, подпрян на едно Мини хечбек.

Сътън е мъртва, помисли си отново Ема. Тази мисъл не спираше да я връхлита като поредица разбиващи се в скала вълни. Трябваше да направи нещо. Не можеше дълго време да го таи в себе си. Независимо какво я предупреждаваше бележката. Сърцето ѝ се разтупка силно.

Лоръл паркира до големия кош за отпадъци, който вече беше пълен до ръба с бутилки от минерална вода и пластмасови чаши за кафе. Щом угаси двигателя, Ема хвана дръжката на вратата, изскочи от колата и пое през поляната към полицейското управление.

— Хей! — извика Лоръл след нея. — Сътън? Къде отиваш, по дяволите?

Ема не отговори. Тя мина през драскащия храсталак, който разделяше училището от полицейския паркинг. Една калина я одра по ръката с клоните си, но тя не забеляза. Излезе на тясна поляна и хукна към вратите на сградата.

Вътре беше хладно и тъмно. Голямата стая, в която бяха подредени няколко бюра, миришеше на пиле по китайски и пот. Звъняха телефони, пропукваха радиостанции, отнякъде се чуваше спортно радиопредаване. Щорите бяха покрити с прах, на пода до вратата имаше смачкана кутийка от Фанта, пълна с цигарени угарки. На стената в дъното висеше голяма дъска за съобщения, на която бяха закачени плакат с надпис „АКО ВИДИШ НЕЩО, СПОДЕЛИ“ и списък с издирваните престъпници. Погледът ѝ беше привлечен от черно-бяла снимка на младо момче с тъмна коса и познати сантиментални очи.

ИЗЧЕЗНАЛ ОТ 17 ЮНИ. ТЕЪР ВЕГА.

Същият зловещ постер, който Ема беше видяла във Фейсбук страницата на Сътън.

Един белокос възрастен мъж, облечен с тренчкот, заемаше по-голямата част от единствената пейка. Китките му бяха оковани с белезници. Когато видя Ема, лицето му светна и той ѝ се ухили мазно, сякаш искаше да ѝ каже „Аз съм от онези типове, които показват срамните си части на малки момиченца“.

— Мога ли да ви помогна?

Ема се обърна. Един млад полицаи с късоподстригана, руса до бяло коса, я гледаше иззад едно голямо бюро. Малкият вибриращ вентилатор духна застоял въздух в лицето ѝ. Скрийнсейвърът на монитора му показваше две опулени хлапета с бейзболна и гимнастическа униформа. Ема погледна белезниците, окачени на колана му и пистолета в кобура. Облиза устните си и пристъпи към него.

— Искам да съобщя за изчезнал човек. И вероятно за убийство.

Бледите, почти незабележими вежди на русокоското се изстреляха нагоре.

— Кой е изчезнал?

— Близначката ми. — След това всичко, което се беше случило до този момент, се изля от устата ѝ като кръв от прясна рана. — Снощи смятах, че просто не сме се разбрали и че Сътън е добре — завърши тя. — Но тази сутрин получих това. — Тя разгъна бележката и я приглади върху бюрото на полицая.

Сътън е мъртва. Не казвай на никого. Продължавай да играеш ролята... или ти си следващата.

На фона на ярката флуоресцентна светлина тя изглеждаше истинска и плашеща.

Устните на русокоското се движеха, докато я четеше.

— Сътън — натъртено прошепна той. Сякаш в главата му светна крушка. Той вдигна слушалката на телефона и натисна един бутон. — Куинлън? Свободен ли си?

Остави слушалката и потупа оранжевия стол до бюрото си.

— Седни тук — каза той на Ема. След това грабна бележката, тръгна към дъното на стаята и изчезна зад една врата с надпис „Детектив Куинлън“. Ема се загледа в силуета му, очертаващ се през стъклената врата. Докато говореше, той ръкомахаше енергично.

Вратата на кабинета отново се отвори и русокосото ченге излетя навън. След него се появи Куинлън — по-висок, по-възрастен тъмнокос мъж с кафява папка под мишница и чаша кафе в ръка. Щом забеляза Ема, която седеше до бюрото, той направи гримаса.

— Колко пъти ще минаваме през това? — попита той, размахвайки бележката на Ема във въздуха.

Ема се огледа. Да не би да говореше на някой друг? С изключение на господин Срамни части на пейката, в стаята нямаше никой друг.

— Моля?

Куинлън се подпря с две ръце върху облегалката на стола.

— Макар че фалшива заплаха за убийство е нещо ново дори за теб, Сътън.

Чувайки името, Ема се почувства така, сякаш бе получила удар в стомаха.

— Не. Аз не съм Сътън. Аз съм близначката ѝ, Ема. Той не ви ли каза? — Тя посочи с палец русокосото ченге. — Нещо лошо ѝ се е случило и който го е направил, сега ме заплашва! Казвам ви истината!

— Също както казваше истината и за онзи труп край планината Лемън миналата година? — Куинлън сви устни. — Или че съседката ти отглежда деветдесет чихуахуа в къщата си за гости? Или както когато се кълнеше наляво и надясно, че си чула бебешки плач от контейнера за отпадъци зад „Трейдър Джо“? — Той потупа по папката. — Да не мислиш, че не си записвам всичките ти изпълнения?

Ема погледна папката. На етикета ѝ с черен флумастер беше написано „СЪТЪН МЪРСЪР“. Това я накара да се сети за приемния ѝ брат Дейвид от Карсън сити. На всеки няколко седмици той се обаждаше на ченгетата и съобщаваше, че химическите тоалетни на близката строителна площадка горят, само за да гледа как пожарните коли минават покрай къщата. Накрая диспечерите от 911 отказаха да се връзват на номерата му и не му повярваха, когато им се обади и се развика, че храсталаците в задния им двор горят. Пламъците бяха погълнали половината къща, преди пожарните коли да пристигнат. Дейвид официално получи прякора „Момчето с тоалетните“. Дали тукашните полицаи не смятаха, че Сътън е просто „Момчето с бебето в контейнера“?

Ема порови в чантата на Сътън и извади розовия ѝ айфон. С треперещи пръсти набра адреса на сайта, който Травис ѝ беше показал.

— Тук има клип, на който някой я души. Може вие да разберете къде се намира това.

Първата страница най-после се зареди. Ема написа „СътънОтАдоЯ“ в полето за търсене. След миг се появи нова страница: Съвпадения не са намерени.

— Какво? — извика тя. После погледна умолително полицаите. — Това е някаква грешка. Преди два дни клипът си съществуваше, кълна се!

Куинлън изсумтя. Преди Ема да усети какво става, той протегна ръка и дръпна бежовата чантичка от рамото ѝ. Измъкна синьото ѝ портмоне, отвори го и извади отвътре шофьорска книжка. На едната ѝ страна със сини букви пишеше АРИЗОНА. Сътън се хилеше на камерата с идеално гримирано лице и прибрана коса. Ема се сети за собствената си снимка на шофьорската книжка, която беше направена в зле осветена стая на КАТ без климатик в деня, след като спешно ѝ бяха извадили един мъдрец. Косата ѝ падаше на челото, гримът беше започнал да се стича по лицето ѝ, а бузите ѝ бяха подпухнали като на катерица. Приличаше на мазен Шрек.

Куинлън размаха портмонето напред-назад пред очите ѝ.

— Тук пише, че ти си Сътън Мърсър. А не някакво си момиче на име Ема.

— Това не е мое — отвърна Ема със слаб глас. Почувства се като птичката, която няколко седмици по-рано беше попаднала в затворения гараж на Клариса — обезумяла и отчаяна. Как щеше да успее да убеди всички, че не е Сътън... когато изглеждаше точно като нея? Изведнъж я връхлетя една мисъл: убиецът я беше наблюдавал, докато чакаше Сътън. Може би точно той я беше примамил тук? От колко време беше мъртва Сътън? Все пак щом няма изчезнало момиче, значи няма и престъпление.

Тя посочи бележката.

— Не може ли поне да я проверите за отпечатъци?

Той отстъпи назад, скръсти ръце на гърдите си и я погледна така, сякаш казваше: „Шегуваш ли се?“.

— Човек би си помислил, че момичето, чиято кола е конфискувана, ще гледа да стои далеч от неприятностите. Нали знаеш, че глобата може да нарасне.

— Но... — Ема млъкна безпомощно. Не знаеше какво да каже. Телефонът на русокосото ченге иззвъня и той го вдигна. През входната

врата влетя друг полицай с кафява каубойска шапка и се отправи към едната от стаите за разпит.

— Ето. — Детектив Куинлън подхвърли портмонето на Ема с отвратено изражение на лицето. След това се наведе към нея. — Сега ще те откарам обратно в училище. Ако отново те видя тук, ще те затворя в килия за през нощта. Да видим дали ще ти хареса. Ясен ли съм?

Ема кимна.

Куинлън я поведе към вратата и през паркинга. За голям неин ужас той отключи полицейската кола и ѝ махна с ръка да сяда отзад.

— Влизай вътре.

Ема зяпна.

— Сериозно ли?

— Аха.

Тя стисна юмруци. Невероятно. След миг вече сядаше на задната седалка в полицейска кола, където сядаха престъпниците. Вътре миришеше на повръщано и на освежител за въздух. Някой беше написал ЗАДНИК на тапицерията от изкуствена кожа. Куинлън се настани зад волана и запали двигателя.

— Отивам до „Холиър“ — каза той по радиото, прикрепено към централната конзола. — Ей сега се връщам. — Ема се свлече надолу върху седалката. Добре поне, че не пусна сирената.

Докато Куинлън излизаше от паркинга, тя постепенно започна да осъзнава реалността. Беше лесно — дори забавно — да се преструва на Сътън на купона. Но тя искаше да се срещне с нея, не да заживее живота ѝ. И въпреки че винаги беше искала да разследва някое престъпление, никога не си беше представяла, че ще участва в нещо подобно. Но щом нямаше кой да ѝ повярва — а кой друг, ако не семейството на Сътън и полицията? — Ема просто нямаше кой знае какъв избор. От нея зависеше да разбере какво точно става тук.

Но всъщност тя не беше сама. Отново се замислих защо съм тук с Ема, защо наблюдавам всяко нейно движение, защо се мъкна подире ѝ, докато тя навлиза в живота ми, движи с приятелите ми и целува гаджето ми. Старата госпожа Хънт, зловецата ни съседка с многото котки, веднъж ми беше казала, че призраците остават в този свят, когато имат някаква недовършена работа, която им пречи да преминат

в откъдното. Може би точно затова бях тук — за да разкрия собственото си убийство.

[1] Компания с клонове в САЩ и Канада, която предлага транспортни и пощенски, принтерни и други услуги. — Б.пр. ↑

11.

ПАЗИ СЕ ОТ ДЯВОЛСКОТО ДЕТЕ!

Десет минути по-късно Ема стоеше в дамската тоалетна на първия етаж в гимназията „Холиър“. Малкото помещение, облицовано с розови плочки, миришеше на парфюм „Аякс“ и на застоял цигарен дим. Слава Богу, под вратите на кабинките не се виждаха крака и пред умивалниците не се бяха струпали момичета.

Тя погледна към разплаканото си лице в огледалото. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове, тревожни бръчки на челото ѝ, червени петна по бузите и брадичката, каквито винаги се появяваха, когато беше плакала. Тя се опита да се усмихне, но крайчетата на устата ѝ бързо увиснаха надолу.

— Я се вземи в ръце — смъмри тя отражението си. — Можеш да се справиш. Можеш да бъдеш Сътън.

Трябваше да го направи, поне докато намери някой да ѝ повярва. Предишната вечер се беше справила добре, разбира се, но това беше преди да разбере както става всъщност.

Врълхлетя я нова вълна от тъга и по бузите ѝ се затъркаляха сълзи. Тя откъсна една хартиена салфетка от диспенсъра. Колко ли пъти Сътън е използвала тази тоалетна? Колко ли пъти се е оглеждала в огледалото? Как ли би се чувствала, ако разбере, че Ема е заела мястото ѝ?

Честно казано, не бях съвсем сигурна. Как би могла Ема да открие кой ме е убил... като се представя за мен? Струваше ми се невъзможно. И все пак... Ема беше единствената, освен убиеца ми, която знаеше, че съм мъртва. Тя беше единственият ми шанс.

Звънецът иззвъня. Ема мацна под очите си малко коректор, който беше открила в чантата на Сътън, оправи косата си и излезе от тоалетната, опитвайки се да изглежда самоуверена, въпреки че коремът ѝ се свиваше от притеснение. Коридорът беше пълен с хора, които ровеха из шкафчетата си, момичета се прегръщаха и си разказваха

случки от лятната ваканция, а момчета, облечени с футболни и баскетболни якета, се блъскаха покрай фонтаните.

— Здравсти, Сътън! — извика някакво момиче, което мина покрай нея. Ема се насили да се усмихне.

— С нетърпение очаквам купона за рождения ти ден! — извика едно момче от другия край на коридора. В съседната класна стая две тъмнокоси момичета зашушукаха и я посочиха. Ема отново се сети за бележката. Всеки би могъл да я напише... дори някой от училище.

Тя разгъна програмата, която госпожа Мърсър ѝ беше дала на закуска. За щастие се намираше близо до стаята, където беше първият час за деня, нещо, съкратено просто като Н-103 в стая 114. Щом Ема влезе през вратата, тя видя до дъската да виси голямо знаме в черно, червено и жълто. На катедрата лежеше голям афиш с надпис „УВАЖАВАЙТЕ ВЕЛИКИЯ УМЛАУТ!“. На задната стена висеше плакат на дундесто момче, облечено с кожени панталони. От устата му излизаше балон, в който беше написана репликата му „EINS, ZWEI, DREI“^[1].

Ема се намръщи. „Н“ от програмата означаваше немски. Eins, zwei и drei всъщност бяха единствените немски думи, които знаеше. Идеално. Тя се стегна, за да не заплаче отново.

Докато вървеше между чиновете, съучениците ѝ се усмихваха. Седна най-отзад. Тогава забеляза едно познато тъмнокосо момче, което седеше до прозореца и зяпаше навън: това беше Итън, момчето с телескопа от предишната нощ. Господин Бунтовник без кауза.

Итън се обърна и погледна през рамо, сякаш беше усетил, че Ема го гледа. Когато я забеляза, погледът му като че ли живна. Тя леко му се усмихна и устните ѝ оформиха едно „здрасти“. Той ѝ се усмихна в отговор. Но когато едно друго момиче мина покрай него и измърка: „Здрасти, Итън“, той просто ѝ кимна кратко.

От другия край на стаята се разнесе едно „пс-с-т!“. Ема се извърна и през няколко чина видя русата коса на Гарет. Той ѝ махна с ръка и ѝ намигна. Ема му махна в отговор, но се почувства като измамница. Как ли щеше да се почувства приятелят на Сътън, ако разбере, че тя е мъртва? А тя дори не можеше да му каже.

Звънецът отново иззвъня и всички си седнаха по местата. Една азиатка с късоподстригана коса и дълга синя рокля, която изглеждаше твърде затворена за аризонската жега, влезе сковано в стаята. Фрау

Фенстърмахер, написа тя на дъската и със замах подчерта името си. Ема се зачуди дали жената е сменила името си, за да звучи по-автентично.

Фрау Фенстърмахер свали очилата по-надолу на носа си и прегледа списъка на класа.

— Пол Андерс? — излая тя.

— Тук — отвърна момче с очила с тъмни рамки и тениска на групата „Гризли беър“.

— Отговорете на немски! — Учителката едва ли беше по-висока от пет фута, но в нея имаше нещо твърдо и заплашително, което я караше да изглежда така, сякаш може да срита задниците на всички.

— Ох. — Пол се изчерви. — Ja^[2].

Прозвуча като „ях“.

— Гарет Остин?

— Ja, ja. — Гарет го произнесе като някой шведски готвач. Всички се закискаха.

Фрау Фенстърмахер продължи да чете имената. Ема прокара нервно пръсти по анархическия символ, който някой беше надраскал върху чина. Кажи ja, когато извика Сътън Мърсър, не спираше да си повтаря тя. Беше сигурна, че ще забрави.

След още девет ja, Фрау Фенстърмахер впери поглед в списъка.

— Сътън Мърсър? — извика тя с възможно най-сърдит глас.

Ема отвори уста, но като че ли някой беше натикал виенски шницел в гърлото ѝ. Всички се обърнаха към нея. Кискането отново се разнесе.

Фрау събра веждите си.

— Виждам ви, фройлайн Мърсър. Знам коя сте. Вие сте Teufel Kind. Дете на дявола. Но не и в моя час, ja — рече тя. Гласът ѝ подрезгавя.

Всички отново се засмяха.

— Чух, че на два пъти едва не са я арестували това лято — прошепна едно момиче с дълъг плетен потник и тесни дънки на друго с вълниста коса, което седеше на съседния чин. — Освен това научих, че колата ѝ е конфискувана. Има толкова много нарушения, че накрая паякът я е вдигнал.

— Ченгетата я докараха тази сутрин на училище — отвърна шепнешком момичето с вълнистата коса.

Плетеният потник сви рамене.

— Не съм изненадана.

Ема се сви в стола си, мислейки за папката с името на Сътън в полицейското управление. Що за откачалка беше тя? Бръкна в джоба си, докосна бележката и изпита отчаяно желание някой да я види, да ѝ повярва. Но след това я пусна, извади айпада на Сътън и го постави на чина. Сега оставаше само да разбере как да го пусне.

* * *

Още шест часа с предпазливи учители. Осем сбъркани посоки. Обяд с Мадлин и Шарлът, които поздравиха Ема за това, че е дошла на училище с полицейска кола — очевидно за тях това беше нещо добро. И в края на деня Ема отвори шкафчето на Сътън. Беше се пречупила и беше погледнала в портмонето на Сътън, защото осъзна, че няма да издържи цял ден, без да хапне нещо. Освен парите в брой, шофьорската книжка на Сътън, кредитна карта „Америкън експрес“ и хороскоп на зодията дева за месец август, вътре имаше и малко листче хартия, на което бяха написани номерът на шкафчето ѝ и комбинацията за отключването му. Сякаш Сътън нарочно го беше сложила вътре, с надеждата, че Ема ще го открие.

Само ако го бях оставила нарочно. Само ако бях оставила на Ема тонове улики кой ми беше причинил това — като например да нарисувам една голяма мишена на челото на убиеца, може би. Но ѝ се възхитих за това как внимателно прегледа всяко листче хартия в портмонето ми, сякаш то съдържаше някакво жизненоважно доказателство. Освен това си направи списък със съучениците ми от различните курсове; записа си неща като „Сиена, два чина след мен, история: усмихва се, изглежда приятелски настроена, спомена за някакъв «инцидент с яйце»“ и „Джеф, по диагонала, геометрия: не спира да ми хвърля странни погледи, пошегува се (?), че днес изглеждам «по-различно»“. Дали и аз щях да се сетя да го направя, ако местата ни бяха разменени? Дали щях да се втурна да откъщявам за сестрата, която дори не познавам? Но забелязах и още нещо в Ема: как върви по коридора със здраво стиснати устни, сякаш сдържа дъха си. Как се втурва в дамската тоалетна и се взира в огледалото, сякаш за да

намери смелост да продължи. И двете криехме тайни. И двете бяхме толкова самотни.

Ема отвори гардеробчето си. То беше празно, с изключение на една парцалива тетрадка и две снимки на Сътън, Мадлин и Шарлът, залепени от вътрешната страна на вратичката. Точно когато се канеше да събере всички учебници, които беше получила днес и някак си да ги натъпче в кожената чантичка на Сътън — що за идиот е да не се сети да вземе раничка за училище! — тя усети нечия ръка на рамото си.

— Да не си решила да зарежеш тениса?

Ема се обърна. Шарлът беше застанала пред плаката с надпис „ЗАЩО НАРКОТИЦИТЕ НЕ СА ГОТИНИ“. Беше вързала червената си коса на висока опашка и беше облякла бяла тениска, черни спортни шорти и сиви маратонки „Найк“. През рамо беше метнала същия сак, какъвто майката на Сътън ѝ беше приготвила сутринта.

Тенис. Точно така.

— Мислех си за това — промърмори Ема.

— Не, не си. — Шарлът я хвана под ръка и я поведе по коридора. — Хайде. Лоръл остави екипа ти в съблекалнята на отбора, след като сутринта се опита да влезеш в затвора. Маги ще ни убие, ако закъснеем.

Докато двете вървяха, Ема поглеждаше към Шарлът, изненадана, че е в отбора по тенис. С широките си рамене и яка фигура тя приличаше повече на борец. Ема прехапа виновно устни. Каква зловна мисъл.

Не по-зловна от моите, съдейки по онова, което си спомних. И някак си имах усещането, че това е само върхът на айсберга.

Ема и Шарлът бързаха по коридора на годишника, който беше украсен със снимки на ученици от предишни години. Ема забеляза фотография на Сътън, която се смееше заедно с приятелките си на двора пред училището. До нея висеше любителска снимка на Лоръл и познато тъмнокосо момче, седнали на скамейките до игрището, заети с борба с палци. Ема със закъснение го разпозна. Това беше същото момче от дъската със снимки в стаята на Сътън... и от плаката „Изчезнал“, който висеше в полицейското управление: Теър, братът на Мадлин. Ема се запита какво ли му се е случило. Къде и защо е избягал? Ако въобще е избягал, също като Сътън.

— Как мина денят ти? — Опашката на Шарлът я плесна по гърба.

— Ами, добре. — Ема се стрелна покрай две момичета, които вървяха в другата посоки, понесли сценария на „Моята прекрасна лейди“. — Макар че всичките ми учители се държаха така, сякаш искат да ми отрежат главата.

Шарлът изсумтя.

— Като че ли си изненадана от това.

Ема прокара пръсти по грапавия ремък на сака. Да, искаше ѝ се да признае. Не ѝ се случва всеки ден някой учител да я нарече „дете на дявола“ или да я накара да седне на първия чин, за да може „да я наглежда“, или да я погледне и да каже: „Всички чиновци са закрепени за пода, Сътън. Просто исках да те информирам“. Ами, добре.

Но Шарлът вече беше започнала да се оплаква от учителя си по физическо и нещо, което тя нарече „вонливия отдушник“.

— А госпожа Грейди по история се е заяла с мен — оплака се тя. — След като звънецът би, тя ме извика при катедрата и започна: „Ти си умно момиче, Шарлът. Не се занимавай с онези момичета, с които обикновено те виждам. Направи нещо в живота си!“ — Тя завъртя очи.

Двете завиха към крилото по биология. Пред едната от стаите стоеше човешки скелет, при вида на който Ема потрепери. Сътън може би изглеждаше точно така, помисли си тя.

В този миг Шарлът я смушка отстрани.

— Но стига за мен. Ти как си? — Тя присви очи, поглеждайки към гърдите на Ема. — Къде ти е медальонът?

Ема опипа голия си врат.

— Не знам.

Шарлът повдигна вежди.

— Това вече е изненада. — Тя придърпа нагоре дръжката на сака си. — Как вървят нещата между теб и Гарет?

— Ами, всичко е наред — отвърна бавно Ема. Тя си спомни снимката във Фейсбук, на която Сътън и Гарет изглеждаха толкова щастливи. Ще трябва да се задоволи с това.

Шарлът я погледна и се усмихна хладно.

— Чувам, че ще ти вземе нещо много специално за рождения ден.

— Така ли?

— Аха. Късметлийка. — Гласът ѝ прозвуча пресипнало. Ема ѝ хвърли един бърз поглед, но Шарлът беше заета да оправя дръжката на сака си.

Миг по-късно те влязоха в съблекалнята, в която отекваха звуците от затварящи се шкафчета и мажоретки, които загряваха с пляскания на ръцете и подскоци. Ема бързо се преоблече с шортите и потника, които майката на Сътън беше сложила в сака, след което последва Шарлът през лабиринта от коридори, за да се присъединят към останалите от отбора по тенис. Всички момичета лежаха на пода, повдигнали тазовете си нагоре, и правеха упражнения за разтягане. Ема видя Лоръл във втората редица; щом Лоръл ги забеляза, тя побърза да извърне глава. Едно момиче от първата редица погледна намръщено Сътън. Ниша.

— Сътън? — повика я някой. Към Ема се приближаваше двацет и няколкогодишна жена и ѝ се усмихваше. Тя беше вързала русата си коса с розови оттенъци на опашка, и носеше синя тениска с надпис ТРЕНЬОР ПО ТЕНИС, ГИМНАЗИЯ ХОЛИЪР и името ѝ Маги, бродирано на едната ѝ гърда. — Хайде, включвай се! Капитаните в първа редица!

Капитаните? Ема едва не избухна в смях. Единственият ѝ опит в тениса беше от игричките на Нинтендо, които играеше в дома на Алекс. Тя погледна безпомощно към Шарлът, но Шарлът просто сви рамене.

— Хайде, започвайте! — махна с ръце треньорката Маги. Ема отново погледна към Ниша в първата редица. Тя беше облечена със сива тениска с надпис КАПИТАН, ОТБОР ПО ТЕНИС, ГИМНАЗИЯ ХОЛИЪР. Ема примигна. Вселената определено ѝ кроеше номера.

Тя бавно мина между момичетата с вдигнати тазове и стигна до първата редица. Усмихна се приятелски на Ниша, но тя я стрелна със злобен поглед.

Маги наду свирката си и всички от отбора седнаха на пода.

— Както вече знаете, при нас е традиция в първия ден от новата учебна година обличаме екипите на „Холиър“, за да покажем отборния си дух. — Две момичета се развикаха окуражително и засвириха с уста. — Ниша Банерджи и Сътън Мърсър, новите ни капитани, ще ни окажат честта да ви раздадат екипите.

Маги посочи синята пластмасова кутия, която стоеше пред Ниша. Ема надникна вътре и видя грижливо сгънати екипи за тенис, подредени в спретнати купчинки. Тя се опита да извади един, но Ниша я перна по ръката.

— Аз ще се заема.

Ниша се обърна към отбора и започна да ги вика по имена. Момичетата се приближаваха една по една. Ниша им подаваше униформите така, както директор връчва дипломите на абитуриентите. След като всички момичета получиха екипите си и след като Маги се прибра в кабинета си, Ниша извади последния екип от кутията и го подаде на Ема.

— Ето и твоя, Сътън.

Ема разгъна екипа и го разгледа. Ръкавите бяха дълги около два и половина сантиметра. Тениската не успяваше да покрие корема ѝ. Или някой я беше свил в сушилнята, или беше ушита специално за някой Смърф. Няколко момичета се изкикотиха.

Ема усети как се изчервява.

— Ъ-ъ-ъ... няма ли нещо малко по-голямо?

Ниша праметна опашката си през рамо.

— Вече раздадох всички, Сътън. Това ти се полага, защото вчера следобед не ми помогна да разпределя екипите.

— Но... аз не бях тук вчера! — възрази Ема. Технически погледнато тя беше в автобуса на път за Тусон.

Ниша изсумтя презрително.

— Тогавата значи на купона у дома е имало някой друг, който страшно много прилича на теб! — Тя посочи с пръст мини униформата. — Хайде, обличай се по-бързо, колежке! Нали трябва да покажеш малко отборен дух! — Тя тръгна навън към тенискортовете, поклащайки бедра, следвана от няколко от по-малките играчи. Кикотът ставаше все по-силен и по-силен и отекваше във високите стени на салона.

Ема сви на топка екипа. Досега никой не се беше държал толкова очевато злобно с нея. Ниша определено мразеше Сътън.

Аз също мислех така. И това някак си ме изнервяше.

Шарлът се приближи до Ема със свити устни.

— Не можем да ѝ позволяваме да се държи така с теб — изсъска тя в ухото на Ема. — И ти ли мислиш същото като мен?

Ема я погледна безизразно.

— Да я пипнем — завърши Шарлът. — Скоро.

Да я пипнем! Ема усети как вътре в нея се надига някакво неопределено усещане. Но преди да успее да каже нещо, Шарлът я дръпна към вратата и я изведе под безмилостното слънце на Аризона, оставяйки и двете ни да се питаме какво има предвид.

[1] Eins, zwei, drei (нем.) — едно, две, три. — Б.пр. ↑

[2] Ja (нем.) — Да. — Б.пр. ↑

12.

ПЪРВАТА ПРОБЛЕМНА СЕМЕЙНА ВЕЧЕРЯ НА ЕМА

Веднага, щом Ема се прибра от тренировката по тенис, обонянието ѝ беше подразнено от миризмата на пържоли, печени картофи и кроасани. Госпожа Мърсър подаде глава през вратата на кухнята.

— А, ето те и теб. Вечерята е готова.

Ема прокара ръка по мократа си коса. Веднага ли! Надяваше се да се усамоти за няколко минути преди вечеря. Да се качи горе, да се свие на топка в леглото и да оплаче мъртвата си сестра, която никога не беше виждала, да реши какво ще прави по-нататък...

Тя остави сака на Сътън във фоайето и влезе в кухнята. Госпожа Мърсър поставяше кани с вода на масата, а господин Мърсър отвори бутилка вино и наля в две чаши. Лоръл вече седеше на масата и си играеше с вилницата си. Беше си тръгнала от тренировката по тенис, без да предложи на Ема да я докара.

Ема се настани на стола до Лоръл. До чашата ѝ с вода беше поставен малък хартиен жерав. Лоръл се прокашля и кимна с глава към него.

— Отвори го.

Ема погледна към жерава, после се огледа предпазливо. Предпочиташе да не го отваря, благодаря, особено ако имаше вероятност да се окаже поредната зловеща бележка. Но Лоръл продължи да я гледа. Блестящата хартия за оригами прошумоля, когато Ема бавно започна да разгъва птицата. Върху белия лист пишеше:

„Прощавам ти.

Л“

— Разбрах, че купонът на Ниша бил много смотан. — Лоръл смачка платнената салфетка в ръцете си. — И най-накрая се осмелих да попитам Шар след тренировката по тенис. Тя каза, че са те отвлекли.

Ема сгъна отново оригамито във формата на птица и докосна ръката на Лоръл.

— Благодаря. — Не беше много, но поне някой вече вярваше на онова, което казва.

— Моля — отвърна Лоръл и скришом я погледна с надежда в очите.

Изведнъж в съзнанието ми се появи един размазан спомен за Лоръл. Видях как двете стоим пред врата с табела, на която пише:

„ЛА ПАЛОМА СПА САЛОН И БАСЕЙН — САМО ЗА ГОСТИ!“

И двете бяхме облечени с хавлиени шорти и носехме големи слънчеви очила. „Просто се преструвай, че мястото ти е тук“ — инструктирах я аз, хващайки я за ръката. Тя ме погледна по същия жаден, предан начин, който казваше: „ти си голямата сестра и аз искам да съм като теб“.

Значи сме били приятелки... едно време. Но вече не, съдейки по спомена ми от горещия извор.

— Но можеш да ми се реваншираш — каза Лоръл на Ема, скръствайки ръце на гърдите си. — Маникюр при „Мистър Пинки“ другата седмица, преди рождения ти ден? Може би в четвъртък?

— Става — съгласи се Ема, макар че четвъртък ѝ се струваше ужасно далеч, все едно в следващото хилядолетие. Дали изобщо щеше да е тук следващата седмица?

Госпожа Мърсър измъкна от фурната една голяма чиния. Господин Мърсър извади блестящите ножове за пържоли от чекмеджето. Лоръл се наведе напред. Предницата на блузката ѝ се разтвори и Ема видя розовия ѝ сутиен с фестониран кант.

— Защо избяга така тази сутрин? — прошепна тя. — Мадс ми каза, че те видяла да излизаш от някаква полицейска кола.

Ема се вцепени.

— Опитвах се да се измъкна — прошепна в отговор тя. — Едно ченге, което минаваше наблизно, ме забеляза. Каза ми, че ако не се върна в училище, ще увеличи глобата за колата ми.

— Гадост. — Един меднорус кичур падна пред очите на Лоръл.

Разговорът им беше прекъснат от госпожа Мърсър, която започна да сервира димящите чинии. Оставяше пред всеки порция пържола, спанак и печени картофи. Господин Мърсър пробута на Дрейк едно парче руло, което кучето глътна, без да дъвче. След като всичко беше сервирано, госпожа Мърсър седна и разгъна салфетка в скута си.

— Току-що ми се обади треньорката Маги, Сътън. Каза, че днес въобще не си била във форма.

— О! — Ема си бодна парченце картоф. Нямаше голям успех на тренировката, но поне не се наложи да облича смърфския екип — Маги ѝ беше казала, че ще решат проблема с униформата на следващия ден. По време на тренировката тя беше успяла да върне няколко удара — благодаря ти, Нинтендо! — но сервисите профучаваха край главата ѝ, а когато играха по двойки с Шарлът, тя се засили да посрещне една топка и удари приятелката си отстрани. — Да, май съм позагубила тренинг — рече тя. Без да споменава, че през цялото време беше леко шашната.

Господин Мърсър цъкна с език.

— Причината е най-вероятно това, че не си тренирала цяло лято.

— Няма да е зле да прекараш известно време на кортовете тази вечер. — Госпожа Мърсър избърса устата си със салфетката, на която бяха щамповани ананаси.

— Може пък Сътън да не се е представила добре, защото днес Ниша Банерджи се държа отвратително — намеси се Лоръл. Ема я погледна с благодарност. Хубаво беше, че се застъпва за нея.

За мен, всъщност, имаше предвид Ема. Но аз бях абсолютно съгласна с нея. Радвах се, че Лоръл ми пази гърба.

Меко, замислено изражение се появи на лицето на госпожа Мърсър.

— Как е Ниша? Срецнах баща ѝ в клуба през уикенда. Очевидно това лято е била на тенис лагер. И е изкарала някаква кандидатстудентска програма в Станфорд. Толкова е силна, особено след онова, което се случи с майка ѝ.

Ема изсумтя. Ако силна е синоним на кучка, то госпожа Мърсър беше абсолютно права.

— Ниша е доста зла.

— Абсолютно — съгласи се Лоръл.

— А Мадлин и Шарлът не са? — Госпожа Мърсър лапна парче пържола.

— Мадлин и Шарлът са страхотни — изчурулика Лоръл. — И са много мили.

Госпожа Мърсър отпи от виното си.

— Знаете какво мисля за приятелството ви с тях. Те винаги се забъркват в неприятности.

Ема преглътна тежко хапката си, сещайки се за папката, която детектив Куинлън ѝ беше показал в полицейското управление. Мадлин и Шарлът не бяха единствените, които се забъркваха в неприятности.

— Дори родителите им са... странни — продължи госпожа Мърсър, хапвайки си малко спанак. След като преглътна, тя добави: — Винаги съм намирала госпожа Вега за твърде напориста. Колко е вманиачена по Мадлин и танците. А господин Вега е толкова... напрегнат. Скандалите, които вдигаше на Теър пред всички... — Гласът ѝ секна и тя погледна смутено Лоръл. Тя размазваше равномерно масло върху кроасана.

Ема се наведе напред, с надеждата, че ще научи нещо повече за Теър Вега.

— Ами майката на Шарлът? — каза вместо това госпожа Мърсър и сбърчи нос. — Всеки път, когато разгърна вестника, я виждам с поредната нова рокля да кръщава някоя лодка на езерото Хавасу с бутилка шампанско в ръка.

Господин Мърсър отхапа от пържолата си.

— Госпожа Чембърлейн се облича много... интересно.

— Искаш да кажеш неподходящо? — Госпожа Мърсър притисна ръка към устата си. — Извинете, момичета. Не е прилично да се обсъждат хората. Нали, Джеймс?

— Точно така — промърмори господин Мърсър. След това погледна косо Ема. По лицето му премина разтревожено изражение. Ема нервно наведе глава. Сърцето ѝ се разтупка силно. Той я беше погледнал така, сякаш знаеше.

После отмести поглед. Ема разряза един печен картоф на две и разбърка по-меката му вътрешност, както обичаше да прави от малка.

— Може би Мадлин и Шарлът се забъркват в неприятности, защото родителите им са заети с други неща.

Госпожа Мърсър се облегна назад.

— Я виж ти! Колко си проникателна, Опра.

Ема сви равнодушно рамене. Това всъщност беше първият урок в „Психология на приемните деца“ — повечето деца правеха глупости, когато не получаваха достатъчно внимание или родителски грижи. Те нямаха родители, които да им помагат с домашните, да присъстват на състезанията им или да ги окуражават да участват в научни панаири. Никой не им четеше приказки за лека нощ, нито ги целуваше преди да заспят, нито се събираха на приятни семейни вечери.

Изведнъж се сети нещо. Погледнато реално, това беше първата семейна вечеря в живота ѝ. Дори докато живееше с Беки, повечето пъти те се хранеха или в колата, след като бяха минали през някой павилион с храна за вкъщи, или сядаха пред телевизора с табла в скута. Иначе Ема изяждаше сама купата със зърнена закуска, докато Беки изнасяше дълги монолози в празния двор зад блока.

Отново усети лека завист, но бързо я преглътна и се замисли за бележката. Сътън е мъртва. Ема никога няма да присъства на семейна вечеря със сестра си.

Известно време всички мълчаха, вилците потракваха в чиниите, лъжиците стържеха в сервизните съдове. Пейджърът на господин Мърсър се обади; той го погледна и го прибра в калъфа му. Ема го улови, че я поглежда още няколко пъти. Най-накрая той постави ръце върху масата.

— Добре, това ме подлудява. Откъде се появи този белег на брадичката ти?

Сърцето на Ема се качи в гърлото ѝ. Всички се обърнаха и я погледнаха.

— Ъ-ъ-ъ, какъв белег?

— Ето този. — Той го посочи през масата. — Досега не съм го забелязвал.

Лоръл присви очи.

— А, да. Странно!

Госпожа Мърсър се намръщи.

Ема докосна брадичката си. Беше получила белега, след като падна от люлката на детската площадка в Макдоналдс. Изгуби съзнание за няколко минути и когато се свести, очакваше да види надвесената над нея Беки, която я утешава. Само че тя не се виждаше никъде. Вместо това Ема я намери в другия край на детската площадка да плаче, докато се люшкеше напред-назад върху едно конче. Беше свила краката си почти до гърдите, за да може да стъпи в стремената. Когато Беки видя кръвта, която струеше от брадичката на Ема, тя се разплака още по-силно.

Ема не можеше да разкаже това на господин Мърсър. Тя вдигна чашата с вода към устата си.

— Имам го от известно време. Явно не ме познавате толкова добре, колкото си мислите.

— И това е така, защото си някакво си момиче на име Ема? — рече саркастично майката на Сътън.

Ема едва не се задави с водата. Майката на Сътън се усмихваше накриво и някак неискрено.

— А, между другото, как е Ема днес? — добави господин Мърсър и ѝ намигна.

Госпожа Мърсър погледна Ема в очакване на отговор. Тя се шегуваше, нали! Ема вече не беше съвсем сигурна. В нищо не беше сигурна.

— Ами, Ема е леко дезориентирана — отвърна тихо тя.

Семейството ми нямаше представа колко истина се криеше в този отговор.

13.

ТЯЛО НА ТРЕВАТА

Час и половина по-късно Ема излезе от къщата на Сътън и зави надясно по тротоара, който водеше към големия парк в края на квартала. След като поразмисли, тя реши да последва съвета на госпожа Мърсър и да потренира малко тенис. Може пък като по чудо играта ѝ да се подобри и да срита наперения задник на Ниша — или поне да не пада по лице, когато се опитва да използва дроп шот.

Блекбърито ѝ, което лежеше в чантата заедно с айфона на Сътън, изпиука. На екрана пишеше „Алекс“.

— Значи си още жива! — извика тя, когато Ема се обади. — Нали снощи трябваше да ми се обадиш! Помислих си, че си паднала в каньона.

Ема се засмя невесело.

— Не. Тук съм си още.

— И какво? — попита Алекс. — Как е там? Готина ли е сестра ти? Разбирате ли се?

— Ами... — Ема заобиколи един скутер, изоставен от собственика си на тротоара. Трудно ѝ беше да повярва, че е тук само от един ден. — Страхотна е. Чудесно си прекарваме. — Тя се надяваше гласът ѝ да не прозвучи напрегнато. Обърна се инстинктивно, убедена, че някой я слуша.

— Значи ще останеш там за известно време? Ще се преместиш ли при нея? Не умираш ли от желание да го направиш?

Ема преглътна тежко, злоещото СЪТЪН Е МЪРТВА проблесна за милионен път в съзнанието ѝ. Нещо такова.

— Ще видим.

— Толкова се радвам за теб! — Телефонът прекъсна за миг. — Ох, някой ме търси — въздъхна Алекс. — Ще ти се обадя после, става ли? Трябва да ми разкажеш всичко!

След това прекъсна. Ема задържа топлия телефон още няколко секунди до ухото си, изпълнена с вина. Досега никога не беше лъгала

Алекс, особено за нещо толкова важно. Не че имаше друг избор.

Някакво пропукване я накара да замръзне на мястото си. Това не бяха ли... стъпки? Тя бавно се обърна, тишината звънеше в ушите ѝ. Нощта беше настъпила — тъмна и спокойна. В паркирания на завоя джип примигваше червената лампичка на алармата. Край предното колело помръдна нещо и Ема отскочи назад. Изпод колата се измъкна жълтеникав гущер и хукна към големия кош за отпадъци.

Тя разтърка лицето си, опитвайки се да се успокои. В края на улицата се виждаше паркът, голям терен от добре поддържана трева, игрища и детски площадки. Тя пробяга остатъка от пътя, сакът се удряше в бедрото ѝ. Две потни, голи до кръста момчета си събираха нещата на баскетболното игрище, до големия зелен контейнер се разтягаха двама бегачи.

Встрани от преградения с верига вход към тенискорта се виждаше сребрист автомат за плащане на входна такса. На малка табелка бе изписано: 75 ЦЕНТА ЗА ТРИЙСЕТ МИНУТИ. Ема се огледа нервно. Баскетболистите си бяха тръгнали и изведнъж всичко бе утихнало. Вятърът шумолеше в ушите ѝ. Отляво се разнесе тих звук, сякаш някой преглътна.

— Ехо? — извика тихо Ема. Никакъв отговор.

Я се вземи в ръце, каза си тя. Изпъна рамене и пусна няколко монети в тесния процеп на автомата. Над главата ѝ блеснаха прожектори. Светлината беше толкова заслепяваща, че Ема примижа и закри очите си с ръце. Отвори металната врата и огледа синьо-зелените кортове. А после... го видя. Някакво момче лежеше с лицето нагоре върху тревата, разперило ръце и крака във формата на буквата „X“.

Ема изпищя. Момчето рязко се надигна, което накара Ема да изкрещи още по-силно и да хвърли ракетата си към главата му. Тя се удари в земята, отскочи и се приземи до мрежата. Момчето присви очи и се вгледа в нея.

— Сътън? — каза то след миг.

— О! — рече Ема. Беше Итън.

Той вдигна ракетата ѝ и се приближи към нея. Беше облечен с черна тениска, сини спортни панталони и сиви маратонки „Ню бальнс“.

— Толкова се радвам, че се оказа ти — рече Ема.

Итън сбърчи нос.

— Винаги ли хвърляш ракетата си по хората, които се радваш да видиш?

Ема я взе от ръката му.

— Извинявай. Уплаши ме. Помислих, че си... — Гласът ѝ заглъхна. Убиецът на сестра ми. Злият изпращач на бележката.

— Торбалан? — обади се Итън.

Ема кимна.

— Нещо такова.

Покрай тях притичаха двама бегачи. По улицата изтрополя нисък спортен автомобил и клаксонът му изсвири мелодията от „Кръстникът“. Ема отново погледна към Итън.

— Защо лежиш тук сам в тъмното?

— Гледам звездите. — Итън посочи небето. — Идвам тук почти всяка нощ. Мястото е идеално, защото е много тъмно. Докато не се появи ти, имам предвид. — Той се облегна на каменния фонтан пред кортовете. — А ти какво правиш тук? Шпионираш ли ме?

Ема се изчерви.

— Не. Искан да потренирам малко. През лятото играта ми се е смъкнала до три минус.

— Надяваш се да покажеш на Ниша кой е шефът?

Ема се стресна. Откъде знаеше за това?

Итън се ухили, сякаш беше прочел мислите ѝ.

— Съперничеството ви е легендарно. Дори аз съм чувал за него.

Ема огледа изсечените му скули, хлътналите очи и мускулестите рамена. В часа по немски Итън беше гледал през цялото време през прозореца, без да продума на никого. Той беше единственият, с когото Фрау Фенстърмахер не се заяде. В коридора вървеше сам, с големи слушалки на ушите. Момичетата му хвърляха одобрителни погледи, но той просто свиваше срамежливо рамене и отминаваше.

— Трябва ли ти партньор за тренировката? — прекъсна Итън мислите ѝ.

Ема вдигна глава.

— За... тениса ли говориш?

— Не, за крокет. — Той се усмихна и посочи паркинга. — Имам ракета в колата. Но ако не искаш...

— С удоволствие. — Ема се усмихна. Нервите ѝ се опънаха и се разтанцуваха под кожата ѝ. — Благодаря.

— Добре. — Итън изглеждаше смутен, може би дори малко нервен. Двамата се обърнаха и се опитаха едновременно да минат през вратата. Блъснаха се един в друг, хълбокът ѝ се отърка в неговия.

— Опа! — засмя се тя. Двамата отстъпиха едновременно назад. Ема отново се засили към вратата. Итън също. Блъснаха се пак. Ема го настъпи. — Извинявай — каза тя и се дръпна назад.

— Аз просто... — Итън също се отдръпна назад и с жест ѝ посочи да мине първа. Тя се изчерви.

Най-накрая успяха да минат през вратата и Итън взе ракетата от колата си. Известно време удряха топката напред-назад. Мина половин час и Ема усети как замахът ѝ става все по-уверен, а стъпките ѝ вече не наподобяваха мотаенето на кокошка без глава.

— Искаш ли да починем? — извика Итън от другия край на корта.

Ема му кимна. Двамата се отпуснаха на една пейка отстрани. Итън извади бутилка минерална вода и черен шоколад „М&М“ от раницата си.

— Не ми се струваш чак толкова зле.

Ема отпи от бутилката, като внимаваше да не полее брадичката си.

— Напротив. Но благодаря, че ми помагаш. Много мило от твоя страна.

— Няма проблем — сви рамене той.

Над главите им жужаха флуоресцентните лампи. Итън подритваше топката за тенис с крак.

— Защо не дойде вчера с мен на купона? — попита тя след малко.

Той погледна към големия дървен пясъчник от другата страна на оградата. В пясъка бяха забравени две лопатки и формички за замъци. Ема беше готова да се обзаложи, че там смърди на урина.

— Обкръжението ти не е моят тип.

Ема сви рамене. Тя също не беше съвсем сигурна дали е нейният тип.

— Никой нямаше да те кара да разговаряш с тях. Нали аз те поканих.

Той зачовърка някаква раничка върху коляното си.

— Наистина ли? Аз си помислих, че ми готвиш номер. Страхувах се, че ако дойда на купона... знам ли. Някой ще пусне найлон със свинска кръв върху главата ми или нещо такова, като в хорър филмите.

— Не бих ти скроила номер!

Итън изсумтя.

— Сътън Мърсър не би скроила номер? — Той я погледна подозрително.

Ема гледаше блестящата мрежа в средата на корта. Тя нямаше представа какво би или не би направила Сътън. Всичките коментари от учителите, папката в полицията... Беше започнала да се чувства лично отговорна за тях, макар да нямаше ни най-малка представа за какво става въпрос.

Тя бръкна в пликчето с бонбони и загреба цяла шепа. Разсеяно започна да ги подрежда във формата на ухилено личице на бедрото си: две сини „M&M“ за очи, зелен нос и усмивка от червени и кафяви бонбонки.

— И ти ли го правиш? — попита Итън.

Ема го погледна.

— Кое?

— Да оформяш с храната си личица. — Итън посочи с пръст творението на Ема.

Ема наведе глава.

— Правя го още от дете. — Беше оформяла усмихнати личица от шоколадовите пръчици върху сладоледените мелби или с допълнителен кетчуп, когато изядеше всичките си пържени картопки. Един от психолозите я беше хванал да прави усмихнато личице от ядки по време на една сесия и й каза, че вероятната причина за това е, че е самотна. Но тя просто смяташе, че всичко, което яде, заслужава да има индивидуалност.

Итън хвърли едно бонбонче в устата си.

— Когато бях малък, татко ми направи една белгийска кифличка, която нарекохме Боб. Боб беше най-обикновена кифличка с две големи боровинки за очи, нос от бита сметана...

— Нека позная! — прекъсна го Ема с усмивка. — И бекон за уста?

— Грешка. — Итън я посочи с пръст. — Парче „медена роса“!

— Пъпеш върху кифла? — Ема направи отвратена физиономия.
— Пфу!

Итън се ухили и поклати глава.

— Не мога да си представя, че Сътън Мърсър играе с храната си.

— Има много неща, които не знаеш за мен — подразни го Ема.

— Аз съм огромна загадка. — Повече, отколкото можеш да си представиш, добави мислено тя.

Итън кимна одобрително.

— Загадките са хубаво нещо. — Той се наведе още малко към нея и ръката му се допря до рамото ѝ. Той не се отдръпна веднага. Нито пък тя. За миг ѝ се стори, че той се усмихва на нея, а не на момичето, което приемаше за Сътън Мърсър.

Цък! Прожекторите над главите им угаснаха, потопявайки корта в мрак. Ема се вцепени и изписка тихо.

— Няма страшно — рече Итън. — Мина времето, за което си платила.

Той ѝ помогна да стане и двамата заедно се запрепъваха към вратата. След като се качи в колата си и запали двигателя, Итън подаде глава през прозореца и я изгледа продължително.

— Благодаря ти, Сътън — каза той.

— За какво? — попита Ема.

Той махна с ръка към корта и небето.

— За това.

Ема му се усмихна в отговор с надеждата, че ще ѝ каже още нещо. Но той даде на заден ход и зави към изхода. От тонколоните в колата му се носеше песента „Светулки“ на Аул Сити. Тя беше от любимите на Ема. Когато излезе на улицата и се отдалечи, Ема се облегна на мрежестата ограда и се отпусна на топлия асфалт. Поне един човек тук беше нормален. Жалко, че беше единственият, който като че ли не искаше да има нищо общо с живота на Сътън.

Но докато го наблюдавах отгоре, аз изпитах съмнение. В Итън имаше нещо, което ме караше да мисля, че той е много по-свързан с живота ми, отколкото разкриваше.

14.

КЛАСИЧЕСКА ЕМА

Във вторник следобед се струпяха злокобни гръмоносни облаци и трениорката Маги обяви по високоговорителя, че тренировката по тенис се отменя. Ема почувства такова облекчение, че едва не се хвърли на врата на учителя си по история. Краката я боляха от тренировката предишния ден и вечерната сесия с Итън.

В края на деня, докато Ема въвеждаше комбинацията за отключване на шкафчето на Сътън, нечия ръка се плъзна по кръста ѝ и я дръпна силно. Тя се завъртя и се озова пред Гарет, който поднесе букет лалета към лицето ѝ.

— Честита първа седмица в училище и почти скорошен рожден ден! — обяви весело той и се наведе да я целуне.

Ема се напрегна, когато устните му докоснаха нейните. Той миришеше на терпентин от часа по рисуване.

— Долу ръцете от него! — извиках аз. Но както можете да се досетите, никой не ме чу. Естествено, разбирах, че Ема трябва да се преструва, че всичко е наред. Настина го разбирах. Но виждайки как Гарет докосва с любов някого другого, аз усетих как ме изпълва ревност и тъга. Гарет вече не беше мой и никога нямаше да бъде. Очаквах мига, когато той ще отстъпи назад, ще скръсти ръце на гърдите си и ще каже: „О, Боже, ти не си Сътън“. Не спирах да се надявам. Но това не се случи.

— Напоследък си толкова далеч от мен — рече той и намести раницата на рамото си.

Да, помислих си аз. Все пак някой забеляза!

Ема също го усети и веднага започна да обмисля оправдание. Но Гарет просто добави:

— Все едно не съм те виждал от седмици. Искаш ли да отидем до „Бланко“ и да хапнем начос?

Ема надникна в гардеробчето си.

— Сега ли?

Гарет скръсти ръце пред гърдите си.

— Да, сега. Нямах тренировки по тенис, нали? И моите по футбол са отменени. Само не откачай — няма да надебелееш от една порция начос. Но дори и така да стане, аз пак ще те обичам.

Ема се усмихна подигравателно. Това не беше проблем — предишната година беше завършила втора в състезанието по надяждане с хотдог във Вегас. Една дребничка японка с изкуствен крак я беше изпреварила. По-скоро ѝ се струваше странно да излезе с Гарет... сама. Пак ще те обичам, беше казал той. Ако наистина обичаше Сътън, защо не можа да познае, че това не е тя?

— Малко съм заета — промърмори Ема.

Гарет взе ръката ѝ в своята.

— Трябва да поговорим. Мислих доста за... — Той замълча. — Нали се сецаш, за онова, което обсъждахме през лятото? Мисля, че си права.

— Аха — отвърна предпазливо Ема с усещането, че разговорът се насочва в непозната посока. Беше толкова изморително цял ден да се преструва, че разбира за какво говорят разни хора.

Предишната вечер след тениса с Итън тя беше влязла във Фейсбук от компютъра на Сътън, отчаяно търсейки нещо, което можеше да научи за нея — що за човек е, с какво обича да се занимава... кой може да иска да я убие. Благодарение на опцията за запаметяване на пароли беше влязла в профила ѝ.

Ема отново прочете публикациите на Сътън, опитвайки се да събере колкото се може повече информация за личността ѝ, миналото и приятелите ѝ, но не откри нищо повече от това, което вече беше видяла. Единственото ново нещо, което научи за Гарет, например, беше, че Сътън присъства на всичките мачове, които той играе, че излиза с него и по-малката му сестра Луиза, и че тя избира дрехите, които той облича. Сътън дори беше написала неща като „Харесва ли ви новата риза, която избрах за Гарет? Той ми е като кукличка!“.

В първия момент изпитах нужда да се защитя. Коя беше тя, че да ме съди? Но след това се зачудих — защо толкова ме интересуваше какво облича Гарет? Дали защото просто исках да обличам някого друго, освен себе си... или наистина обичах да държа нещата под контрол?

Ема беше започнала да използва телефона на Сътън — откакто беше попаднал в нея, той бе звънял десетки хиляди пъти и щеше да е много странно, ако никой не отговаряше. Тя прочете последните получени есемеси, за да провери дали няма да разкрият нещо за сестра ѝ, но в тях имаше само неясни инструкции за срещи (МИ НИДИТО, В СЕДЕМ) или проблеми с времето (ЗАКЪСНЯВАМ, ИДВАМ СЛЕД ДЕСЕТИНА МИНУТИ), или просто размени на обидни думички — „СМОТАНЯЧКО“, беше писала тя на Шарлът, която ѝ беше върнала „КУЧКА“.

Що се отнася до вечерта, когато Сътън беше отговорила на съобщението на Ема във Фейсбук и я беше извикала в Тусон, имаше прието обаждане от Лилиана в 4:23 часа, пропуснато обаждане от Лоръл в 8:39 часа и три пропуснати обаждания от Мадлин в 10:32, 10:45 и 10:59 часа. Гласовата поща обаче беше празна.

Освен това го имаше и заключеното с голям розов катинар чекмедже на бюрото на Сътън, на което беше залепена табелка „eЛ-игра“. Ема беше претърсила навсякъде за ключа. Дори се беше опитала да го разбие с обувката си, но успя единствено да привлече вниманието на Лоръл, която се появи на вратата ѝ и я попита какво прави, за Бога. Трябваше да го отвори — но как?

— Какво правите, лудетини? — Иззад ъгъла се появи Мадлин и се вклини между Ема и Гарет. Ема не я беше виждала от предишния ден, когато двете бяха обядвали заедно. Днес Мадлин беше облякла зелена рокля, която беше толкова къса, че със сигурност нарушаваше правилата в училище, черни мрежести чорапи и черни ботуши. Крайчетата на начервените ѝ с ярко червило устни се изкривиха в усмивка.

— Опитвах се да убедя Сътън да идем да хапнем заедно начос — отвърна Гарет.

Мадлин направи отвратена физиономия.

— От начос се получава целулит. — Тя прегърна Ема през кръста. — Както и да е, тя не може да дойде, защото идва на пазар с мен. Случаят е спешен. Отчаяно се нуждая от всичко ново.

— Но... — Гарет скръсти мускулестите си ръце пред гърдите.

— Извинявай — каза Ема, хващайки с благодарност ръката на Мадлин.

— Уговорката за събота остава, нали? — извика Гарет зад гърба ѝ. — Вечеря?

— Ами да! — извика в отговор Ема.

Двете с Мадлин свиха зад ъгъла и поеха по коридора, в който се намираха кабинетите по природни и точни науки. Всички врати бяха отворени и разкриваха квадратни лабораторни маси, шкафове, пълни с блестящи стъклени колби и грамадни плакати с периодичната таблица на елементите.

— Нали нямаш нищо против, че те откраднах от него? — попита Мадлин. — Приятелите преди всичко, нали?

— Абсолютно — съгласи се Ема. — И без това той направо ме задушаваша.

— Ами това е типично за него. — Мадлин я плесна по хълбока. — Ти гониш! — Тя хукна по коридора, а Ема побягна след нея. Двете изтичаха под дъжда и прекосиха паркинга, стигайки до колата на Мадлин, стара хонда акура със залепен на задното стъкло стикер с танцуваща балерина, на който пишеше „МАФИЯТА ОТ ЛЕБЕДОВОТО ЕЗЕРО“. — Скачай вътре! — извика Мадлин, метна се в колата и затръшна вратата зад себе си. Ема се разкиска и я последва.

Дъждът се изливаше върху предното стъкло и покрива.

— Пфу! — Мадлин хвърли украсената си кожена чанта на задната седалка и пхна ключа в запалителя на двигателя. — „Ла Енкантада“?

— Естествено — отвърна Ема.

Мадлин запали двигателя и се изнесе от паркинга без да се оглежда за приближаващи се коли. По радиото пуснаха песен на Кейти Пери. Тя го усили и започна да припява. Ема зяпна от изненада.

— Какво? — попита рязко Мадлин.

— Просто имаш невероятен глас — избъбри Ема. След това, за в случай, че думите ѝ не бяха прозвучали съвсем в стила на Сътън, тя добави: — Пей, кучко!

Мадлин прибра боядисаната си в черно коса зад ушите и запя следващия куплет. Когато стигнаха някъде по средата на Кембъл авеню, телефонът ѝ изпиука. Тя го извади от джоба си и погледна дисплея, хвърляйки по едно око към пътя. Лицето ѝ се изкриви.

— Наред ли е всичко? — попита Ема.

Мадлин погледна право напред, сякаш светофарите, на които бяха спрели, представляваха невероятен интерес.

— Още глупости за Теър. Няма значение. — Тя хвърли телефона си на задната седалка. Той се удари силно в облегалката.

— Искаш ли да поговориш за това? — попита Ема.

Мадлин ахна изненадано.

— С теб?

— Защо не? Нали за това са добрите приятели?

Сигурно беше така. Само че аз имах усещането, че с моите приятелки не бяхме много по споделянето.

Светофарът светна зелено и Мадлин даде газ. Очите ѝ изглеждаха като стъклени, сякаш всеки момент щеше да заплаче.

— Просто ченгетата казаха на родителите ми, че спират да го търсят — рече тя с монотонен глас. — Вече официално се смята за беглец. Повече нищо не могат да направят.

— Много съжалявам — рече Ема. Тя беше преровила Фейсбук за информация защо братът на Мадлин е избягал, но той почти не се споменаваше. Намери страница, посветена на изчезването му, в която бяха описани подробно дрехите, които е обличал за последно (няколко номера по-голяма памучна риза и камуфлажни къси панталони), къде е бил видян за последно (през юни на туристическата пътека близо до планината Санта Рита) и разкази за това, че е имало търсене, при което не е намерено нищо, нито липсваща обувка, нито празна бутилка вода, абсолютно никаква следа от Теър. Беше посочен номер, от онези, които започваха с 800, на който можеха да се обадят всички, които имаха някаква информация. Сътън не беше приятел на Теър във Фейсбук, затова Ема не можа да разгледа личната му страница и да открие нещо повече. Беше забелязала, че Лоръл е общувала доста с него — имаше доста споделени снимки на тях двамата, връзки към Ю Тюб на стените им и коментари относно скорошни рокконцерти в Университета на Аризона. Но страницата на Лоръл не ѝ разкри кой знае колко. Всъщност тя дори не беше коментирала изчезването на Теър — единствената ѝ публикация в онзи ден беше:

„Ще ходя на концерт на Лейди Гага през ноември!
Откачам от кеф!“.

Чистачките на предното стъкло избръмчаха и заскърцаха. Дъждът спря почти толкова внезапно, както беше започнал, пътната настилка заблестя. На хоризонта се появи дъга. Ема я посочи.

— Виж! Това е на късмет.

Мадлин изсумтя.

— Късметът е за тъпите кучки.

Ема погледна към заешкото краче, което беше закачено на верижка към ключодържателя на Мадлин, чудейки се дали наистина го вярва.

— Знаеш ли, избягалите деца обикновено се оправят в живота — каза меко тя. — Където и да се намира Теър, най-вероятно е открил и други като него. Сигурно си помагат един на друг.

Очите на Мадлин проблеснаха.

— Това пък къде го чу?

Ема изпъна подгъва на раираната рокля, която беше избрала сутринта от гардероба на Сътън. Познаваше хиляди приемни деца, които бяха избягали, за да се отърват от скапаните си приемни родители. Всъщност дори самата тя беше избягала веднъж, за да се отърве от гадния господин Смайт. След една особено тежка вечер, тя си беше събрала багажа и се беше изнесла с надеждата да стигне до Лос Анджелис или Сан Франциско, или някъде много далеч. По пътя за натам се беше натъкнала на няколко други хлапета, които живееха в изоставен къмпинг. Бяха си направили малък лагер от няколко палатки, одеяла, тенджери и тигани. Успяваха да си намерят храна, дори бяха забърсали отнякъде два велосипеда, един скейтборд и дори портативна конзола Сони плейстейшън, чиято батерия зареждаха редовно в близкия „Дънкин донатс“. Тъй като Ема едва беше навършила единайсет, най-големите я взеха под крилото си, винаги я пускаха да спи в палатка, винаги гледаха да има достатъчно храна за нея. До известна степен те се грижеха за нея по-добре, отколкото повечето приемни семейства. На четвъртия ден, тъкмо когато Ема започна да свиква, се появи полицията. Всички бяха разпратени по различни приемни семейства или детски домове.

— Май че го гледах по телевизията — най-накрая обясни тя.

— Ясно. Ами все тая, няма значение. — Мадлин праметна един дълъг кичур блестяща коса през рамото си. На привлекателното ѝ лице се върна старото упорито изражение. — Не е нищо, което източването

на кредитната карта да не може да оправи. Искам да облека нещо ново за гостито в Шарлът утре вечер. Може би някоя от онези къси рокли-ризи на ВСВГ. А ти не искаше ли нови дънки „Джей Бранд“ за купона по случай рождения ти ден?

Те завиха към големия паркинг на просторния мол. Мадлин намери празна клетка и угаси двигателя. Двете се отправиха към ескалаторите за горните етажи. След дъжда въздухът беше свеж и чист. От тонколониите на мола се носеше тиха музика. Щом влязоха в приземния етаж, Ема забеляза една витрина в най-затънтената част от мола: „ДРЕХИ ВТОРА УПОТРЕБА БЕЛИСИМО“. В гърдите ѝ запърхаха пеперуди.

— Може ли да спрем там за минутка? — посочи го тя.

Мадлин проследи пръста ѝ и се намръщи.

— Пфу. Защо?

— Защото в магазините втора употреба се намират невероятни неща.

Мадлин присви очи.

— Но ние никога не влизаме в тях.

Ема я хвана за ръката.

— Клои Севини много си пада по класическите стари модели дрехи. Както и Рейчъл Зоуи. — Тя повлече Мадлин по коридора. — Хайде де. Трябва да се откъснем малко от досегашните ни зони на комфорт. — В интерес на истината Ема в никакъв случай нямаше да си купи струващи двеста долара тесни дънки. Те далеч не създаваха у нея комфорт — щеше да се почувства ужасно да харчи парите на Мадлин за нещо толкова незначително. Освен това не можеше да се лиши изцяло от досегашното си аз само защото е влязла в живота на сестра си.

Когато Ема отвори входната врата, прозвънваха камбанки. Магазинът миришеше както всички останали магазини от този тип, малко на нафталин и кашони, и стари дами. Зад щанда стоеше плешив тъмнокож мъж, облечен с нещо, наподобяващо яке от кожа на снежен леопард, и прелистваше списание „Космополитън“. Дрехите бяха разхвърляни по рафтовете, а до задната стена имаше огромна купчина обувки на токчета и ботуши.

Ема прегледа рафтовете с дрехи. Мадлин стоеше неподвижна до вратата, притиснала ръце към хълбоците си, сякаш се страхуваше от

микроби.

— Виж. — Ема издърпа чифт позлатени очила от рафта на стената. — Класически Гучи.

Мадлин направи няколко балерински стъпки и се озова до Ема.

— Сигурно са фалшиви.

— Не са. — Тя поглади с ръка застъпващите се букви „С“ и посочи етикета, на който пишеше „Направено в Италия“. — Това е истинска находка. И неочаквано добра сделка. Тя погледна етикетчето с цената, което висеше от рамката. Четирийсет долара. — На бас, че страшно ще ти отиват. Освен това само си помисли — никой друг няма да има такива. Ще си наистина специална.

Тя разгъна дръжките на очилата и ги сложи на лицето на Мадлин. Тя леко се възпротиви, но после ги нагласи и се огледа в огледалото. Ема се усмихна. Беше права — те наистина подчертаваха заоблената брадичка и високи скули на Мадлин. Когато Мадс се завъртя наляво и надясно, тя изглеждаше като фамозна богата наследница на почивка.

Лицето ѝ омекна.

— Хубавички са.

— Казах ти.

— Наистина ли смяташ, че са истински?

— Истински са! — обади се ядосано продавачът и остави списанието на щанда. — Да ти приличам на човек, който ще се занимава с фалшификати? Сега или ги купувай, или ги сваляй от мръсното си малко личице.

Мадлин свали очилата по-надолу на носа си и го погледна с хладен, равнодушен поглед.

— Ще ги взема, благодаря.

Той им ги опакова, свил нацупено устни. Щом Ема и Мадлин излязоха от магазина, двете се сграбчиха за ръце и избухнаха в смях.

— Боже, какво беше облякъл този? — поклати глава Мадлин. — Умряла котка?

— Сега или ги купувай или ги сваляй от мръсното си малко личице — изимитира го Ема.

— Направо невероятно. — Когато Мадлин преметна ръка през рамото на Ема, тя усети как в гърдите ѝ олеква. За миг беше забравила в каква ситуация се намира.

Хванати за ръце, те обиколиха горния етаж. От върха на ескалатора Ема забеляза позната тъмнокоса глава на долния етаж и замръзна на мястото си. Момичето стоеше пред „Донеси!“, луксозен магазин за домашни любимци, и разглеждаше масата с пиукащи играчки и декоративни каишки. Тя вдигна глава нагоре, сякаш усети, че някой я гледа. Ниша.

Мадлин също я забеляза.

— Разбрах, че тя е следващата — прошепна тя в ухото на Ема. — Утре ще я пипнем.

— Ще я пипнем? — намръщи се Ема.

— Шарлът е измислила нещо гениално. Ще те вземем утре сутрин в седем и половина. Бъди готова.

Ниша отново ги погледна, прехвърли косата си през рамо и се отправи в противоположната посока. Бъди готова? Ема се зачуди. За... какво? Тя погледна въпросително Мадлин, но нейните очи бяха скрити зад новите слънчеви очила „Гучи“. Ема видя само собственото си отражение, което изглеждаше пообъркано от всякога.

И тя не беше единствената. Нещо в гласа на Мадлин ме накара да застана нащрек. Усещах, че каквото и да бяха решили да сторят на Ниша, то означаваше... неприятности. Но и двете с Ема трябваше да изчакаме до утре, за да разберем точно какво е то.

15. ОТ МЕСТОПРЕСТЪПЛЕНИЕТО

На следващата сутрин джипът на Шарлът профуча покрай тротоара пред дома на семейство Мърсър, като едва не връхлетя контейнера за отпадъци. Лоръл бързо се метна на задната седалка. Мадлин ѝ подаде грамадна чаша кафе от „Старбъкс“.

— Още веднъж ви благодаря, че ми позволихте да участвам — възторжено извика тя.

— Даде ни някои добри идеи — промърмори Шарлът, докато пишеше есемес на блекбърито си. — Заслужаваш похвала.

Ема също се качи в колата. Мадлин ѝ подаде чашата горещо кафе, макар Ема да нямаше спомен да е поръчвала. Тя отпи глътка и присви очи. Беше черно, с подсладител „Спленда“, отврат. Явно близнаците нямат едни и същи вкусове.

— За какво точно става въпрос? — попита тя.

Шарлът насочи малката си бъркалка за кафе към Ема.

— Ти не се притеснявай за нищо. Сега е нашият ред, Сътън. Правим го за теб.

Шарлът излезе от квартала на Сътън и подмина парка, където Ема и Итън бяха играли тенис.

— Всичко е изчислено до секунда — рече тя с нисък глас. — Наблюдавам Ниша от понеделник.

— И снощи измисли всичко? — Мадлин носеше новите си слънчеви очила „Гучи“. Светлината се пречупваше в златистите им рамки и обсипваше колата със слънчеви петна.

Шарлът кимна.

— Страшно ще ви хареса. — Тя се извърна назад и погледна Лоръл. — А ти говори ли с... нали се сецаш?

— М-да! — изкиска се Лоръл.

— Чудничко.

След няколко минути те спряха на училищния паркинг. Часовете започваха чак след половин час, така че автобусните алеи все още бяха

празни, а момчетата от училищния футболен отбор, които имаха тренировки преди и след часовете, все още бяха на игрището. Момичетата хванаха Ема за ръцете и я поведоха през двора към страничния вход. Коридорите бяха пусати. Въздушните струи от климатиците поклащаха предизборните плакати за ученическия съвет. По пода проблясваха мокрите следи от мопа на чистачката.

В съблекалнята също нямаше никой. Вътре миришеше на смесица от ароматизатор на прах и белина. Всеки спортен отбор си имаше свой широк коридор. Всяка година момичетата използваша едни и същи шкафчета — преди първата тренировка Ема беше отворила шкафчето на Сътън и беше намерила вътре няколко неща, включително лъскаво найлоново яке с надпис „ОТБОР ПО ТЕНИС, ХОЛИЪР“ на гърба.

Когато завиха зад тъгля към техния коридор, Мадлин рязко спря.

— Мили боже. — Лоръл покри устата си с длан.

Ема надникна над раменете им и едва не извика.

По пода и по пейките бяха пръснати листи хартия. Вратите на две шкафчета бяха оплискани с червена течност. На пода с тебешир бяха очертани контурите на човешко тяло, а до главата му имаше голяма локва от нещо червено — кръв, може би? Коридорът беше ограден с жълта полицейска лента, на която пишеше:

„МЕСТОПРЕСТЪПЛЕНИЕ: НЕ ПРЕМИНАВАЙ!“.

Зрението на Ема се замъгли. Тя отстъпи назад. Възможно ли беше? Отново се сети за бележката.

Сътън е мъртва. Може би някой беше намерил трупа й... тук. Може би клипът със задушаването беше заснет на близката поляна. Убиецът беше довякъл тялото й в съблекалнята и го беше оставил тук, за да го намерят. А ако бяха намерили Сътън, то какво се очакваше от Ема?

Опитах се да си представя как тялото ми лежи на студения под в съблекалнята; от главата ми се стича кръв, очите ми са затворени. Това ли беше наистина? Някой ме беше захвърлил тук? Но обстановката в съблекалнята не отговаряше на проблясъците, свързани със смъртта ми, които получавах — писъците, мрака, опрянният в гърлото ми нож.

Нещо не ми се връзваше. Тогава забелязах леката, нервна усмивка, която Лоръл прикриваше с ръка.

— Пс-с-т — Шарлът им махна с ръка да се скрият в банята. Подът беше мокър и блестящ, а някой беше оставил голямо шише с шампоан „Аведа“ върху поставката в една от душ-кабините. Шарлът надникна през вратата и им махна да направят същото. Няколко момичета от различни отбори минаха покрай шкафчетата им и се стреснаха при вида на местопрестъплението. Една кокалеста състезателка по бягане по пресечена местност го засне с телефона си. Някаква азиатка го видя, веднага се завъртя и тръгна в друга посока. Когато в дъното на коридора се появи Ниша, Шарлът стисна ръката на Ема.

— Играта започва!

Изведнъж Ема усети как я обзема студеното, лепкаво усещане, че разбира какво ще се случи. Преди да успее да каже каквото и да било, Шарлът постави пръст на устните си. Ш-ш-шт.

Тъмната коса на Ниша падаше като водопад по гърба ѝ. На рамото си носеше зелен сак за тенис. Когато зави зад ъгъла и забеляза местопрестъплението, тя рязко спря. След това пристъпи нерешително напред, вторачена в шкафчето, заобиколено от полицейската лента. На лицето ѝ се изписа безпомощно изражение.

— Госпожице? — В стаята връхлетя някаква жена с полицейска униформа, карайки всички, включително Ема, Шарлът и Мадлин, да подскочат. Ниша примигна и притисна ръка към гърдите си, сякаш питаше: „Кой, аз ли?“. — Можете ли да ми кажете чие е това шкафче?

Кожата на Ниша посивя. Тя погледна към значката на полицайката, след това към пистолета ѝ.

— Ами, това е моето шкафче.

Лоръл тихичко изписка, опитвайки се да сдържи смеха си. Шарлът я погледна предупредително.

Ченгето почука по вратичката с антената на своята радиостанция.

— Имате ли нещо против да го отворите? Трябва да го претърся.

Сакът на Ниша се изплъзна от рамото ѝ и тупна на земята. Тя не го вдигна.

— З-защо?

— Имам заповед за обиск. — Полицайката разгъна лист хартия и го размаха пред лицето на Ниша. — Трябва да претърсим шкафчето.

Шарлът покри устата си с длан. Цялото тяло на Мадлин се разтресе от сдържан смях. И двете се обърнаха към Ема. Шарлът повдигна въпросително вежди, сякаш питаше: Не е ли страхотно? Ема погледна встрани.

Все повече момичета пристигаха в съблекалнята, струпваха се около сцената и се побутваха с лакти. Полицайката се приближи. Ниша отвори и затвори няколко пъти уста, без да продума нищо. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Да не съм се забъркала в нещо? Нищо не съм направила!

— Аз ще реша дали е така — отвърна полицайката. Закачените на колана ѝ белезници издрънчаха леко.

Мадлин смушка Лоръл в ребрата.

— Къде я намери?

— Пуснах обява — грейна от удоволствие Лоръл. — Учи последна година актьорско майсторство в Университета на Аризона.

Ченгето отново кимна към шкафчето, този път по-твърдо. Ръцете на Ниша трепереха, докато набираше комбинацията. Шарлът се беше превила на две и раменете ѝ се тресяха от сподавен кикот. Мадлин си беше прехапала езика, за да не се разсмее с цяло гърло. Когато вратата на шкафчето се отвори, ченгето бръкна вътре и извади един кухненски нож. Острието му беше омазано с червената течност.

Ниша се отпусна на пейката в средата на коридора.

— Н-не знам как това се е озовало там!

Ема нервно човъркаше изсъхналата кожичка на дланта си. Вярно, че Ниша беше кучка, но беше ли чак такава кучка?

Аз също наблюдавах неуверено. Може би докато бях жива, съм била шегаджийка, но пък от друга страна едно инсценирано убийство определено би разстроило стомаха на момиче, което е било съвсем скоро убито. Всъщност това беше едно почти зловещо съвпадение...

— Трябва да претърся и горната част на шкафчето — каза жената. — А после двете с теб ще се разходим до полицейското управление.

— Но това е голяма грешка! — Очите на Ниша се напълниха със сълзи.

Ема подръпна ръкава на Шарлът.

— Мацки, хайде стига. Това е достатъчно.

Шарлът се изправи и рязко се обърна към нея.

— Какво?

— Ниша още малко и ще откачи.

Мадлин вирна глава.

— Точно затова е толкова смешно.

— Нали не искаме да получи сърдечен пристъп? — възрази Ема.

— Все едно не си правила и по-лоши неща, Сътън! — Върху главата на Шарлът капна вода от душа, но тя не ѝ обърна внимание. — Не се размеквай точно сега. Както и да е, трябва здраво да ѝ го върнем. Тя познава играта ни. Не можем просто да напълним басейна ѝ с жаби, да сипем крем за депилиране в шампоана ѝ или някаква подобна глупост.

— Според мен това беше гениална идея — прошепна Лоръл зад гърбовете им.

— Благодаря. — Шарлът се ухили. — Знаех си, че ни трябва нещо специално, за да започнем новия сезон от Играта на лъжи!

Ема се ухапа от вътрешната страна на бузата, за да не разкрие изненадата си. Игра на лъжи?

Думите се завъртяха в главата ми. На повърхността избиха познати усещания. Писъци и смехове, затиснати с длани устни, свит от напрежение стомах. Опитах се да си спомня още, но ме заля единствено водопад от емоции.

Отвън в коридора ченгето дръпна резето, за да отвори горното отделение на шкафчето.

Шарлът хвана Ема за ръката.

— Пригответи се.

Щом вратичката се отвори, навън се изсипа нещо. Ниша изпищя и покри очите си с длани. Ема също се стегна... но тогава видя как един блестящ балон се понася мързеливо над коридора и се издига към тавана. „Шегичка! Шегичка!“. На края на конеца висеше картонче, на което пишеше: ПАДНА ЛИ МИ!

Ема не можа да се сдържи и избухна в смях. Това вече наистина беше смешно.

Ниша избърса сълзите си и между веждите ѝ се оформи малка бръчица. Тя погледна през рамо към полицайката, но студентката вече беше избягала, отнасяйки със себе си окървавения нож и всичко. Ниша

откъсна картончето с надпис „Падна ли ми!“, смачка го и го хвърли на пода. „Шегичка!“, не спираше да повтаря балонът с механичен глас.

Шарлът излезе от скривалището си в банята, ботушите ѝ с високи токчета затракаха по плочките. Ниша се обърна и я погледна с почервенияло от гняв лице.

— По-добре да си мълчиш за това — произнесе Шарлът със застрашително равен глас. Тя размаха показалец под носа на Ниша. — В противен случай нещата ще загрубеят.

Мадлин и Лоръл тръгнаха след Шарлът, хвърляйки към Ниша същите застрашителни погледи, които казваха: „Не се бързай с нас!“. Мадлин хвана Шарлът за ръката. По бузите на Лоръл се стичаха сълзи от смях.

— Лицето ѝ! — едва успя да каже Шарлът, задъхвайки се от смях.

— Безценно! — извика Мадлин.

Лоръл побутна Ема.

— Хайде. Вече можеш да си признаеш. Страхотно беше, нали?

Всички я гледаха така, сякаш нейното мнение беше меродавно и от най-голямо значение. Тя погледна безизразно през панорамните прозорци на коридора. До тротоара спря малък жълт училищен автобус. Край тях минаха група кискащи се момичета с хокейни униформи. След това Ема се обърна и погледна приятелките на Сътън. Каквото и да беше това, очевидно Сътън беше лидерът на групичката.

Шарлът размаха ръка пред лицето на Ема.

— Е? Шест плюс или две минус?

Ема подръпна нагоре дръжката на чантата си и успя да изобрази една фалшива усмивка.

— Шест плюс — успя да каже тя, опитвайки се да звучи като сестра си. — Беше страхотно.

Момичетата се усмигнаха облекчено.

— Знаех си. — Шарлът вдигна ръка за „дай пет“. Звънецът удари, те се хванаха под ръка и тръгнаха по коридора. Ема вървеше с тях, но цялото ѝ тяло, до най-малката клетка, трепереше.

Игра на лъжи. Ако това беше нещо, което Сътън и приятелките ѝ правеха често, ако го бяха причинявали на много хора в училище, може би бяха тласнали някого към крайност. Тя се сети за думите на Шарлът. Все едно не си правила и по-лоши неща, Сътън? Ами ако това беше

причината? Ами ако Сътън беше направила нещо лошо — много лошо — и някой я беше убил заради това?

Аз се опитах да се съсредоточа, но не можех да се сетя какво би трябвало да е това ужасно нещо. И въпреки това имах усещането, че Ема може би е права.

16.

ПОСЛЕДНИЯТ АВТОБУС ЗА ВЕГАС

Ема си проправи път през претъпканите коридори до шкафчето си. Все още усещаше миризмата на фалшивата кръв. С крайчеца на окоото си забеляза две момичета, които я гледаха със смесица от страх и благоговение. Тя ясно ги чу да прошепват думите „Ниша“ и „местопрестъпление“. Едно момче със спортно футболно яке излезе от стаята на ученическия съвет и пропя „Шегичка! Шегичка!“. Нима подробностите от постановката вече се бяха разнесли из цялото училище? Как можеше всички да се смеят на това?

— Здравсти, Сътън! — поздрави я едно момиче, покрай което минаваше, но усмивката му беше крива и зловеща.

— Какво става, Сътън? — извика от кабинета по физика някакво момче с увиснали панталони и кънкъорски обувки, но дали само във въображението й, или наистина в гласа му се усещаше стоманена, зловна нотка? Сътън можеше да е скроила номера на тези хора — на всички тях. Всеки би могъл да бъде убиецът й.

Тя зави зад ъгъла и едва не се сблъска с висока фигура, която носеше голяма чаша с кафе.

— Хей, хей! — каза той и затисна с ръка капачето на чашата. Ема отстъпи назад. Пред нея стоеше Итън, облечен със сива блуза с качулка, армейско зелени панталони под коленете и избелели кецове „Кънвърс“. Непристъпното му, навъсено изражение омекна, щом видя, че е тя. — О, здравей.

— Здравсти — отвърна Ема, щастлива, че вижда приятелско лице. Тя продължи по коридора. — К-как си? — Опита се да прозвучи весело, но гласът й потрепна.

— Добре съм. — Итън тръгна с нея. — А ти? Пак изглеждаш така, сякаш Торбалан е по петите ти.

Ема разтърка врата си с ръка. Изведнъж се беше изпотила. Сърцето й биеше наистина бързо.

— Просто съм малко притеснена — призна тя.

— Защо?

Те завиха зад следващия ъгъл и тръгнаха през фоайето, подминавайки група хлапета, които танцуваха брейк до стъклената витрина с керамични фигури.

— Да речем, че се съм изкушена да зарежа училище и да се скрия в някоя пещера до края на годината.

— За номера на Ниша ли става въпрос? — попита Итън. — Две момичета пред мен на опашката за кафе го обсъждаха — продължи той и повдигна смутено едното си рамо. — Прозвуча ми доста... ненормално.

Ема седна на пейката във фоайето.

— Да. Приятелките ми доста се... увлякоха.

Итън седна до нея и взе една рекламка, на която пишеше: „ЕСЕНЕН БАЛ! ВЗЕМЕТЕ СИ БИЛЕТИ ОЩЕ СЕГА!“, и я завъртя в ръцете си. Едното крайче на устата му се изкриви в саркастична усмивка.

— Не е ли винаги така? Не се ли увличате винаги?

Стомахът на Ема се сви. В главата ѝ, също като дрехи в пералня, се завъртяха думите на Шарлът: Все едно не си правила и по-лоши неща, Сътън? Така ли беше винаги?

Тя преглътна тежко и се загледа безизразно в голямата стъклена витрина до салона. На голям постер със златисти букви пишеше: IN MEMORIAM. Отдолу бяха подредени черно-бели снимки на починали ученици с имената и датите на смъртта им. Снимката на Сътън трябваше да е там, помисли си Ема. Зачуди се дали убиецът ѝ минава всеки ден оттук.

Две момчета играеха на гоненица по коридора, стъпките им отекваха по мраморния под. Ема примигна. Преда да успее да каже още нещо, звънецът иззвъня. Итън се усмихна за довиждане.

— Ако ти е писнало от шегички, кажи на приятелките си, че искаш да спреш. Можеш просто да се откажеш, нали ти е ясно? Всички ще ти бъдат благодарни за това. — Той хвърли празната чаша от кафе в контейнера за отпадъци. — До скоро.

Ема го проследи как се отдалечава по коридора. Дланите ѝ бяха потни. Знаеше, че трябва да стане, но краката ѝ не ѝ се подчиниха. Мъртвите лица под табелата IN MEMORIAM я гледаха със зловещи

многозначителни усмивки. Изведнъж Ема осъзна какво трябва да направи.

— Трябва да се махна оттук! — прошепна тя.

Никога през живота си не се беше чувствала толкова сигурна за нещо. В каквото и да се беше замесила Сътън, каквато и да беше тази Игра на лъжи, тя беше страшна и опасна, и твърде крайна. Достатъчно ѝ беше да седне в училищния коридор, за да се почувства като мишена.

А може би, помислих си аз и потръпнах, някой вече се целеше в нея.

Гумите на джетата на Лоръл изсвистяха, когато Ема зави рязко към паркинга на автогарата на автобусите „Грейхаунд“. Тя натисна спирачката малко преди да се удари в тухлената му ограда. Угаси двигателя и се огледа предпазливо.

Въздухът беше ужасно горещ и асфалтът блещукаше под яркото слънце. Двамата възрастни мъже, които седяха пред автогарата, погледнаха любопитно към нея. Три мърляви колежанчета, които се тътреха по тротоара към хотел „Конгрес“, се обърнаха и също се загледаха в нея. Дори секс-котенцата на витрината на „S&M“ като че ли също я гледаха. Ема си сложи големите слънчеви очила „Долче и Габана“ на Сътън, но продължаваше да се чувства като изложена на показ.

Беше късният следобед и Ема трябваше да е на тренировка. Цял ден беше обмисляла как да се измъкне от града — и ето я тук. Не искаше да използва кредитните карти на Сътън, за да финансира бягството си — така убиецът щеше лесно да я проследи.

Тогава се сети: гардеробчето във Вегас. Там беше оставила спестените си две хиляди долара, страхувайки се да носи със себе си толкова много пари. Шкафчето се заключваше с шифрована ключалка, като комбинацията представляваше рождения ден на Беки. Десети март. Ако Ема просто си вземеше парите, известно време щеше да бъде добре. Можеше да си купи евтин билет за автобус до Източното крайбрежие, където никой нямаше да я намери. Може би след като се махнеше оттук, хората щяха да разберат, че Сътън я няма и щяха да започнат да я търсят.

И може би аз най-накрая щях да разбера защо — и как — съм умряла. Дали? Ако Ема си тръгнеше оттук, аз нямаше ли да тръгна с нея — да заживея новия ѝ анонимен живот в Ню Йорк или Нова

Англия? Винаги да я следвам, независимо къде ще се премести? Или щях да изчезна завинаги, щом тя се откаже от живота ми? Какво щеше да се случи с мен тогава?

Ема тихомълком беше откраднала ключовете на Лоръл от шкафчето ѝ. Моля те, прости ми, Лоръл, помисли си тя, докато внимателно измъкна ключовете от чантата и ги пусна в джоба си. Минута по-късно потегли от паркинга, вкарвайки „автогара «Грейхаунд»“ в джипиеса на Лоръл.

Ема влезе в автогарата и се нареди на опашката зад слаб, оплешивяващ мъж с очила и жена с накъдрена коса, която влачеше гигантски куфар на колелца. Хитрите очички на продавача на билети се втренчиха право в нея, след което той се върна към работата си. Над главата на жената висеше разписанието на автобусите за Лас Вегас. Имаше автобус след петнайсет минути. Идеално.

Слабият оплешивяващ мъж се облегна на лакти пред билетното гише и поведе разговор за времето. Лампата на тавана издаде тих, напрегнат писък. При всеки порив на вятъра вратата се отваряше и затваряше, карайки Ема да подскача. Косъмчетата на ръцете ѝ настръхнаха. Само да можеше опашката да се придвижва малко по-бързо.

Изведнъж от чантата ѝ се разнесе песен на „Парамор“. Тя извади айфона на Сътън. На дисплея пишеше ЛОРЪЛ. Ема веднага натисна бутона за прекъсване.

На екрана се изписа ПРОПУСНАТО ОБАЖДАНЕ, но Лоръл веднага позвъни отново. Ема отново прекъсна. Защо Лоръл не беше на тенис корта? Ема смяташе, че разполага поне с един час, преди сестра ѝ да забележи, че колата ѝ липсва. След поредното пропуснато обаждане се появи есемес. Ема го отвори. 911, беше написала Лоръл. Ти ли взе колата ми? Добре ли си? Ако не се обадиш до пет минути, ще я обявя за търсене.

Жената с накъдрената коса, която стоеше пред Ема, я погледна с любопитство. Продавачът на билети я изгледа злобно, докато тя броеше банкнотите си. Ема се опита да преглътне буцата в гърлото си. Изведнъж планът ѝ за бягство ѝ се стори много глупав. Лоръл сигурно се беше притеснила ужасно за изчезналата си кола.

Дори Ема да успееше да се качи на автобуса за Вегас, полицията за нула време щеше да намери колата на паркинга пред автогарата. И тъй като Ема нямаше да е вътре, всички щяха да предположат, че момичето, което смятаха за Сътън, просто е избягало. И когато господин Хитрите очички я разпознае като момичето, което си е купило билет за Вегас... полицаите щяха да търсят Ема там, а не тялото на Сътън тук.

Лоръл се обади отново точно когато Ема се махна от опашката за билети. Тя натисна бутончето със зелена слушалка и се обади.

— Ето те и теб, люспо. — Лоръл беше раздразнена. Гласът ѝ прозвуча кухо, сякаш телефонът беше включен на високоговорител. — Ти ли открадна колата ми?

— Време е вече да си прибереш своята от полицейския паркинг — разнесе се отнякъде гласът на Шарлът. — Ще ти съберем пари да си платиш глобата!

— Съжалявам — избъбри Ема. — Просто... трябваше да свърша нещо. Нещо важно. — Тя се приближи до прозореца и погледна навън към момичетата на витрината. Какво толкова важно има тук? Секс играчки? Емо шоу в хотел „Конгрес“?

— Аз ще откарам Лоръл вкъщи след тренировката, така че не се коси — каза Шарлът. — Но гледай да си свършиш работата преди гостито у дома, разбра ли? Няма да е интересно без изпълнителния комитет.

— Не забравяй Лили и Габи — пропя Лоръл.

— Да, но те не се броят — възрази Шарлът.

Високоговорителят в залата изпука и Ема подскочи стреснато.

— От сектор три ще отпътува автобус „Грейхаунд“ 459 за Лас Вегас — обяви говорителят с отегчен, носов глас. — Пътниците за Вегас да заемат местата си.

Ема затисна с ръка слушалката на айфона, но беше твърде късно. От другата страна настъпи мълчание.

— Грейхаунд ли казаха току-що? — Лоръл звучеше объркано.

— Във Вегас ли отиваш? — попита Шарлът.

Ема блъсна скърцащата врата и тръгна колкото се може по-бързо към колата на Лоръл, уплашена, че говорителят може отново да обяви автобуса за Вегас.

— Просто минавах край автогарата. Прозорецът е отворен. Но вече се прибирам у дома.

Когато седна в колата и прибра телефона, нагрятата тапицерия опари раменете и краката ѝ. Докато пъхаше ключа в запалителя, пръстите ѝ трепереха. Двигателят изръмжа и тя погледна напред. Пред автогарата стоеше един автобус с голяма табела „ЛАС ВЕГАС“ на предното стъкло. Хората хвърляха чантите си в багажното отделение и се качваха вътре.

Изведнъж се разнесе тих щракащ звук, който я накара да се обърне. Ушите ѝ пламнаха. Имаше усещането, че някой я наблюдава. Тя се огледа. Възрастните мъже от пейката бяха изчезнали. На улицата имаше ужасно задръстване. Една неоновозелена тойота приус с табела „такси на половин цена“ наду клаксона си. Зад нея се влачеше червен хечбек с голяма вдлъбнатина на бронята. Зад тях нетърпеливо избръмча черен пикап. А пред тях един сребрист мерцедес пъплеше бавно покрай автогарата. Ема се втренчи в блестящата емблема на предния му капак. През затъмнените му стъкла тя успя да види, че шофьорът гледа към нещо на паркинга на автогарата. Към нея.

Аз присвих очи, опитвайки се да го видя кой е, но не можах да различа лицето.

Зеленото такси изсвири още веднъж, шофьорът на мерцедеса погледна напред и бавно мина през светофарите. Ема наблюдаваше колата, докато тя не се скри зад хълма. Въздъхна облекчено едва след като се скри от погледа ѝ. Но за параноичното ѝ поведение имаше добра причина.

Все пак онзи, който ме беше убил, наблюдаваше всяко нейно движение.

17.

НИКОГА-НИКОГА

По-късно същата вечер Лоръл шофираше колата си с една ръка, а с другата увиваше дългата си руса коса на кок. Движеха се по стръмния вълнообразен път към къщата на Шарлът, уединено имение нагоре в планината, кацнало на една гола скала.

Лоръл спря пред портала и Ема огледа къщата, докато сестра ѝ слезе и натисна бутона на интеркома. След няколко мига от говорителя се чу глас.

— Лоръл и Сътън сме! — извика Лоръл в микрофона. Някакво резе изщрака и вратата бавно се отвори.

Пред тях се разкри покрита с плочки пътека. Тучна зелена поляна я заобикаляше от двете страни, допълнена от гигантски кактуси сагуаро, цъфнали храсти текома и креозотови растения. В центъра на кръглата алея се издигаше каменен фонтан, пълен с голи каменни херувимчета. Зад него се издигаше самата къща, масивна тухлена сграда с панорамни прозорци и оберлихти. Над масивната входна врата висеше малка кула с месингова камбана. Иззад близката дървена ограда надничаха няколко коня, а пред гаража чакаше блестящо сребристо порше.

Лоръл паркира колата и погледна Ема.

— Благодаря ти, че не се възпротиви на идването ми тук.

Ема отметна кичур коса от лицето си.

— Няма проблем.

Лоръл се облегна върху волана.

— Тази седмица си малко... различна. Да не си започнала нова диета?

— Не съм различна — бързо отвърна Ема.

— Не ме разбирай погрешно, не виждам нищо лошо в това. — Лоръл извади ключа на колата от гнездото. — Като изключим отмъкването на колата ми. И как изведнъж хукна нанякъде тази сутрин. — Тя се усмихна накриво. — Добре де, и още едно-две неща.

— Обичам да държа хората нащрек — промърмори Ема и вирна глава. Макар че нямаше желание Лоръл да я разпитва за странното ѝ поведение, някак си ѝ стана приятно, че сестра ѝ беше забелязала промяната в нея.

Момичетата тръгнаха по излъсканата пътека, която водеше до входната врата, и натиснаха звънеца. Разнесе се звън на гонг и пред тях застана симпатична жена с широка усмивка. Тя беше облечена със свръхтесни дънки, които подчертаваха всичко, дълга раирана риза, каквато Ема беше виждала на витрината на „Ърбън Аutfитърс“ и сребристи обувки на високи токчета, изрязани на пръстите. На главата си беше вдигнала чифт бели слънчеви очила „Рей-Бан Уейфеърърс“, а на ушите ѝ блестяха диаманти с размера на грахово зърно. Тя имаше златиста, безупречно гладка кожа, буйна руса коса и блестящи очи с цвета на Карибско море. Ема погледна към Лоръл, чудейки се коя е тази личност. По-голямата сестра, която се е прибрала от университета?

— Здравсти, Сътън — поздравя момичето. — Здравсти, Лоръл. — Тя кимна с глава към раираната ѝ брезентова чанта на „Мейдуел“. — Страшно ми харесва.

— Благодаря, госпожо Чембърлейн — изчурулика Лоръл.

Ема едва не си глътна дъвката. Госпожа Чембърлейн?!

Аз също бях изненадана. Въобще не можех да си я спомня.

— Мацки! — извика Шарлът от горния етаж. Лоръл и Ема се усмихнаха на госпожа Чембърлейн — тя ги погледна очаквателно, сякаш умираше от желание да я поканят при тях — и тръгнаха нагоре по витата стълба, над която висяха шарени картини в стил Джаксън Полък.

Шарлът ги въведе в спалнята си — която беше два пъти по-голяма от стаята на Сътън и милион пъти по-голяма от всичко, в което някога бе живяла Ема. Мадлин и близначките Туитър вече се бяха настанили на раирания килим в средата на стаята, похапваха снаксове от една голяма купа и пиеха кока-кола.

— Тъкмо разказвахме на Лили и Габи за номера, който скроихме на Ниша. — Мадлин подръпна нагоре деколтето на блузата си, за да не се вижда сутиенът ѝ.

— Не че вече не бяхме чули за него — пропя Лили и махна една власинка от ръкавиците си без пръсти в стил Аврил Лавин.

— Може би някой път ще ни позволиш да ти помогнем в подготовката за някой номер — добави Габи и оправи лентата, която придържаше дългата ѝ руса коса. — Имаме тонове убийствени идеи.

Шарлът седна на пода и гребна шепа снакс.

— Съжалявам. В Играта на лъжи участват само четирима души. Нали така, Сътън? — Тя отново погледна към Ема, сякаш последното решение беше нейно.

Ема усети как я побиват тръпки. Играта на лъжи. Дори само името ѝ караше кръвта във вените ѝ да замръзва.

— Точно така — отвърна тя след кратка пауза.

Габи направи физиономия.

— Значи можем да бъдем част от клуба, когато си правите шеги с нас, но не и обратното, така ли? — Тя смущка Лили и сестра ѝ кимна. Очите им блестяха.

Настъпи продължителна пауза. Мадлин и Шарлът се спогледаха.

— Това беше друго.

— Да, определено. — Шарлът се обърна и погледна многозначително Ема. Тя се заигра с връзката на обувката си — искаше ѝ се да знае какво имаха предвид.

Шарлът се прокашля, нарушавайки неловкото мълчание.

— Добре. Има една игра, която можем да я играем всички... — Тя отвори вратите на големия дървен гардероб в дъното на стаята. — И тъй като всички сме тук, време е да я започнем. — Тя извади бутилка водка „Абсолют цитрон“, която криеше зад гърба си. — Какво би представлявала новата учебна година без поредния кръг „Никога-никога“.

Тя разля прозрачната течност в тумбести чашки и ги раздаде на останалите.

— Само да ви припомня, че трябва да кажете нещо, което никога досега не сте правили. Например: аз никога-никога не съм целувала с език господин Хауи.

— Пфу! — изписка Лили.

— И тогава всяка, която е целувала господин Хауи, трябва да отпие от чашата си — завърши Шарлът.

— Само че трябва да се казват истински неща — заяви Мадлин, завъртайки очи. — Не глупости, които никоя от нас не би направила.

— Сътън може и да е целувала господин Хауи. — Шарлът погледна престорено свенливо Ема. — Един Бог знае.

Всички се закискаха нервно.

— Аз съм първа — доброволно предложи Мадлин. Тя ги огледа една по една. — Досега никога-никога... не съм бягала от училище четири поредни дни.

Тя се отпусна назад върху петите си, без да отпие от чашата си с водка. Габриела и Лилиана също държаха чаши в скутовете си. Ема също не помръдна. Мадлин я щипна по коляното.

— Ехо? Ами онзи път, когато избяга в Сан Диего за един дълъг уикенд?

— Наистина дълъг уикенд — изкиска се Шарлът. — Помислих, че си умряла! — Тя кимна с глава към чашата на Ема. — До дъно, фръцло!

Ема не знаеше какво друго да направи, освен да отпие от водката. Едва не се задави. Усещането беше като да смучеш крайника на бензинова помпа, като същевременно ядеш изгнил лимон.

Шарлът беше следващата. Тя почука с нокти по стъклото, размишлявайки.

— Да видим. Аз никога-никога досега... не съм отмъквала нечие гадже.

Всички седяха неподвижни. Мадлин погледна Лоръл. Шарлът се обърна към Ема и тихо изхъмка. Ема изведнъж осъзна какво иска да й каже тя. Повдигна колебливо чашата към устата си.

— Добре — рече тихо Шарлът. Ема се ухапа силно по вътрешната страна на бузата. Кой би предположил, че една игра на напиване ще се окаже толкова богат източник на информация за сестра й?

Аз ги наблюдавах онемяла. Вече бях научила две неща за миналото си. Щеше ми се да продължат да играят цяла нощ.

— Аз никога-никога не съм се къпала гола в минералния извор. — Лоръл беше следващата. Всички пиха, с изключение на нея и Шарлът. Ема предположи, че Сътън е достатъчно смела, за да го направи и също отпи от чашата си.

— Аз никога-никога не съм преписвала на контролно — обяви Шарлът. Мадлин и Лили я погледнаха и отпиха от чашите си. — Какво

бихме правили без теб, Шар? — каза Мадлин. Ема предположи, че също трябва да пие.

— Никога-никога досега не съм писала любовно писмо на директора Ларсън — каза Габриела. Шарлът и Мадлин погледнаха към Ема и се разкискаха, което означаваше нова глътка. Вече не ѝ се гадеше; започна да свиква с вкуса. Крайниците ѝ омекнаха. Стиснатата ѝ челюст се отпусна.

Лоръл пожела да е следващата.

— Никога-никога не съм спала със студент. — Тя се отпусна назад и ги погледна.

Мадлин посочи Ема и се ухили.

— Помниш ли онова момче в „Плюш“? Мислеше си, че е на нашите години, а всъщност беше на двайсет и две?

— Иха! — изпискаха близначките Туитър в един глас, наистина впечатлени.

Шарлът повдигна вежда.

— Кога е било това?

Мадлин се намръщи.

— Юли?

Връхчето на носа на Шарлът почервеня.

— И как реагира Гарет на това?

Мадлин притисна длан към устата си. Габриела се закашля. Ема завъртя чашата си между дланите. Страхотно, значи Сътън е била крадла на гаджета и освен това е мамила приятеля си.

Аз се опитах да си спомня, но в главата ми беше пълна каша. Мамила съм Гарет? Че защо да го правя?

— Може пък да съм объркала датите — избъбри Мадлин. — Беше преди Сътън да тръгне с Гарет.

— Да, така беше — съгласи се Ема с надеждата, че е така, но дълбоко в себе си се съмняваше. Шарлът си играеше с айфона си и не отговори.

Дойде ред на Ема. Тя погледна приятелките на Сътън. Всички се бяха позамаляли. Мадлин се хилеше глупаво. Стаята беше започнала да мирише на алкохол.

— Хубаво — рече тя и си пое дълбоко дъх, опитвайки се да формулира фраза, с която да зададе въпроса, който отдавна се въртеше

в главата ѝ. — Никога-никога не съм... участвала в номер за Играта на лъжи.

Близначките Туитър се спогледаха с горчивина, но Шарлът, Лоръл и Мадлин завъртяха очи.

— Пфу — изръмжа Шарлът, вдигайки чашата към устата си. — Ехо, Ниша? Днес?

— Не, нещо различно от Ниша — поправи се Ема. — Наистина... гаден номер. Нещо, което ще ви накара да се почувствате ужасно, след като приключи. — Номер, който би накарал някой да поиска да си отмъсти, искаше ѝ се да добави. Номер, който би накарал някой да завлече Сътън на полето и да я удуши.

Участничките в Играта на лъжи млъкнаха и се спогледаха изненадано. Габриела и Лилиана естествено се въздържаха, но Лоръл взе чашата си, погледна нервно към Ема и виновно отпи от нея. Едновременно с нея отпиха Мадлин и Шарлът. Шарлът кимна с брадичка към чашата на Ема.

— Мисля, че ти също трябва да пиеш, скъпа.

Ема преглътна остатъка от водката, парливата течност изгори стомаха ѝ. Ако сега погълнеше запалена клечка кибрит, сигурно щеше да се взриви.

— Честно казано смятах, че ти ще направиш първия номер за годината. — Шарлът наля още „Абсолют“ в чашите им. — Какво стана с онова велико нещо, с което се хвалеше цяло лято?

— Да! — Мадлин вдигна чаша във въздуха. Част от течността се разплиска. — Нали каза, че ще е жестоко! От сума ти време треперя в очакване.

Ема усети горчивина в устата си. Значи Играта на лъжи не означаваше да се правят номера само на останалите в училище... а и на момичетата в групата. Изведнъж пред очите ѝ се завъртя клипът със задушаването. Спомни си как Сътън се отпусна безжизнено след като огърлицата се вряза в гърлото ѝ. Как остана да лежи неподвижно, докато някой не се приближи и не свали превръзката от очите ѝ. Ами ако не беше толкова наранена, колкото изглеждаше? Колко надалеч би стигнала заради един добър номер?

Изведнъж всичко започна да се навързва в главата ѝ. Спомни си бележката, която Лоръл беше намерила под чистачката си. Представи си телефона и портмонето на Сътън, оставени на бюрото ѝ; просто

нямаше как Ема да не ги намери. Освен това собствената ѝ лична карта беше изчезнала и сега нямаше как да докаже коя е всъщност.

Сърцето ѝ затупка лудо. Боже, помисли си тя. Ами ако най-великият номер се случваше в момента? Ами ако Ема беше основната атракция?

Алкохолът изгаряше стомаха ѝ. Тя се изправи, залитайки, хукна към най-близката врата и я отвори. Зад нея имаше цяла стена чанти и обувки. Ема затръшна вратата и тръгна в обратна посока.

Шарлът се изправи, хвана я за раменете и я завъртя наляво.

— Банята е натам, слънце. — Тя я побутна нежно към бялата врата в другия край на стаята. — И не повръщай във ваната като последния път!

— Това направо го пускам в Туитър! — изкиска се Габриела.

— Не, аз ще го пусна! — изписка Лилиана.

Ема нахълта в банята и затръшна вратата зад себе си. Наведе се над огромния мраморен умивалник и осъзнаването на ставащото се стовари с пълна сила върху нея. Сътън въобще не беше мъртва. Тя беше организирала всичко. Някак беше открила съществуването на Ема и беше качила клипа със задушаването в интернет, за да може отдавна изгубената ѝ близначка да я намери. Беше привикала Ема при каньона Сабино, знаейки много добре, че Мадлин ще я забележи на път за купона на Ниша. Сътън ги беше накарала всички да помислят Ема за нея... както беше успяла да измами и самата Ема.

Подозренията на Ема се преплетоха с моите. Дали наистина съм знаела за нея от преди? Дали я бях примамила тук, а след това бях станала жертва на собствения си номер? Момичето, което опознах тази вечер, онази Сътън, която всички познаваха толкова добре, изглеждаше напълно способна да го извърши. Но докато ровех в оскъдните си спомени и наблюдавах Ема, на която не можех по никакъв начин да помогна, всичко това не ми се струваше реално. Не исках да е истина.

Ема грабна резервната ролка тоалетна хартия от шкафчето и я запрати по стената. Тя отскочи от облицованата с плочки стена и падна във ваната. Ема се свлече на пода върху влакнестото килимче. Помещението беше огромно, с мини сауна и тоалетна масичка, върху която беше струпана повече козметика, отколкото предлагаша в „Сефора“. По стените имаше снимки на Шарлът и останалите момичета, някои от тях поставени в рамки, други закачени с кабарчета,

трети просто напъхани под ъгълчетата на огледалата. Над тоалетната чиния висеше снимка на Мадлин в пета позиция. От стената до душкабината ѝ се хилеше голият до кръста Гарет.

Повечето снимки бяха на Сътън. Тя гледаше, усмихваше се и пращаше въздушни целувки от всеки ъгъл. Правеше реверанси и се кискаше, въртеше се с разперени ръце, позираше, облечена в пищни рокли, а липсващият медальон блестеше на шията ѝ. Внезапно Ема намрази образа на сестра си. Вгледа се в най-близката фотография, любителска снимка на Сътън, Шарлът и Мадлин, които стояха пред „Ин енд Аут бъргър“ и лакомо лапаха пържени картофки.

Преди да успее да се спре, тя грабна един молив за очи от масичката и нарисува свинска зурла на лицето на Сътън. След миг добави дяволски рога и опашка. Това я накара да се почувства малко по-добре.

Чу момичетата да се кискат в спалнята. Ема се изправи, погледна обезумялото си отражение в огледалото и наплиска лицето си с вода. Можеше да направи само едно нещо: да съсипе глупавия номер на Сътън, преди тя да изскочи от мястото, където се криеше, и да изкрещи: „Шегичка!“. В никакъв случай нямаше да ѝ позволи да спечели.

Ема... Толкова ми се искаше да може да види блещукащото ми тяло и да разбере, че това не е шегата. Че наистина и окончателно бях мъртва. Едно беше да върти очи пред начина ми на живот и да бърчи нос на приятеля ми, но въобще не исках да си мисли, че съм такъв човек, който е готов да използва отдавна изгубената си сестра по този начин. Самата аз не исках да бъда такъв човек.

Изведнъж флуоресцентната лампа на тавана угасна.

— Ехо? — извика Ема. Тя започна да търси дръжката на бравата, но не я намираще. Блъсна се в металното кошче за отпадъци. От другата страна на вратата се чу трясък. Шарлът изпищя.

— Сътън? Ти ли си това? — извика Лоръл. На долния етаж се включи аларма. Разнесоха се стъпки... прозвуча сирена. Ема се разтрепери.

Изведнъж мракът събуди спомен. Пред очите ми проблеснаха петна. Чух съскащ звук. Внезапно отново се озовах до сухото речно корито зад курорта, викайки името на Лоръл, с ръка, която затиска

очите ми и опрян в гърлото ми нож. Само да изпициш и си мъртва.
Тогава изведнъж видях какво се случи после...

18.

КОЙ СЕ СМЕЕ СЕГА?

— Само да изпициш и си мъртва — изсъсква гласът в ухото ми, а ножът се притиска към гърлото ми. Някой ми връзва ръцете зад гърба и стяга очите ми с шал толкова силно, че платът се впива в тях. След това ми запушват устата. Нечии ръце ме хващат и ме повеждат напред. Под обувките ми хруци чакъл, хрусталаци драскат краката ми. До мен се чуват стъпки. Дрънкат ключове.

Водят ме нагоре по някакъв хълм. Пърстът ми се удря в някакъв издаден камък и ме залива болезнена вълна. Аз проплаквам, но някой ме ощипва по ръката.

— Коя част от „Само да изпициш и си мъртва“ не можа да разбереш? — Острието се забива по-дълбоко в кожата ми.

След като продължаваме да вървим още около минута, изведнъж спираме рязко. Пронизително пиукане пронизва въздуха, отключва се врата на кола. Чувам хидравличното съскане на отварящ се багажник.

— Влизай. — Някой ме блъска отзад и аз падам вътре. Бузата ми се удря в нещо, което прилича на резервна гума. Свивам неудобно крака, за да се побера в тясното пространство. Туп. Капакът на багажника се затваря и настъпва тишина.

Усмивам се в тъмнината. Нека започне вторият рунд от Играта на лъжи.

Приятелките ми успяха да ме излъжат в началото, но не могат да ме баламосват дълго време. С нетърпение очаквам да отворят капака на багажника, най-вероятно с надеждата да ме намерят парализирана от страх. Смотанячки! Вместо това аз ще изкрещя и ще уплаша тях. Как могат да са толкова недосетливи? „Само да изпициш и си мъртва“ беше моя реплика — използвах я миналата пролет, когато се промъкнах в спалнята на Мадлин, преструвайки се на крадец. Сигурно Лоръл я беше казала, както обичаше да ме копира във всичко. Но те ще си платят. Може би под формата на сто и петдесет минутен масаж в

„Ла Палома“ още утре. Ще имам нужда от него, да оправи всичките ми схващания от свиването ми в това малко пространство.

Двигателят изревава. Колата дава на задна и свива надясно, а аз се изгърколвам в още по-неудобна позиция. Намръщвам се. Отиваме ли някъде? Какъв е смисълът? Колата потегля напред и аз отново се претъркулвам, удряйки коленете си в покрива на багажника. М-м-м, измучавам през парцала, с който е запушена устата ми. Не може ли да се държат по-мило с мен? Ако продължават така, тази година няма да мога да играя тенис. Размърдвам ръце, опитвайки се да ги освободя, за да махна кърпата от очите си, но който ги е завързал, сигурно е посещавал бойскаутския курс за напреднали по завързване на възли. Сигурно пак е била Лоръл. Най-вероятно Теър я е научил. Двамата винаги се движат в екип.

Под гумите изхрущява чакъл, който отстъпва пред гладкия, равен звук на асфалтов път. Магистралата. Къде отиваме? Напрягам се да чуя разговора им, но в колата цари гробно мълчание. Никакъв звук от радиото. Никакво кискане. Нито дори тихо мърморене. Опитвам се да помръдна коляното си, но то е заклещено в резервната гума.

— М-м-м — обаждам се отново аз, този път по-високо. — М-м-м? — Ритвам тапицираната стена на багажника, на която е облежната задната седалка. Надявам се, че ритам нечий гръб.

Колата не спира. Гумите шумят върху бетонената магистрала. Парцалът, с който е завързана устата ми, се впила в кожата ми. Гърбът ме боли. Пръстите на ръцете ми започват да изтръпват. Ритам отново, но без полза. Колата продължава да се движи.

Изведнъж ме прерязва ужасна мисъл: А може би това не е номер. Може би наистина съм отвлечена.

Веселото ми настроение е заменено от нажежен до бяло страх. Викам с всички сили. Опъвам въжето на китките си, грубите нишки протриват кожата ми. С приятелките ми сме си погаждали всякакви шури номера, но винаги сме знаели кога да спрем. Никой не се е оказвал в болница. Никой не е бил нараняван — поне не физически. Мисля си за гласа в ухото ми. Звучеше ми като фалшивия баритон, който Шарлът се опитваше да докара... но може би не беше така. Ритнах задницата на багажника. Наместих се колкото можах и ритнах капака, с надеждата, че ще се отвори. Не спирах да ритам, чехлите ми се изхлузиха от краката. Като че ли сме се отдалечили доста, сигурно

сме навлезли в пустинята. Никой няма да знае къде да ме намери. Никой няма да знае къде да ме търси.

— М-м-м! — не спирам да викам аз.

Най-накрая колата рязко спира. Изтърколвам се встрани и удрям брадичката си в стената. Затръшват се врати. Чуват се стъпки. Аз замръзвам, очите ми са пълни с парещи сълзи. Чува се остро изпищяване и капакът на багажника се отваря. Претъркулвам се по гръб, опитвайки се да видя през парцала върху очите ми. Успявам да различа само ореола около улична лампа и преминаващи фарове отляво. Над мен се надвесва широкоплещеста фигура, която закрива светлините. През прозрачния парцал успявам да различа нещо, което прилича на червеникава коса.

— М-м-м! — викам отчаяно аз.

И тогава изведнъж пада мрак.

19.

НАПУСКАНЕТО НЕ Е ВАРИАНТ

Озовах се отново в банята на Шарлът. Ема се придвижваше опипом в тъмнината. След преживения спомен трябваше да призная, че почувствах облекчение. Случилото се не беше провален номер, който самата аз бях организирала. Не аз бях докарала Ема тук. Не си бях играла с чувствата ѝ, за да надиграя приятелките си. Това ме накара да се почувствам малко по-добре. Може да съм правила много лоши неща, но поне не съм използвала отдавна изгубената си близначка тъй лекомислено, както се използва и захвърля салфетка.

Ема най-накрая успя да намери дръжката. Отвори вратата и се озова в спалнята на Шарлът. Върху килима в средата на стаята светеха пет телефона, които хвърляха дълги сенки върху лицата на приятелките ми.

— Какво стана? — прошепна Ема.

— Токът спря. — Шарлът изпи остатъка от водката си. Звучеше раздражено.

На вратата се почука и всички изпискаха. Шарлът бързо скри бутилката водка и чашите под леглото. Миг по-късно госпожа Чембърлейн освети стаята с фенерче.

— Добре ли сте, момичета?

— И у съседите ли е спрял токът? — попита Шарлът. Ема забеляза, че тя се опитва да произнася отчетливо думите, което я правеше да звучи още по-пияна.

Госпожа Чембърлейн се приближи до прозореца и погледна навън. От прозорците на съседната къща струеше златиста светлина.

— Май не. Странно, а?

Ема неспокойно пристъпи от крак на крак.

— Да.

— О, не се притеснявайте, момичета — каза госпожа Чембърлейн. — Просто има прекъсване в енергозахранването. Ако запалите свещи, не забравяйте да ги угасите, преди да легнете.

Тя затвори вратата. Момичетата отново се събраха в кръг на пода и се спогледаха стреснато. Внезапно се чу цвърчене и лампите светнаха. Стереоредбата, която преди да спре токът въртеше някаква песен, изведнъж се включи отново и ги накара да подскочат. Принтерът на Шарлът в ъгъла изскърца и започна да загрява. Всички разтъркаха очи. След миг близначките Туитър грабнаха едновременно телефоните си и започнаха да набират текстове.

Шарлът протегна ръка към купата с чипс и загреба цяла шепа.

— Добре, Сътън. Кажи ни как успя да го направиш.

— Кое? — примигна изненадано Ема. Момичетата я погледнаха сърдито. — Електричеството ли? — изписка тя, внезапно осъзнавайки какво имат предвид. — Нямам нищо общо с това!

— Да бе, да. — Мадлин се облегна на голямата раирана възглавница. — Времето беше отлично подбрано. Тъкмо когато те въртахме на шиш за това, че си изгубила усета си, и ти спиращ тока. Не знам как успя да го направиш, Сътън.

— Тя е абсолютна магьосница — каза иронично Шарлът. — С метла и всичко необходимо.

— Не съм аз — възрази Ема. — Кълна се.

— Честен кръст, да пукнеш, ако лъжеш? — попита Мадлин.

Ема замълча, объркана. Мадлин го беше произнесла бързо, като заклинание.

— Да — отвърна тя. — Абсолютно.

Но след това си спомни за какво беше мислила в банята, преди да угаснат лампите: възможно беше сестра ѝ да е близо, много близо. Което означаваше, че на цялата тази лудост може би щеше да се сложи край скоро, съвсем скоро. Ненавистта, която я изпълваше доскоро, изведнъж премина в очакване. Дали най-накрая нямаше да се срещне лице в лице със Сътън, злия гений на номерата? Дали щеше да прояви достатъчно сила, за да се изправи пред нея и да ѝ се скара за това как се е подиграла с чувствата ѝ само заради една шега... или просто щеше да капитулира още щом я зърне, изпълнена с облекчение, че Сътън не е мъртва, преливаща от благодарност, че най-накрая има някой, когото да нарече семейство?

Ема погледна навън през прозореца. Задният двор беше празен. Басейнът блещукаше, слънчевите панели покрай пътеката сияеха. След това скришом повдигна кувертюрата на леглото на Шарлът и надникна

отдолу. Видя само един стар брой на „Воуг“ и снимка на Гарет с футболна топка под ръка. Дори се върна да огледа банята, очаквайки Сътън да изскочи от сауната, ухилена до уши. Но единствената Сътън, която намери там, бяха многобройните ѝ версии по стените.

Всички се съгласиха, че са твърде пийнали, за да продължат да играят „Никога-никога“. Шарлът допълни купата със снакс и пъхна в дивиди плейъра първия сезон на риалити шоуто на MTV „Хълмовете“. Момичетата се наместиха по дивана, спалните чували или леглото на Шарлът. Сякаш спирането на тока беше имало упойващ ефект върху всички, освен върху нея. Ема се чувстваше по-будна и трезва от преди. Беше ли Сътън в къщата? Наблизо ли беше? При всеки звук, при всяко движение, Ема поглеждаше към вратата, убедена, че Сътън ще връхлети в стаята.

Тя беше толкова уверена в това, че самата аз започнах да се отслушвам.

Една по една главите на момичетата клюмваха и те заспиваха. Шарлът се пъхна под завивките на леглото си. Мадлин тихо похъркваше на малкото легло на колелца. Лиλιана се сви в черния си спален чувал, а Габриела се завря в розовия. Лоръл се беше свила на дивана до Ема; пръстите ѝ леко и сънено потрепваха. Ема догледа сериала до последния епизод. Опита се да затвори очи, но въобще не ѝ се спеше. Хайде, хайде, Сътън. Какъв ли щеше да стане животът ѝ, след като сестра ѝ се върне? Отново си представи първата им среща. „Животът ти е толкова щур!“ — щеше да каже Ема на Сътън. И естествено, след като беше създала такива вълнения на Ема, тя щеше да ѝ позволи да остане известно време при нея. Все пак това беше някакъв извратен тест, който Ема беше издържала с почести, нали? Представи си смаяните физиономии на Мърсърви, когато установят, че онази сутрин, на закуска, Ема е казвала истината. Може да ѝ позволят да спи в стаята за гости. Да ѝ определят място на масата. Не искаше кой знае какво!

И аз си мислех така. Особено когато знаех, че никога няма да се случи.

От многото водка устата на Ема пресъхна. Тя потърси чашата си с вода, но не я намери. Стана от дивана колкото се може по-тихо и се спусна на пръсти по стълбите към кухнята. Мраморният под във фойето беше студен като леден блок. Разклонената закачалка до входа

приличаше на гигантска тарантула. Ема затаи дъх и тръгна към светлината в дъното на коридора.

Цифровите часовници над микровълновата печка и фурната излъчваха зеленикава светлина. Над централния плот висеше метален полилей. Кожата на Ема настръхна от страх и вълнение. Тя вирна глава и се послуша за звуците, които биха разкрили, че Сътън я дебне. Дишаща. Кискаща се. Чакаща.

Но нямаше нищо. Ема грабна една водна чаша от шкафа и разви кранчето. Водата потече шумно в умивалника. Когато пресуши чашата и се обърна отново към стълбите, тя чу изскърцване. Спря се и се огледа. Сърцето ѝ подскачаше в гърдите. Часовниците преминаха в идеален синхрон от 2:06 към 2:07 часа.

Разнесе се ново скръцване.

— Има ли някой там? — прошепна Ема. Погледът ѝ се премрежи. Изведнъж се разнесе силен трясък. Болка прониза бедрото на Ема. Тя понечи да побегне, но някой я притисна силно към кухненския плот и затисна устата ѝ с ръка. Водната чаша се изплъзна от ръката ѝ и се разби на пода. Обля я гореща и объркваща вълна от страх.

— М-м-м! — извика тя.

Човекът не се отмести. Топлото му тяло се притискаше в нейното.

— Да не си посмяла да викаш! — чу се глас в ухото ѝ. Той беше дрезгав и неразгадаем, почти шепот. — Къде ти беше умът? Казах ти да продължиш да играеш. Казах ти да не си тръгваш.

Ема се опита да се извърти и да види кой я държи, но човекът я блъсна напред и притисна бузата ѝ към кухненската маса.

— Сътън е мъртва — рече настоятелно той. — Продължавай да се представяш за нея, докато не ти кажа да спреш. И не се опитвай да бягаш от града, защото ти си следващата.

Ема изписка. Ръката стисна китката ѝ толкова силно, че тя си помисли, че костите ѝ могат да се счупят. След това нещо метално се уви около шията ѝ. То се стягаше все повече и повече, докато въздухът започна да не ѝ стига. Очите ѝ се изцъклиха. Тя размаха ръце, но жицата просто се впи още повече в гърлото ѝ. Ема се бореше за въздух, но не можеше да вдиша, нито да преглътне. Докато се мятеше насам-натам, краката ѝ започнаха да омекват.

Аз гледах ужасена. Погледът ми се замъгли, също като нейния; можех само да видя, че удушвачът имаше широки рамене. Сетих се за тъмната сянка, която се беше надвесила над мен в багажника. Гласът прозвуча почти като онзи.

Но след малко металната жица около врата на Ема започна да се отпуска. Удушвачът я дръпна назад и я изправи. Пред очите ѝ танцуваха цветни петна. В дробовете ѝ нахлу въздух. Тя се наведе напред и се разкашля.

— Сега наведи глава и брой до сто — нареди удушвачът. — Не смей да поглеждаш, докато не свършиш. В противен случай...

Цялата трепереща, Ема облегна чело на кухненския плот и започна да брой.

— Едно... две...

Зад нея се разнесоха стъпки. Опитах се да го видя кой е, но фигурата се скри в сенките.

— Десет... единайсет... — продължи Ема. Затвори се врата. Ема предпазливо вдигна глава. Кухнята беше тиха и спокойна, както пет минути по-рано. Тя отиде на пръсти до входната врата и надникна навън, но непознатият беше изчезнал.

Ема се наведе напред и задиша тежко, подпряла ръце на коленете си. Когато отново се изправи, нещо се удари в ключицата ѝ. Тя внимателно опипа кожата си. На верижка около врата ѝ висеше кръгъл медальон — медальонът на Сътън. Същият, който беше търсила в кутията с бижута, но не беше успяла да открие. Същият, който Сътън беше носила в клипа. Верижката съответстваше идеално на червените, пресни белези на врата ѝ, останали от душенето.

Светът на Ема отново се преобърна с краката нагоре. Сътън наистина беше мъртва. Вече не се съмняваше в това. От очите ѝ закапаха горещи, мокри сълзи. Тя вдигна трепереща ръка към устните си и заглуши едно ридание.

Завъртя се на сто и осемдесет градуса, оглеждайки трескаво входа към кухнята, пълните с книги рафтове в кабинета, стълбището, величественния вход. Погледът ѝ се спря върху блестящия червен лъч над вратата. До него се намираше панелът за включване на алармата; зелена светлинка осветяваше думата ВКЛЮЧЕНА. Ема отиде на пръсти до уреда. Беше живяла за кратко при едно приемно семейство в Рино, което имаше същата алармена система — имаха шкаф, пълен с

ценен античен китайски порцелан „Уеджууд“ и въпреки това караха четирите си приемни деца да спят натъпкани в една малка стая — и приемният брат на Ема ѝ беше показал как да работи с нея. Тя натисна стрелката надолу и се появи списък с часовете, когато алармата е била включвана и изключвана. За последно беше включена в осем и дванайсет вечерта. Тогава госпожа Чембърлейн беше пуснала Ема и Лоръл в къщата. Нямаше обаче индикация, че спирането на тока е изключило алармата. Нито, че госпожа Чембърлейн е трябвало да я включи отново след това. Нямаше запис и че някой я е активирал, което щеше да се случи, ако удушвачът беше влязъл през вратите или прозорците. Така че... как се беше озовал вътре? Как беше излязъл?

Ема вдигна глава и усети как я изпълва студено, хлъзгаво усещане. Може би нямаше нужда да се заобикаля алармата. Може би удушвачът е бил в къщата още от самото начало. Тя се сети за гласа в ухото си. Казах ти да продължиш да играеш. Казах ти да не си тръгваш. След това се сети за разговора с Шарлът и Лоръл от автогарата. Грейхаунд ли казаха току-що, беше попитала Лоръл. Възможно ли беше?

Аз бях повече от сигурна, че беше. Сетих се за последния си спомен. Фигурата с широки рамене, която ме измъква от багажника. Червеникавата коса, осветена от уличната лампа. Онзи, който беше душил Ема, определено беше вътрешен човек: една от най-добрите ми приятелки.

20.

МИЛО ДНЕВНИЧЕ, ДНЕС АЗ УМРЯХ

Когато в събота сутринта Лоръл спря на алеята пред дома на семейство Мърсър, Ема изскочи от колата, отвори рязко вратата и хукна нагоре по стълбите. Едва не събори госпожа Мърсър, която прекосяваше фоайето с купчина прани дрехи в ръце.

— Сътън?

— Аз просто... — промърмори Ема и отново се затича нагоре. Врълхлетя в стаята на Сътън, затръшна вратата зад гърба си и бързо я заключи. Първото нещо, което забеляза, беше голяма купчина розови пликове, струпани на леглото ѝ. На най-горния пишеше RSVP^[1]. Ема погледна името на непознатото момиче, написано с розов флумастер на картичката. „Чакам с нетърпение!“ — беше написало момичето. Тя обърна картичката от другата страна.

ПАРТИ ПО СЛУЧАЙ РОЖДЕНИЯ ДЕН НА СЪТЪН
МЪРСЪР, ПЕТЪК, 10 СЕПТЕМВРИ. ПОДАРЪЦИ ПО
ИЗБОР, ВЕЛИКОЛЕПИЕТО ЗАДЪЛЖИТЕЛНО.

В купчината имаше поне петдесет RSVP картички.

Ема се строполи на леглото, събаряйки няколко картички на пода. Главата я болеше така, сякаш я беше удряла в стена. Всеки път, когато затвореше очи, тя усещаше притиснатия към нея удушвач и шепота му в ухото ѝ.

Продължавай да се представяш за Сътън, или ти си следващата.

Цяла нощ беше лежала будна в стаята на Шарлът, въоръжена с новата информация и ужасена от нападението в кухнята. Някой беше убил Сътън — и той беше измежду най-добрите ѝ приятели.

Как може някоя от най-добрите ми приятелки или собствената ми сестра да направи нещо такова? Но тогава се сетих колко гадно се

бях държала с тях онази нощ, когато бяхме отишли при горещия минерален извор. Ами ако през цялото време съм се държала така? Ами ако понякога съм била дори още по-ужасна?

Ема лежеше на леглото и се взираше в розовия хартиен фенер, който висеше до прозореца, опитвайки се да премисли случилото се. Убиецът сигурно беше свалил клипа от страницата, защото се беше досетил, че Ема ще го покаже веднага на полицаите. Освен това очевидно убиецът знаеше, че Ема не е Сътън. Тя се опита да синхронизира времето на събитията. Дали Сътън беше получила съобщението на Ема, беше й отговорила и по случайно стечение на обстоятелствата беше умряла същата вечер? Дали пристигането на Ема не се беше оказало изненада — но приятна изненада — за убиеца? Все пак Тусон отново си имаше Сътън. Щом няма изчезнало момиче, значи няма бясно претърсване, няма издирване на трупа, няма престъпление.

Изведнъж Ема се ококори — през ума ѝ мина още по-плашеща мисъл. Ами ако Сътън въобще не беше получила съобщението на Ема? Ами ако тъкмо убиецът я беше примамил в Тусон? Някоя от приятелките ѝ лесно би могла да хакне акаунта ѝ във Фейсбук, да види съобщението от Ема и веднага да ѝ отговори, знаейки, че на среща ѝ е наивно момиче, което би могла да манипулира и да постави на мястото на Сътън.

Едно мъничко паяче пълзеше в горния ъгъл и оставяше след себе си тънка, блестяща нишка. Ема се изправи, изпъна рамене и отиде до бюрото на сестра си. На едното чекмедже пишеше „eЛ-игра“. Или „Игра на лъжи“.

Тя хвана тежкия катинар. Сигурно имаше някакъв начин да го отключи. Започна да отваря другите чекмеджета и да рови за липсващия ключ; опипваше ги отвътре за скрити отделения, преглеждаше всяка кутия за бижута и кутийка от диск, дори изсипа на пода цигарите от почти пълния пакет „Кемъл лайте“. По пръстите ѝ полепна тютюн.

— Отвори го! — изкрещях аз, но нямаше никаква полза. Вече въобще не ме интересуваше, че рови из моите неща. аз бях мъртва и двете трябваше да разберем защо.

Изведнъж Ема се сети нещо. Травис. Онзи клип, на който показвах как се отключва катинар с бирена кутия. Когато все още се

държаха приятелски един с друг, Травис я беше накарал също да го гледа. Не беше кой знае колко трудно.

Тя се пресегна и взе празната кутийка от диетична кола, която стоеше на перваза на прозореца. Взе ножица и започна да реже. За нула време изряза клин във формата на буквата М, също като в клипа от Ю Тюб. Щом пъкна клина в дупката на катинара, нещо в него изщрака и той се отвори. Ема се ухили тържествуващо.

— Благодаря ти, Травис — промърмори тя. Никога не си беше помисляла, че ще произнесе тези думи.

Катинарът падна на пода. Вратата на шкафчето изскърца и се отвори. Ема надникна вътре. На дъното имаше една дебела тетрадка, подвързана със спирала. И нищо друго.

Ема я извади и я положи в скута си. На корицата не беше написано нищо — никакви имена или драсканици, просто най-обикновена лъскава мукава. Спиралата беше идеално намотана, без грам ръжда или окривяване. Тя отгърна на първата страница. Изписана с почерка на Сътън, който зловецко напомняше този на Ема. Десети януари, беше написала тя.

Стомахът на Ема се сви. Наистина ли искаше да прочете дневника на сестра си? Когато живееше в Карсън сити, тя се беше промъкнала в спалнята на Дариа, красивата и загадъчна по-голяма заварена сестра, която не ѝ обръщаше никакво внимание. Беше прочела всяка страница от дневника ѝ, в който ставаше дума предимно за момчета и как намира ръцете и краката си за твърде дебели. Освен това Ема беше преровила и джобовете на дънките на Дариа. Беше откраднала чифт слушалки от стаята ѝ, просто защото бяха на сестра ѝ. След това всеки път, когато влизаше там, тя вземаше по нещо: диск с рап музика, черна гумена гривна, мостра на „Шанел №5“. След като се премести в друг дом, Ема започна да се срамува от стореното. Беше сложила всичките неща на Дариа в един плик, написа името ѝ отпред и ги изпрати на социалните служби, заклевайки се никога повече да не прави така.

Хубаво е, че беше толкова примерна, но аз исках да разбера какво пише в проклетия дневник.

Ема въздъхна, сякаш беше чула мислите ми, наведе поглед към тетрадката и започна да чете.

Всяко ново вписване беше кратко и свежарско, приличаше повече на постинг в Туитър или просто записване на разхвърляни мисли. Понякога Сътън беше записвала неща като „сабо «Елизабет&Джеймс»“ или „купон за РД на планината Лемън?“. Понякога слагаше удивителни като в „Мразя историята!“ или „Мама да ме цунка отзад!“. Но пък вписванията, които като че ли имаха по-дълбок смисъл, бяха още по-озадачаващи. „Ш. е такава кучка напоследък“, беше написала Сътън на десети февруари. „Просто ще трябва да го преживее“. На първи март: „Днес след училище имах неочакван посетител. Едно такова сладко мъничко кученце, следва ме навсякъде“. На девети март: „М. се престара днес. Понякога си мисля, че Ш. е права за нея“.

Ема прелисти страниците, опитвайки се да открие значението на записаното. Твърде често се срещаха изречения за Л, която можеше да бъде само Лоръл. „Тази сутрин Л. слезе по стълбите, облечена по същия начин като мен“. И „Днес съм подготвила страхотен номер на Л. Може да съжали, че толкова силно искаше да се включи!“. След това, на седемнайсети май: „Л. все още е съсипана заради Т. Вземи се в ръце, кучко. Той е просто някакво си момче“. Погледът на Ема се спря върху написаното от двайсети август, само преди една седмица: „Ако Л. отново спомене онази нощ, ще я убия“.

Каква нощ, искаше да извика Ема. Защо Сътън пише толкова завоалирано? Сякаш водеше дневник за ЦРУ.

Аз бях също толкова раздразнена.

Изведнъж от тетрадката изпадна малко картонче, изрязано от гланцова хартия. Ема го вдигна, погледна големите печатни букви и ахна: „ЧЛЕНСКА КАРТА ЗА ИГРАТА НА ЛЪЖИ“. Отдолу беше написано името на Сътън, титлата ИЗПЪЛНИТЕЛЕН ПРЕЗИДЕНТ И ПРИМАДОНА, а след това датата — месец май преди пет години.

От другата страна на картата бяха вписани правилата:

1. Не казвай на НИКОГО. Наказанието е изключване.
 2. Клубът може да има само трима членове наведнъж.
- (Но някой беше задраскал „трима“ и беше написал „четирима“ отгоре.)

3. Всеки нов номер трябва да е по-добър от предишния. Онези, които успеят да се надминат една друга, печелят специална значка!

4. Ако наистина сме попаднали в беда и това не е шега, трябва да кажем тайните кодови думи: „Честен кръст, да пукна, ако лъжа“. Това означава 9-1-1!

Под правилата имаше списък с номера, които бяха забранени. Те включваха най-вече нараняване на животни и малки деца, повреждане на предмети, които не могат да бъдат заменени или бяха много скъпи (като пример беше дадено поршето на бащата на Шарлът), или неща, които биха довели до преследване от властите (някой беше написал ха! след това). Накрая със синьо мастило някой беше добавил „без порно есемеси“, и го беше подчертал с три линии.

Аз гледах членската карта и главата ми бучеше. Получавах проблясъци за това как Мадлин, Шарлът и аз изрязваме картите и си ги връчваме тържествено, сякаш получаваме статуетки „Оскар“. Но както винаги досега, спомените ми изведнъж прекъснаха.

Ема прочете и препрочете картата няколко пъти, чувствайки се все по-уверена. Поне вече беше наясно какво представлява Играта на лъжи: психопатки, които се правят на скаути. Отново се сети за клипчето в интернет. Може би в началото си то също е било шега. Може би някоя от приятелките на Сътън е стигнала твърде далеч...

Тя остави картата настрана и отново се зае с дневника. На следващата страница видя вписване от двайсет и втори август: „Понякога имам чувството, че приятелките ми ме мразят. Всяка една от тях“. Отдолу изброяваше разни неща, които приличаха на поръчка в „Джамба джус“: банани, боровинки, „Спленда“, сок от пшенични стръкове за детоксикация.

Добре-е-е, помисли си Ема.

Следващата страница беше пълна с рисунки на момичета, облечени с рокли и поли, озаглавена „идеалните летни тоалети“. Последното вписване беше от двайсет и девети август, два дни преди Травис да покаже клипа на Ема. „Имам чувството, че някой ме наблюдава — беше написала тя с треперлив, забързан почерк. — И

мисля, че знам кой е“. Ема прочете изреченията няколко пъти с усещането, че някой е бръкнал в гърдите ѝ и е стиснал сърцето ѝ.

Аз се опитах да се съсредоточа, но не се сетих за нищо.

Ема сложи дневника на Сътън до компютъра на бюрото. Размърда мишката върху светлосинята подложка, екранът проблесна и оживя. Тя кликна върху сафарито и отвори Фейсбук. Страницата на Сътън се зареди автоматично. Докато Ема разглеждаше публикациите и коментарите, започна да забелязва някои закономерности. През август Сътън беше написала: „Ще се видим на стената на Лоръл“. През юли беше казала на Мадлин: „Ти си една немирна шпионка!“. Беше изпратила лично съобщение на Шарлът през юни: „Погнала си ме, нали?“. Беше написала нещо подобно дори на страниците на близначките Туитър: „Вие двете ще спрете ли да заговорничите срещу мен?“.

— Какво правиш?

Ема подскочи стреснато и се обърна. Лоръл се беше облегнала на вратата с айфон в ръка. Русата ѝ коса беше вързана на опашка и тя се беше преоблякла в розово хавлиено потниче и черни джапанки. Очите ѝ се криеха зад слънчеви очила „Рей Бан“, но на лицето ѝ грееше широка усмивка.

— Просто си проверявам пощата — отвърна Ема с възможно най-безгрижния тон, който успя да докара.

Айфонът в ръката на Лоръл изпиука, но тя не погледна към екрана. Не сваляше очи от Ема и не спираше да върти сребърния пръстен на пръста си. Погледът ѝ попадна върху отключения катинар, оставен на леглото. Върху дневника в скута на Ема. Върху членската карта на бюрото. Пулсът на Ема се ускори.

Най-накрая Лоръл сви безразлично рамене.

— Ако искаш ела с мен, отивам при басейна.

После се обърна и затвори вратата.

Ема отново разтвори дневника на Сътън: „Понякога имам чувството, че приятелките ми ме мразят. Всяка една от тях“. Ема стисна зъби. Тя не познаваше баща си. Беше изоставена от майка си. А сега ѝ бяха отнели и сестрата, още преди да успее да се срещне с нея. Ема дори не беше сигурна дали щеше да хареса Сътън, но сега така или иначе нямаше как да го разбере. А на приятелките на Сътън — или на сестра ѝ — сега вече нямаше да им се размине. Не и ако зависеше

от нея. Тя щеше да разнищи какво се е случило със Сътън. Щеше да направи каквото е нужно, за да докаже, че те са наранили сестра ѝ. Просто трябваше достатъчно да се сближи с тях, за да научи повече за миналото ѝ.

Тя се обърна към компютъра, кликна с мишката върху прозорчето за подновяване на статуса и написа: Играта започна, кучки.

Трите отговора се появиха на стената ѝ почти едновременно. Първият коментар беше от Шарлът: Игра? Сподели. Вътре съм! После Мадлин: Аз също! И накрая Лоръл: И аз! Тайна е, нали?

Може да се каже, написа Ема в отговор. Само че този път в играта щяха да участват само те. И тя щеше да бъде на живот и смърт.

[1] Френската фраза *Repondez, s'il vous plait* означава „Отговорете, моля“. RSVP понякога се използва, ако трябва да се участва някъде и се изисква отговор за това дали даденото лице ще присъства. — Б.пр. ↑

21.

БЕЗОТВЕТНО ШПИОНИРАНЕ

— Къде искаш да отидем за вечеря? — попита Гарет Ема, докато джипът му се спускаше надолу по хълма.

— Ами, не знам. — Ема загриза нокътя на кутрето си. — Защо ти не избереш?

Гарет я погледна стреснато.

— Аз?

— Защо не?

По лицето му премина сянка на нерешителност. Заприлича ѝ на повредената кукла Елмо, която беше наследила от едно по-голямо момиче през първата ѝ година в приемно семейство; понякога Елмо се втренчваше в пространството и не знаеше какво да прави.

— Но ние винаги ходим където ти поискаш — каза Гарет.

Ема заби нокти в дланта си. Само ако можеше да му каже, че не може да избере нито един проклет ресторант наоколо, защото въобще не ги знае! В този миг през прозореца на джипа зърна един от хранителните магазини „Трейдър Джо“.

— Защо не си купим малко сирене и някои други неща и не си направим пикник в планината?

— Страхотно. — Гарет пресече трите платна на магистралата, за да влезе в паркинга на магазина.

Беше събота вечер, малко след седем часа, и слънцето се снижаваше към хоризонта. Гарет се беше появил на вратата на семейство Мърсър половин час по-рано с букет цветя в ръка и букет от най-различни миризми по тялото си — одеколон, дезодорант, гел за коса, всякакви такива. Той изглеждаше толкова обнадежден и нетърпелив, че на Ема сърце не ѝ даде да отмени срещата, макар че с цялото си същество копнееше да го направи. Точно сега не ѝ се занимаваше с Гарет; искаше да започне да търси убиеца на Сътън.

След като постояха доста време на опашката зад една стара дама, която настояваше да плати с чек, Ема и Гарет най-накрая пристигнаха

в природния парк „Каталина“ с чанта, пълна с газирани сайдери, черни маслини, кракери, грозде, пакет ядки и сушени плодове, австралийски бонбони от корен на женско биле и парче сирене бри. Въздухът беше хладен и кристалночист и ухаеше на лосион против слънчево изгаряне. По пътеката се забелязваха и други туристи. След няколко завоя и промени в посоката те стигнаха до просеката и се разположиха върху една голяма скала. Ема имаше чудесен изглед към планината. Оттук колата на Гарет приличаше на играчка.

— Колко е хубаво навън — промърмори той, прокарайки ръка през русата си коса. Съблече ризата си с дълги ръкави и я просна на земята като одеяло за пикник. Почернелите му на слънце бицепси изпъкнаха. Взе бутилката сайдер и я отвори — капачката се разви с приятно съскане.

— А-ха — отвърна Ема. Тя се взираше безизразно напред. В главата ѝ, на мястото на предполагаемите теми за разговор, се търкаляха големи топки от треви и тръни. За какво ли са разговаряли Гарет и Сътън? Имали ли са си свои шеги? Какво ли ги е събрало? Ако дневникът на Сътън беше като на всяко друго момиче, Ема можеше да научи подобни полезни неща.

Тя въздъхна и измъкна от чантата кракерите, маслините, сухите ядки и плодове и бонбоните. Разсеяно постави един кракер върху салфетката, добави две маслини за очи, фъстък за нос и парче бонбон за уста. Сещайки се за Итън, тя сбута Гарет.

— Харесваш ли новия ми приятел?

Гарет го погледна и кимна с глава.

— Сладък е.

— Искаш ли и ти да си направиш лице?

Гарет сви рамене.

— В часа по рисуване едва успявах да нарисувам кръг.

Ема лапна едното маслинено око. До тук с общите интереси.

Но аз донякъде бях доволна, че тя не харесва Гарет. Не можех да си спомня точно защо го обичах. Не можех да се досетя какво ме е карало да смятам, че е повреден, просто го знаех. И дори в смъртта го желаех само за себе си.

Ема се облегна назад и се загледа в хоризонта, несъзнателно докосвайки одраскванията по гърлото си от предишната нощ. По кожата ѝ се забелязваха мънички червени белези. Трахеята все още я

болеше от притискането на огърлицата в гърлото ѝ. Беше се нагълтала с ибупрофен и беше намазала драскотините с фон дьо тен на „Диор“, който беше намерила в банята на Сътън, с надеждата, че Гарет няма да забележи нещо нередно. Продължаваше да усеща горещия застоял дъх на удушвача върху шията си. Тя затвори очи и потръпна.

— Добре ли си? — попита Гарет.

Ема кимна.

— Да. Просто съм изморена.

— Явно гостуването с преспиване е било забавно, а?

Ема замълча.

— Всъщност преспиване не е точна дума. Така и не можах да заспя.

— Това добре ли е, или зле?

Ема не отговори нищо, просто хвана медальона на Сътън и се заигра с него. Все още го усещаше като чуждо тяло на шията си.

— Хайде де. — Гарет я побутна нежно. — На мен можеш да ми кажеш как се забавлявате на вашите купони. Ще ми се да споделяш с мен повече неща.

Ема си взе още един кракер и изведнъж ѝ хрумна нещо. Все пак Гарет можеше да се окаже полезен за разследването ѝ.

— Всъщност забавление е малко силно казано — рече бавно тя. — По-точната дума е... напрежение. Понякога имам усещането, че приятелките ми ме мразят. Мисля, че при първия удобен случай биха ми забили нож в гърба. — Чувстваше се много странно да повтаря думите, които беше прочела в дневника на Сътън.

По пътя се зададоха двама студенти, които силно миришеха на марихуана. Наоколо изведнъж завоня на миризлива подмишница. Гарет лапна едно гроздово зрънце; по брадичката му потече сок.

— За онази нощ ли говориш?

Ема застана нащрек.

— За коя нощ?

Гарет бавно задъвка един кракер.

— Нощта, за която не искаш да ми разкажеш?

Ема се ококори. Какво имаше предвид?

— Или става въпрос за Шарлът? — попита той, след като не получи отговор.

Ема наведе поглед. Шарлът?

— Ъ-ъ-ъ, да — отвърна тя, с надеждата, че това ще го накара да говори. — Не знам какъв ѝ е проблемът.

Гарет започна да разравя с маратонката си пясъка.

— Трябва да ѝ дадеш малко време, Сътън. Опитай се да погледнеш нещата от нейната перспектива. Аз я заряхах... за да тръгна с теб. Много момичета биха го приели твърде навътре.

Ема лапна парченце сирене бри, за да прикрие шока си. Шарлът и Гарет... са били двойка? Със сигурност в дневника на Сътън не се споменаваха нищо за това.

Но в това имаше смисъл. Обясняваше смъртоносния поглед, който Шарлът ѝ беше хвърлила предишната вечер, когато в играта „Никога-никога“ беше подхвърлен въпросът за отмъкнатите приятели. Освен това в банята ѝ беше закачена снимка на Гарет, гол до кръста. Под леглото ѝ също имаше една захвърлена негова снимка.

— Със сигурност не го е преодоляла все още — съгласи се Ема. — Не мисля, че те е забравила.

Гарет въздъхна и обгърна коленете си с ръце.

— Ще ми се никога да не се беше случвало. Мислех, че ме разбира. Бяхме приятели, после опитахме да бъдем нещо повече, но във връзката ни нямаше никаква романтика. Според мен и при нея тръпката липсваше. — Той си взе един кракер и го задържа в ръката си. — Тя всъщност ми се обади няколко пъти. Понякога просто ми затваряше телефона.

Ема се надигна.

— Правеше ти... номер?

Гарет се намръщи.

— Едва ли. По-скоро не знаеше какво да каже. Съжалявам я. Вярно, че е силна, но сигурно ѝ е трудно. А и непрекъснато я виждам с теб. Искам да си останем приятели — искам всички да сме приятели. Освен това Шарлът беше до мен през цялото време след случилото се с Луиза. — Щом произнесе името, гласът му секна. Лицето му се изкриви от болка. — Свързват ни много неща.

Главата на Ема се замая, докато се опитваше да осмисли думите на Гарет. Той я хвана за ръката.

— Но вече не искам да се връщам към това. Вече съм с теб. Искам да съм с теб.

Той се доближи до нея и я прегърна през раменете.

— Което ме напомня за... онова, което обсъждахме през лятото. Нашите... планове?

Ема се вгледа в лицето му, което се беше приближило до нейното, като полагаше всички усилия да не се отдръпне назад. Изведнъж той беше започнал да изглежда ужасно сериозен.

— А-ха — излъга тя, надявайки се, че той ще обясни по-подробно.

— Добре, аз смятам да го осъществя на рождения ти ден. — Той ѝ се усмихна свенливо и я погали с пръст по ръката. — Как ти се струва?

Ема сви рамене.

— Ами, добре — отвърна тя.

Гарет се наведе напред и приближи още повече лицето си към нейното. Ема се напрегна, когато устните му докоснаха нейните, но той имаше вкус на сладък гроздов сок и сайдер, а устните му бяха меки и топли. Тя леко се отпусна и прие целувката.

Наблизо изпука съчка. Ема се отдръпна назад и застана нащрек.

— Чу ли това?

Разнесе се ново изпукване.

— Да. — Гарет се намръщи и също се огледа. По тясната пътечка се зададе някой. Беше момиче с бледа кожа и яркочервена коса. Ема си пое дълбоко дъх.

— О! — Шарлът се спря и свали слушалките на айпода от ушите си. Погледът ѝ се стрелкаше от Гарет към Ема, после се наведе към сплетените им ръце. Какво правеше Шарлът тук? Наблюдаваше ли ги?

Гарет нервно разтърка врата си.

— Ъ-ъ-ъ, здрасти, Шар. Какво става?

Шарлът започна да усуква кожената гривна на китката си.

— О, просто се разхождам.

— Супер — отвърна той.

— Времето е идеално за разходки — добави глупаво Ема.

Ястреб нададе кръсък от близката скала. Когато Шарлът отново вдигна глава, лицето ѝ изглеждаше спокойно. Устата ѝ вече не трепереше.

— Добре — каза тя. — Ще се видим после, влюбени птички.

— До п-после — заекна Ема.

Шарлът отново си служи слушалките. Гарет ѝ махна с ръка. Ема също. Докато Шарлът се обръщаше, върху лицето ѝ падна сянка. Тя погледна през рамо и погледът ѝ срещна еминия.

Изведнъж Ема усети ръцете на удушвача на шията си и дрезгавия му глас в ухото си. Сътън е мъртва. Възможно ли е това да беше Шарлът?

Аз си спомних фигурата с широки рамене, която се беше надвесила над мен в багажника и се запитах същото. Възможно ли беше гневният поглед да бе на Шарлът, която най-накрая си беше отмъстила?

След миг тя се въртна, като размахваше вързаната си на конска опашка коса. Тръгна, поклащайки хълбоци в ритъма на песента, която слушаше на айпода си. Когато се скри зад скалата, стъпките ѝ не се чуваха. Сякаш въобще не беше идвала тук.

22. МРЪСНИ ТАЙНИ

Във вторник следобед, когато господин Гарисън, учителят по физическо, разпусна класа да се разхожда или да играе хокей на трева — пфу! — Ема тръгна по оградената с жив плет алея покрай тенискортовете, към празната писта за бягане. Подухваше лек вятър, но беше топло, от близкото кафене се разнасяше лек аромат на кафе. По осемте очертани с жълти линии коридори се търкаляха топки от сухи треви и клонки, които спираха в трапа за дълъг скок. В средата на терена бяха събрани препятствията, боядисани на бели и червени райета, до тях на земята лежеше забравен сив пуловер, заедно с наполовина пълна бутилка „Геторейд“. Единственият звук, който се чуваше, беше граченето на гаргите от дърветата.

Ема извади телефона на Сътън и написа есемес до Мадлин:

СПА СЛЕД ТЕНИСА?

Ема умираше от желание да си поговори насаме с нея след странната среща с Шарлът в събота, но през целия уикенд Мадлин беше на тренировки по балет във Финикс. А Ема току-що беше научила, че след тениса Шарлът има час за лекар — „гинеколог“, беше прошепнала тя в ухото ѝ по време на обяд, поглеждайки я многозначително — което означаваше, че Ема и Мадлин можеха да прекарат известно време насаме.

Тя отчаяно искаше да разбере какво се върти в тавата на Шарлът. През уикенда беше преровила дневника на Сътън в търсене на някакви следи, които биха могли да ѝ подскажат колко е разгневена Шарлът. Но единственото, което намери, беше онова „Ш. е такава кучка напоследък. Просто ще трябва да го преживее“. И разбира се: „Понякога имам чувството, че приятелките ми ме мразят. Всяка една

от тях“. Достатъчно ли беше това? Може би Шарлът ѝ беше ядосана задето Сътън ѝ е откраднала Гарет... достатъчно ядосана, за да започне да я души. Достатъчно ядосана, за да я убие. Освен това въобще нямаше да ѝ е трудно да слезе тихо по стълбите в собствената си къща, да спипа Ема в кухнята и после да се промъкне обратно, незабелязана. А може би в онази ненормално голяма къща имаше някакво тайно стълбище?

Теориите на Ема ме ужасяваха. Колко пъти се бях заяждала с Шарлът, както край минералните извори? Колко пъти я бях унижавала? Дали след като Гарет я беше зарязал нещо в нея беше прещракало... или причината беше друга?

— Сътън? — чу се глас.

Сътън се обърна и видя нечия фигура между дърветата. Слънцето ѝ блестеше в очите и в първия момент тя не можа да го разпознае. В главата ѝ се разбушуваха всякакви мисли. Стомахът ѝ се сви на топка.

В този миг Итън излезе на тревата. Мускулите на Ема се отпуснаха.

— Здравсти — рече с благодарност тя. Той се насочи по пистата към нея и двамата тръгнаха заедно. — Не знаех, че сега имаш физическо.

— Нямам — отвърна Итън. — Трябваше да съм в час по математика. Но функциите са ми толкова объркана материя, че въобще не си заслужава да влизам в час.

Стъпките им по гумената материя, с която беше покрита пистата, почти не се чуваха. От училището се донесе миризма на автомобилни газове. Едно колибри се стрелна, пърхайки с криле, към хранилката, закачена от градинарите до спортната площадка.

— Направи ли го? — попита Итън, след като направиха една обиколка на игрището. — Каза ли на приятелките си, че вече не искаш да участваш в номерата?

— Не съвсем. — Ема се опита да се засмее. — Все още работя по въпроса.

— Все още ли смяташ, че са зли?

— Може да се каже. — Всъщност ѝ се искаше да отвърне „повече, отколкото можеш да си представиш“. Погледът ѝ попадна върху надписа на ръката на Итън: „Как крехко е човешкото сърце —

огледален басейн на мисълта“. Тя го разпозна веднага. — Харесваш ли Силвия Плат?

Итън се изчерви.

— Пипна ме. Чета поезията на разни депресирани момичета.

— По-добре, отколкото да я пишеш — засмя се Ема.

— Имам цяла тетрадка, пълна с подобни стихотворения. — Тетрадка, която беше пъхнала в джоба на изчезналата ѝ чанта. Ема се изпълни с копнеж. Най-вероятно повече нямаше да я види. — Чел ли си „Под стъкления похлупак“?

Той кимна с глава.

— Обожавам я.

— Три пъти я прочетох през лятото — каза развълнувано Ема.

— Сътън Мърсър чете „Под стъкления похлупак“? — Итън я погледна изненадан. — И има тетрадка с депресираща поезия? Ти си наистина сложно създание.

Господин Гарисън наду свирката си, привиквайки класа на Ема да се върне в салона. Тя се обърна и тръгна по пътеката.

— До скоро — каза тя и се усмихна на Итън, усещайки как бузите ѝ пламват. Завъртя се рязко и побягна към вратата на салона, без усмивката да слиза от устните ѝ.

Зън.

Беше айфонът. Ема го извади и прочете съобщението. С **УДОВОЛСТВИЕ** — беше написала в отговор Мадлин. — **ЛА ПАЛОМА, СЕДЕМ ЧАСА?**

ЧУДЕСНО — написа в отговор Ема. Може би най-накрая щеше да получи някои отговори.

* * *

— Госпожице Вега и госпожице Мърсър? — на вратата на приемната в „Ла Палома“ застана луничава жена с лабораторна престилка. — Стаята ви е готова.

— Супер. — Мадлин затвори сайта за светски клюки, който двете с Ема бяха разглеждали на айфона ѝ. Играеха на „зашеметяване“ — целта беше коя ще удари първа другата, ако види снимка на пиана

знаменитост. Два удара, ако се показваше гърдата на някоя знаменитост.

Козметичката, която се казваше София, отвори стъклената врата и пропусна момичетата в дълъг, тесен коридор. Срещу тях вървеше един от служителите в спа центъра, който ги огледа одобрително от глава до пети. Мадлин срещна погледа му и се изкиска. Когато той ги подмина, тя бързо го плесна по дупето. Мъжът се обърна, но Мадлин се направи, че си върви спокойно, поклащайки дългата си коса.

София отвори още една стъклена врата и пред тях се появи огромна порцеланова вана. От лампите на тавана струеше мека жълтеникава светлина. От тонколоните се носеха успокоителните звуци на джунглата.

— Ще ви оставя да се настаните — пропя София и затвори вратата.

Мадлин веднага пусна робата си на пода, оправи оскъдните си черни бикини и се изкачи по малките пластмасови стъпала, за да влезе във ваната.

— Идваш ли? — извика тя на Ема през рамо.

Ема развърза колана на робата си и внимателно стъпи във ваната. Калта беше гъста и зърнеста. Все едно седеше в голяма купа с овесени ядки. Мадлин отпусна глава назад с блажено изражение на лицето. София се появи отново и постави краставични кръгчета върху очите на момичетата.

— Приятно прекарване — пропя тя, угаси лампите, усили звука и затвори вратата.

Калната вана забълбука. Ема се опита да ѝ се наслади. Краставичните кръгчета миришеха на свежо, но музиката свиреше толкова силно, че ѝ пречеше да се отпусне. Звукът на проливния дъжд преминаваше в племенни барабани, следвани от жужене на насекоми. Птици чуруликаха и кряскаха. Разнесе се звук на африканска флейта. Когато някаква маймуна силно изкреця, Ема започна да се киска. Тя чу изпръхтяване от другия край на ваната и свали краставиците от очите си. Мадлин беше стиснала плътно устните си, сякаш се опитваше с всички сили да не се разсмее, което още повече развесели Ема. След това две маймуни започнаха да укат едновременно. Ема избухна в смях, този път последвана от Мадлин. Ема закри устата си ръка,

размазвайки калта по лицето си. Краставиците паднаха от очите на Мадлин и потънаха в кафявата течност.

— Господи — каза тя, докато си поемаше дъх. — Мисля, че тези маймуни го правят!

— Определено чуваме маймунски призови за чифтосване — съгласи се Ема и опръска Мадлин с кал.

Двете се отпуснаха в калта, като от време на време прихваха или изсумтяваха. След това Мадлин отпи от чашата с вода с лимон до главата ѝ и въздъхна.

— Какво става с теб напоследък? Изглеждаш ми като... упоена. Сякаш някой те тъпче с успокоителни.

Поне някой беше забелязал, че в мен има нещо различно.

— Добре съм — отвърна Ема. — Просто съм изморена. Училището винаги ме изпълва с желание за зимен сън.

— Събуди се, мечо. — Мадлин я посочи подигравателно с пръст. — Твоята публика ще бъде много разочарована, ако не се представиш като рокзвезда на рождения си ден. И под твоята публика имам предвид мен.

— Ще се опитам да не те разочаровам — изкиска се Ема.

Към лицата им се издигна пара с лека миризма на сярата. Край стъклената врата мина сянка. Ема си пое дълбоко дъх. Започва се.

— Ако някой се държи така, сякаш е натъпкан с лекарства, то това е Шарлът. Не мислиш ли?

Мадлин отметна кичур мокра коса от очите си.

— Не е по-странна от обичайното.

Кракът я засърбя, но Ема не искаше да бърка в калта да го почеше.

— Знаеш ли къде беше тя в нощта преди купона на Ниша?

Мадлин сви рамене.

— Наистина ли очакваш от мен да помня нещо, което се е случило преди една седмица? Мозъкът ми е твърде уморен от ученето. — Но Ема забеляза, че приятелката ѝ избягва да я поглежда в очите. Тя започна нервно да усуква гривната на китката си.

— Двете с Шар имахме планове за онази нощ, а тя ме заряза — излъга Ема, мислейки бързо. — Понякога си мисля, че наистина ми е много ядосана. Не спира да ми пуска разни намеци за Гарет. Мисля, че в събота я хванах да ни шпионира.

И може би крои планове да ме убие, каза си наум тя. Също както е убила Сътън.

Мускулчето до дясното око на Мадлин потрепна. Около лицето ѝ се издигна пара.

— Не мисля, че ти е ядосана. По-скоро се притеснява за Гарет.

— Притеснява се? Защо?

Калта се разплиска, когато Мадлин смени позата си.

— Стига, Сътън. Ти не се отнасяш особено мило с момчетата. Като че ли унищожаваш всяко едно, до което се докоснеш.

— Не е вярно. — Гласът на Ема се пречупи.

Но думите на Мадлин ме разтърсиха. Искаше ми се да греша, но... като че ли беше права. Вече не знаех в какво да вярвам.

Мадлин изсумтя раздражено.

— Помисли за всичките момчета от миналата година. Буквално изнуди Брендън Кроуфорд да скъса със Сиена, а след това не отговаряше на обажданията му. Държеше се така, сякаш умираш да излезеш с Оуен Хаас, а след това се държеше с него като с отрепка. Ами Теър? — добави тя.

Теър? Заради Сътън ли беше избягал?

Аз се опитах да си спомня, да почувствам нещо, но напразно.

Мадлин срещна погледа на Ема без да мига. Стаята изведнъж ѝ се стори твърде малка. Ема наведе очи и погледна към четирите парчета краставица, които плаваха върху калта.

Внезапно Мадлин изскочи от ваната. От краката и корема ѝ капеха кални капки.

— Какво правиш? — попита Ема и се надигна.

— Съвсем забравих. — Мадлин избърса лицето си с кърпата. — Трябваше да отида в къщата на татко. Може ли Лоръл да те вземе? — Докато говореше, тя се обърна с гръб към Ема. По кърпата, с която се бършеше, оставаха кафяви петна.

— Чакай, Мадс — какво става? — Ема се измъкна от калта и тръгна към стълбичката. Чувстваше се като в онзи тревожен сън, в който се опитваше да бяга напред, но пътят се движеше на обратно.

Мадлин вече беше облякла робата си.

— Ще поговорим утре в училище, става ли? — промърмори забързано тя и се изниза в коридора, оставяйки кални отпечатъци върху мраморния под.

Вратата отново се затвори. Единствените звуци в стаята бяха бълбуканията на калта; дори музиката от джунглата беше спряла. Ема излезе от ваната и притисна кърпата към лицето си. Какво се беше случило току-що, по дяволите? И какво беше направила Сътън на Теър?

Точно когато вземаше втора кърпа от масата, нещо на пода привлече погледа ѝ. Беше един айфон. Тя го обърна и го погледна отзад. На гърба му беше залепен стикер на момиче с дяволски рога, което прави пирует. МАФИЯ ЛЕБЕДОВО ЕЗЕРО. Айфонът на Мадлин.

Тя погледна към калните отпечатыци на Мадлин, после към вратата и отново към телефона. Подпря се на умивалника в ъгъла и си пое дълбоко дъх. Да го направи ли?

Да, извиках аз колкото се може по-силно.

Ема плъзна нагоре капака на айфона, за да го отключи. С треперещи ръце натисна малката иконка с форма на балонче, за да отвори съобщенията на Мадлин. Първо в списъка беше нейното, с което я беше поканила в спа салона. Имаше цяла купчина есемеси за номера, който бяха погодили на Ниша: Лоръл пишеше, че е намерила идеалната актриса за ролята на ченгето, Шарлът питаше Мадлин дали може да купи фалшива кръв от карнавалния магазин в мола. Ема се прехвърли към по-старите съобщения. Имаше няколко, в които обсъждаха как да стигнат до купона на Ниша предишната седмица, макар че не обсъждаха фалшивото отвличане.

Пред вратата се разнесоха стъпки и Ема замръзна. Човекът тихо подсвири и продължи по коридора. Ема стисна здраво телефона. Следващото, което погледна, бяха снимките на Мадлин. Появи се фотография на електрическа китара. Ема премести екрана наляво. Снимка на две балерини на сцената, едната от тях — Мадлин. Снимка на витрина с бижута в „Антрополъджи“. Снимка на Мадлин и Сътън в шезлонги.

Тя продължаваше да разглежда снимките: автопортрет на Мадлин, която се оглежда в огледало в цял ръст. Снимка на Сътън, Мадлин и Шарлът до някакво дворно джакузи. Сътън и Мадлин носеха оскъдни бански, но Шарлът си беше облякла хавлия.

Аз се наведох напред, разпознавайки веднага мястото. Тялото ми проблесна, сякаш потрепери. Това беше снимката, която бях направила

при минералния извор. Думите ми отекнаха в ушите ми. Време е за снимка! И когато Лоръл се оплака, че я няма на снимката, аз се ухилих и казах, че съм го направила нарочно.

Ема продължаваше да поглежда към вратата, пръстите ѝ трепереха. Премина на следващата снимка. Тя беше от същото място и показваше как Сътън тича след Лоръл по тъмната пътека.

Лоръл! — бях извикала аз. — Ще ти купя друга огърлица! Няколко секунди по-късно ножът се беше притиснал към гърлото ми.

Когато на екрана се появи следващата снимка, Ема се намръщи. Беше близък план на Лоръл, седнала на голям червен камък, зад нея изгряваше слънцето. На врата ѝ висеше кръгъл сребърен медальон. С треперещи ръце Ема хвана верижката и погледна медальона си. Той изглеждаше точно като този на снимката.

— О, Боже! — ахнахме аз и Ема едновременно.

Тя се запита защо Лоръл носи медальона на Сътън — онзи, с който някой я беше удушил. Възможно ли е...?

Възможно беше. Все пак аз бях захвърлила нейния в гората. Единственото нещо, което нямаше смисъл, беше защо? Защо сестра ми ще иска да ме убива? Очевидно не бях най-добрата сестра — но чак толкова ли съм била лоша?

Дръжката на вратата помръдна. Ема изпусна айфона. Той се приземи върху купчината кърпи точно когато Мадлин отвори вратата. Тя беше облякла тесните си дънки и разкроената туника, прихваната с колан.

— Просто си търсех... о! — Погледът ѝ попадна върху айфона на пода.

— Да. — Ема се опита да се усмихне, макар че вътрешно пищеше. — И аз го забелязах. Тъкмо щях да ти го нося.

Мадлин грабна телефона и го пхна в джоба си.

— Благодаря. — Тя погледна Ема, която затаи дъх.

Но Мадлин изведнъж се завъртя и отвори вратата.

— Ще се видим утре в училище. — Тя мина с танцувална стъпка през вратата, разлюлявайки дългата си коса. Ема се облегна на ваната и завъртя медальона на Сътън между пръстите си.

Аз се чувствах още по-замаяна от преди. В каквото и да се беше набъркала сестра ми, то приличаше на кална вана. И колкото по-дълбоко се потапяше в нея, толкова по-тъмна и мръсна ставаше тя.

23. НЯКОЙ Е БИЛ МНОГО, МНОГО ЛОШО МОМИЧЕ...

— И така, Медея е трябвало да убие децата си — обясняваше в сряда госпожа Фрост. Тя крачеше из стаята като някой важен адвокат, който защитаваше живота на невинна жертва. — Само така е можела да отмъсти на съпруга си Язон за предателството му.

Всички ученици си водеха бележки. Изведнъж Ема усети вибрации в чантата си. Бръкна в нея и усети гладките стени на айфона. Каквото и да беше, щеше да е по-интересно от въодушевените обяснения за Медея на госпожа Фрост. Нещо в енергичността, с която учителката им по литература излагаше литературните си интерпретации, караше Ема да се пита дали съпругът на госпожа Фрост не ѝ е особено верен.

— Госпожице Мърсър? — разнесе се суров глас. Ема вдигна глава и видя госпожа Фрост, наведена над чина ѝ. Тя махна с опърпаната си книга към Ема. — Веднага оставете телефона или ще ви го взема до края на учебната година.

Ема вдигна двете си ръце във въздуха.

— Предавам се. — Всички се разсмяха.

За щастие точно в този момент се чу звънецът, а това беше последният час за деня. Ема излезе в коридора и погледна екрана на айфона. Дори след толкова време, макар и да знаеше онова, което знаеше, тя продължаваше да таи в себе си зрънце надежда, че полученото съобщение може да е от Сътън.

Но този път беше просто имейл от майката на Сътън. Заглавието му беше „ОКОНЧАТЕЛНО МЕНЮ ЗА РД ПАРТИ“. Ема огледа списъка с аперитиви и десерти. Беше готова да напише „ИЗГЛЕЖДА СУПЕР“, когато забеляза в списъка морковени мъфини със стафиди. Никога не ги беше харесвала — пълнежът им от стафиди винаги ѝ

напомняше за миши барбонки. „НЕКА МЪФИНТЕ ДА СА ПЛОДОВИ“ — написа тя и изпрати съобщението.

Коридорът беше пълен с ученици, които изпразваха шкафчетата си, и други в спортни екипи, които тичаха към игрището. В ъгъла до витрината с трофеи стояха група момичета, които Ема не познаваше, и си шушукаха нещо. Тя бързо огледа коридора; сърцето ѝ подскачаше всеки път, когато зърваше руса коса като на Лоръл или плитка като на Мадлин. Ема беше избягвала сестра си и приятелките си цял ден, като им заяви, че през обедната почивка трябва да работи върху проекта си по фотография и пренебрегвайки закачливите им есемеси и имейли. „Пак ли ще почистваш обрасли вежди от снимките в годишника?“ — пошегува се Шарлът. При мисълта, че ще трябва да се изправи пред тях, кожата ѝ настръхваше. Защо Лоръл носеше медальона на Сътън? И защо Мадлин я беше снимала? Дали това не беше някакъв вид трофей?

Ема се шмугна в дамската тоалетна и наплиска лицето си с вода. Когато протегна ръка към хартиените кърпи, една ръка се отпусна върху рамото ѝ. Ема изписка и се обърна.

— Боже. — Зад нея стоеше Ниша, притиснала длан към устата си. — Много ли те стреснах?

Ема се обърна и с трепереща ръка спря водата.

— О! Какво става?

Ниша прибра кичур коса зад ухото си.

— Да не си забравила вече?

— Кое?

Ниша сложи ръце на хълбоците си и погледна презрително Ема.

— За украсяването на гардеробчетата? Което капитаните правят в началото на всяка година?

Ема примигна. Това пък откъде трябваше да го разбере?

— Уф! — изпъшка раздражено Ниша. — Знаеш ли, някои хора не могат сами да се справят с всичко. Те трябва да попълват документите си за кандидатстване в университета.

Ема рязко се обърна. Мили боже.

— И аз искам да уча в университета — рече тя възмутено. — Искам да се запиша в университета на Южна Калифорния.

Ниша замълча за миг, сякаш в очакване на кулминацията. След това избухна в смях.

— Това е най-забавното нещо, което съм чула за целия ден.

Тя отвори вратата на тоалетната и тръгна по коридора към съблекалнята. Ема я последва. Ниша вървеше бързо. Опашката ѝ се поклащаше наляво-надясно, ръцете ѝ бяха свити в юмруци. Двете се спуснаха бързо по стълбите и профучаха покрай Джейсън и Кендра, които винаги се натискаха в малката ниша под стълбището. Когато минаха покрай тях, Ема забеляза, че ръката на Джейсън се губеше под ризата на Кендра.

Ниша влетя в съблекалнята и профуча покрай момичетата, които си обличаха банските костюми, екипите за фехтовка и униформите на мажоретки, и се устреми директно към малкия кабинет. Върху широката очукана маса бяха струпани гланцови листи, маркери и стикери. Една кутия с червени конфети се беше преобърнала и малките блещукащи късчета се бяха пръснали по целия под. Ема си помисли, че ѝ приличат на капки кръв.

Двайсет и пет табели с имена, по една за всяко момиче от отбора по тенис, бяха струпани в средата на масата. Името на Бруклин Килорън беше написано с розови заоблени букви и оградено със стикери на падащи звезди. Името на Изабела Максуйни беше изписано със светещи букви върху черен фон. Ниша беше нарисувала цветя, които израстваха от всяка буква на името на Лоръл и беше очертала табелата ѝ по ръба с криволичещи драскулки. След това Ема забеляза табелката на Сътън; името ѝ беше написано с обикновени букви на бял фон. Нямаше никаква украса. Със същия успех можеше да е табелка на гърдите на затворник.

— В общи линии съм готова. — Ниша вдигна най-близката табелка, на която се мъдреше името Аманда Файфър. — Но можеш да ми помогнеш да ги закачим по шкафчетата, ако смяташ, че ще се справиш с това.

— Кога успя да ги направиш? — попита Ема.

— През уикенда. — Нина бръсна с ръка една лъскава конфета от китката си.

— Защо не ми се обади да помогна?

Ниша я погледна за миг, след което се изкиска презрително.

— Все едно бих те помолила да ми помогнеш с нещо. — Тя грабна табелките с имената от масата, разпилявайки няколко молива на пода. Докато Ниша вървеше между гардеробчетата, Ема забеляза по

стените, шкафчетата и пода малки капки фалшива кръв от представлението, който ѝ бяха скроили предишната седмица. Ниша застана вдървено пред шкафчето си, за да залепи табелката със собственото си име, украсена с кръстосани ракети за тенис.

Ема прехапа устни.

— Съжалявам за миналата седмица.

Ниша спокойно се премести пред следващото шкафче и залепи табелката на Бетани Хауърд.

— Няма значение — отвърна безгрижно тя.

— Не го заслужаваш — продължи Ема. Искаше ѝ се да добави, че и тя не беше заслужила детската униформа, която Ниша ѝ беше отделила, но може би това само щеше да влоши нещата.

Ниша сложи поредната табелка, след което рязко се завъртя и погледна Ема. Очите ѝ блестяха гневно.

— Глупавата ви фалшива кръв съсипа любимата ми лента за коса. — Тя грубо заби пръст в гърдите Ема. — Която беше на мама. Заради вас трябваше да я изхвърля.

Ема направи крачка назад, стъпвайки върху нечий паднал силиконов предпазител за зъби. Но докато Ниша стоеше пред нея, Ема усети в гласа ѝ не само гняв, но и болка.

С отпуснатите си рамене и свити устни Ниша изглеждаше дребна и малка. Ема се запита как ли е починала майка ѝ. Това беше един от въпросите, които старата Ема би задала. Толкова много приемни деца бяха изгубили родителите си. И макар че не знаеше какво се е случило с Беки, понякога Ема имаше усещането, че е едно от тези деца. Понякога, макар че се срамуваше да го признае дори пред себе си, тя си пожелаваше Беки да е мъртва, защото това би означавало, че не е изоставила нарочно Ема.

Аз също изпитах силна вина заради всичко, което притежавах в живота си, и което приемах за даденост. Толкова много хора около мен бяха загубили нещо, но като че ли смъртта не можеше да докосне момиче като мен. Колко много съм грешала.

Ема въздъхна, взе табелата на Сътън и я залепи на шкафчето си. Тя изглеждаше жалка в сравнение с останалите ярки, цветни, весели табели. После отвори вратата и отново се загледа в съдържанието на шкафчето на Сътън. Яркото спортно яке, което висеше на закачалката. Смачканата празна бутилка от минерална вода, захвърлена на дъното.

На горното рафтче бяха оставени чифт мръсни чорапи. На Ема толкова много ѝ се искаше да каже на Ниша, че тя също е изгубила майка си.

Ниша откъсна още тиксо и мълчаливо продължи да залепва останалите табели. Ема понечи да затвори шкафчето си, но се спря. Нещо в джоба на якето го издуваше. Тя се пресегна и извади голяма сгъната на топка хартиена салфетка. На нея със закръглен момчешки почерк беше написано: „Здрасти, Лоръл“. После имаше нарисувано усмихнато лице с ококорени, пияни очи и увиснал език над халба разпенена бира. Беше подписано с Теър.

— Какво е това?

Ема се обърна. Зад нея стоеше Ниша, ментовият ѝ дъх опари врата ѝ. Ема понечи да сгъне салфетката, преди Ниша да я види, но тя вече се беше навела и четеше думите.

— Значи крадеш и пощата на сестра си?

Ема примигна смутено.

— Аз...

Ниша ѝ се закани с пръст.

— Чух, че Лоръл била готова да те убие заради онова, което ѝ причини.

— Да ме убие? — повтори Ема. Тя се сети за снимката на сестра си с медальона на Сътън, направена от Мадлин.

Ниша я наблюдаваше съсредоточено. На бузата ѝ беше лепната една конфета, която проблесна на светлината от лампите.

— Стига се прави на глупачка, Сътън. Знаеше, че Лоръл си пада по него.

Ема примигна. Преди да успее да каже каквото и да било, Ниша се завъртя на токчетата си и се върна в кабинета, оставяйки след себе си блестяща следа по пода.

И оставяйки двете ни с Ема замаяни и отчаяно искащи да научат повече.

24.

НИМА ВСЯКО МОМИЧЕ НЕ МИСЛИ, ЧЕ СЕСТРА Й ИСКА ДА Я УБИЕ?

В четвъртък след поредната ужасна тренировка по тенис Ема седеше на леглото на Сътън с тетрадка и химикал в скута. „Сензация — написа тя. — Сестра се опитва да открие убиеца на близначката си. Напрежението е неописуемо“.

Тя остави химикала на леглото и притвори очи. Надяваше се, че ако го напише като новинарско заглавие, ще го направи да изглежда по-приемливо, по-реално. Но в случващото се нямаше нищо нормално. Вместо това тя отново състави списък с приятелите на Сътън и потенциалните им мотиви да я убият. Досега беше направила поне десетина версии на този списък, надраскани на гърба на тетрадките ѝ, смачкани и захвърлени в кошчетата за боклук, записани в айфона на Сътън, което донякъде си беше жива подигравка. Проблемът беше, че всяка от участничките в Играта на лъжи си имаше мотиви — Шарлът, понеже Сътън ѝ беше откраднала Гарет. Лоръл, защото Сътън... явно беше направила нещо на Теър. Дали Мадлин ѝ е ядосана по същата причина?

Старият телефон на Ема изпиука — беше го скрила под леглото си. Тя остави тетрадката настрана и се пресегна да го извади. След новичкия айфон старото ѝ блекбъри изглеждаше ужасно очукано. Сякаш виждаше скитащо се помярче на улицата, след като беше прекарала сума ти време само с породисти кучета.

Алекс ѝ беше изпратила съобщение:

„ВСИЧКО ЛИ Е НАРЕД В СТРАНАТА НА
СЕСТРИТЕ?“

„НАПЪЛНО“ — написа Ема в отговор. Вече дори не се притесняваше да лъже. Двете с Алекс си бяха разменили няколко есемеси през седмицата и Ема не й беше казала нито думичка за онова, което в действителност се случваше тук. Що се отнася до Алекс, тя знаеше, че Ема е отседнала у семейство Мърсър, за да може двете със Сътън да се опознаят, точно както в приказките.

Почти веднага получи нов есемес:

„КАКВО ЩЕ ПРАВИШ С НЕЩАТА, КОИТО
ОСТАВИ В БАГАЖНОТО? ЩЕ СИ ГИ ПРИБЕРЕШ ЛИ,
ИЛИ ИСКАШ ДА ТИ ГИ ИЗПРАТЯ?“.

Ема се отпусна на леглото и се намръщи. Нямаше представа какво да прави с тях — особено с парите. „ЗАСЕГА ДА СТОЯТ ТАМ“ — написа тя в отговор.

Точно в този момент вратата на спалнята й бавно се отвори. Ема се търкулна назад и побърза да пхне блекбърито под възглавницата си. Показа се Лоръл. Зад нея стоеше госпожа Мърсър, понесла коша с пране.

— Какво правиш? — попита Лоръл, влизайки в стаята.

Ема усети как се изчервява.

— Да си чувала, че първо се чука?

Лоръл се смути.

— Извинявай.

— Бъди по-мила, Сътън — скара й се госпожа Мърсър. Тя отиде до гардероба на Сътън и остави купчина изпрани дрехи до телевизора. Сред тях беше и раираната рокля на Ема. На Ема й се искаше да й благодари — от години никой не й переше дрехите, — но имаше усещането, че госпожа Мърсър винаги го прави за Сътън.

След като госпожа Мърсър излезе, Лоръл остана в стаята. Ема прибра косата си зад ушите. В главата й нахлу адреналин, ръцете й се разтрепериха. Единственото, за което можеше да мисли, беше снимката на Лоръл, която носеше медальона на Сътън.

— Какво искаш? — попита тя.

— Искан да те питам дали си готова за педикюр в „Мистър Пинки“. — Лоръл постави ръце на кръста си. — Ако все още искаш да

ходим, разбира се.

Ема примигна безизразно и се втренчи в яйцевидния стол, който се мъдреше в ъгъла. Върху него все още стояха банските и чорапите, които Сътън беше оставила, преди да умре; сърце не ѝ даваше да ги премести оттам. След уклончивия коментар на Ниша от предишния ден тя бе влязла във Фейсбук акаунта на Сътън и отново прегледа страницата на Лоръл. Ема се беше досетила, че Лоръл и Теър са били приятели, но нямаше представа, че Лоръл си е падала по него. Но след като отново разгледа снимките, беше повече от очевидно. На всички групови снимки Лоръл стоеше до Теър. На една от тях Теър се смееше на нещо, казано от Шарлът, а на заден план се виждаше Лоръл, която го гледаше. Една връзка към Ю Тюб показва клип, в която Теър и Лоръл танцуваха танго на училищния бал. Когато той я наведе назад, на лицето ѝ имаше възхитена, отнесена усмивка. Усмивка на човек, който иска нещо повече от приятелство. Но през май, месец преди предполагаемото бягство на Теър, съобщенията, които бяха разменяли на стените си, изведнъж рязко секнаха. Вече нямаше снимки на Теър и Лоръл заедно. Сякаш нещо — или някой — ги беше разделил.

„Не се прави на глупачка, Сътън — беше казала Ниша. — Знаеше, че тя си пада по него“. А в дневника си Сътън беше записала на седемнайсети май: „Л. все още е съсипана заради Т. Вземи се в ръце, кучко. Той е просто някакво си момче“. Т. очевидно беше Теър. Но така или иначе тя не получаваше отговор на въпросите си. Никой не си беше направил труда да опише какво точно се е случило.

Не че аз си спомнях нещо. Надявах се, че не бях направила нещо, което да нарани малката ми сестра, но всъщност нямах представа какво е станало.

Ема наблюдаваше Лоръл, която взе един парфюм от шкафчето на Сътън и го помириса. Усмихна се мило, сякаш нямаше нито една злобна клетка в тялото си. Тогава Ема се сети за жерава, който Лоръл беше поставила до чинията ѝ миналата седмица. Може би просто си правеше погрешни изводи. Само защото Ниша беше казала, че Лоръл е искала да я убие, не означаваше, че наистина го е направила. Хората така си говорят. И може би имаше добра причина Лоръл да носи медальона на Сътън на снимката в телефона на Мадлин. Същият медальон сега висеше на врата на Ема.

— Чакай само да си обуя едни дънки — реши най-накрая тя.

Лоръл се усмихна.

— Ще те чакам долу. — Докато вървеше към вратата, тя рязко спря и очите ѝ се разшириха. — Какво е това?

Ема проследи погледа ѝ и се паникьоса. На леглото лежеше тетрадката ѝ. На листа бяха надраскани думите: „Душат момиче в къща. Тя подозира приятелките си“. Ема грабна тетрадката си и я прикри с ръка.

— Просто един проект за училище.

Лоръл замълча за миг.

— Ти не правиш проекти за училище! — После поклати глава и излезе от стаята. Но преди да тръгне надолу по стълбите, тя отново погледна към Ема.

От мястото, където бях, беше трудно да преценя дали я погледна въпросително... или беше нещо друго.

* * *

„Мистър Пинки“ беше малък салон в подножието на хълмовете. Помещаваше се в търговски комплекс, в който имаше още магазин за органичен йогурт, холистичен котешки хотел и някакво място, което рекламираше на витрината си „Перфектно прочистване на дебелото черво! Свалете два килограма за няколко минути!“. Добре, че Лоръл не я завлече вътре.

Салонът представляваше отчасти луксозен спа салон, отчасти Стар Трек. Маникюристите носеха прилепнали костюми, които би трябвало да отразяват последната мода, но според Ема бяха готови да се качат на космическия кораб и с все салона да полетят към мъглявината Небюла.

Ема и Лоръл седнаха на лъскавия сив диван да почакат.

— Готова ли си за партито си? — попита Лоръл, извади един балсам за устни „Напстик“ и си сложи.

— Предполагам — излъга Ема. Когато се беше прибрала от тренировката по тенис, върху леглото ѝ имаше нови RSVP картички. На всички пишеше нещо от сорта на „Чакам с нетърпение!“ и „Купонът на годината!“

— Не може да не си. — Лоръл я смушка в ребрата. — Планираш го от доста време! Гарет каза ли ти вече какво ти е подготвил?

Ема поклати глава.

— Защо? На теб каза ли ти?

Лоръл се усмихна широко.

— Не. Но чувам разни слухове...

Ема сграбчи тапицерията на дивана. Защо подаръкът на Гарет беше толкова важен?

В залата жужаха сешоари за нокти. Въздухът миришеше на лакочистител и лосион за ръце с алое вера. Ема бръкна в чантата си и докосна салфетката от Теър. Стомахът ѝ се сви на топка. Тя възнамеряваше да я извади след като приключат с маникюра, но повече не можеше да чака.

— Лоръл?

Лоръл я погледна и се усмихна. Ема постави салфетката на дивана между тях.

— Намерих това в гардеробчето ми в съблекалнята.

Когато Лоръл погледна към ухиленото пияно лице, между веждите ѝ се оформи бръчка. Пръстите ѝ започнаха да човъркат някаква мъничка дупчица на дънките ѝ. Чу се остър звук от разпаряне и дупката внезапно се разцепи.

— Ох — прошепна тя.

— Много съжалявам. — Гласът на Ема потрепна. — Не знам как се е озовала там. — Технически погледнато, това не беше лъжа.

Лоръл взе салфетката и се загледа безизразно в пъстроцветните шишенца с лак, подредени на рафта. Ема стисна силно облегалката на дивана. Дали Лоръл ще избухне? Ще изкрещи ли? Ще я нападне с ножичките за нокти?

— Голяма работа — рече най-накрая Лоръл. — Не като да нямам милион такива в стаята ми.

— Липсва ли ти? — избъбри Ема.

Лоръл продължи да потупва с ръка по айфона си.

— Разбира се. — Гласът ѝ беше равен. Сякаш двете просто седяха и обсъждаха различията между кремообразното и хрупкавото фъстъчено масло. След това тя кимна към бутилката минерална вода, която Ема беше взела от домашния хладилник. — Може ли да пийна малко?

Ема сви рамене и Лоръл отпи голяма глътка. Щом остави бутилката на тоалетната масичка, раменете ѝ започнаха да потръпват. Тя отметна глава назад и се стовари върху дивана. Хвана се с две ръце за гърлото и погледна Ема с уплашени, ококорени очи.

— Не... мога...

Ема скочи на крака.

— Лоръл? — Лоръл издаде хъркащ звук, метна се веднъж и се отпусна неподвижна. Русата ѝ коса се разпиля по дивана. Дясната ѝ ръка се свиваше спазматично.

— Лоръл! — Извика Ема. — Лоръл? — Тя я разтърси за раменете.

Очите на Лоръл бяха затворени. Устата ѝ беше леко отворена. Айфонът ѝ се изплъзна от ръката ѝ и падна на килима.

— Помощ! — извика Ема. Тя се наведе над нея и се послуша за дишане. Лоръл не издаваше нито звук. Ема я хвана за китката. Като че ли имаше пулс. — Събуди се — извика тя и я разтърси. Тялото на Лоръл беше отпуснато като на парцалена кукла. Сребърните ѝ гривни зазвъняха.

Ема се изправи и се огледа. Едно тъмнокожо момиче, което седеше в стола за педикюр със списание „Воуг“ в ръце, ги гледаше с любопитство. Към тях бързо се приближи една дребничка испанка.

— Какво ѝ става?

— Не знам — отвърна уплашено Ема.

— Да не е бременна? — предположи жената.

— Не мисля...

— Хей. — Жената хвана ръката на Лоръл. — Хей! — извика тя близо до лицето ѝ и я плесна по бузата. Ема отново наведе ухо към устата ѝ. Сети се за курса по дишане уста в уста, който беше карала в шести клас. Как беше, първо стисва носа и вдишва в устата или обратното?

Изведнъж нещо студено и мокро я докосна по ухото. Ема се дръпна стресната. Това... език ли беше? Тя се взря в лицето на Лоръл. Изведнъж очите ѝ се отвориха.

— Бау!

Ема изпищя. Лоръл избухна в смях.

— Тотално те изпързалих! Наистина си помисли, че съм мъртва!
Жената изцъка с език.

— Всички ни измами. Какво ти става? — Тя се отдалечи, поклащайки глава.

Ема отново седна на дивана. Сърцето ѝ биеше ускорено.

Лоръл изпъна тениската си, бузите ѝ започнаха да придобиват цвят.

— Добре си ме обучила, сестра ми. Но никога не съм предполагала, че ще успея да те измамя с нещо толкова елементарно! — След това тя стана, праметна чантата си през рамо и тръгна покрай рафтовете, за да си избере лак.

Ема не сваляше поглед от Лоръл, отпусната назад, с леко замаяна глава. Това определено беше много изобретателен начин да смени темата за Теър. Но в него имаше и нещо смущаващо. Момиче, чиято по-голяма сестра е направила нещо, за да прекрати връзката му с момчето, което харесва, не се измъква просто така с номер и кискане. Ако някой беше причинил нещо такова на Ема, тя щеше да му даде да се разбере. Да си върне. Да му отмъсти.

Ема вдигна глава. Ярките лампи пареха на главата ѝ. Тя можеше да се сети само за една причина Лоръл вече да не е разгневена.

В този миг аз си помислих същото: Може би Лоръл вече беше получила своето отмъщение.

25.

ЕДНО ДОПЪЛНЕНИЕ В ПОСЛЕДНАТА МИНУТА КЪМ СПИСЪКА С ГОСТИ

— Бих искала да реша загадката, Пат — каза едно непрекъснато усмихващо се футболно мамче по телевизията. На екрана се появи дъската с думите от Колелото на късмета. Бяха обърнати всички букви, с изключение на една. — „Цветна градина“?

Засвири триумфална музика, докато момичето обръщаше последната буква. Футболното мамче заскача от радост, че е спечелило деветстотин долара. Беше четвъртък, късно следобед и Ема се беше излегнала на леглото на Сътън и гледаше повторението на предаването. „Колелото на късмета“ обикновено ѝ действаше успокояващо. Спомняше си как го гледаха двете с Беки — почти усещаше миризмата на храната за вкъщи, взета от „Бъргър Кинг“ и чуваше гласа на Беки, която извикваше отговорите и критикуваше участниците.

Но сега единственото, за което можеше да мисли, докато гледаше въртящото се колело, беше, че то представлява метафора на живота ѝ. Да спечели или да загуби. Едната близначка получава добрия живот, другата — лошия. Едната близначка умира, другата остава жива. Живата избира дали да тръгне след човека, за когото е почти сигурна, че е убил сестра ѝ — или тихомълком да изчезне.

Лоръл е убила Сътън.

Тази мисъл преминаваше през ума ѝ на всеки няколко секунди, като всеки път я стряскаше. Някак си усещаше, че това е истината. Преди това всички сигнали сочеха към Шарлът, но сега Лоръл изглеждаше като единствения възможен отговор. Когато се прибра вкъщи след маникюра, тя потърси още улики и откри твърде много навързани неща: акаунтът на Сътън във Фейсбук беше със запаметена парола, което означаваше, че Лоръл може да се е промъкнала в стаята ѝ, да е влязла в него, да е намерила съобщението от Ема и да ѝ е

написала отговор, привиквайки я тук. След това беше намерила бележката, че Сътън е мъртва, под чистачката на своята кола. Освен цветния пращец по ъгъла, хартията нямаше никакви петна, отпечатъци или гънки, които да потвърдят, че Лоръл не е излъгала, като каза, че някой я е оставил под чистачката ѝ. Със същия успех би могла да я измъкне от чантата си.

Лоръл беше и у Шарлът. Беше заспала до нея в огромната спалня на Шарлът и въобще не беше трудно да разбере кога Ема е слязла долу да си сипе нещо за пиене. Би могла да се промъкне по стълбите и да започне да души Ема с огърлицата на Сътън. И като стана въпрос за този медальон, в телефона на Мадлин имаше снимка на Лоръл с медальон на врата. Изглеждаше точно като онзи, който носеше Ема.

На мен също ми изглеждаха абсолютно еднакви. Замислих се за спомените си. Как бях захвърлила огърлицата на Лоръл в тъмната гора. Разстроеното ѝ изражение. След това се сетих за ръцете, които ме бяха сграбчили и ме бяха блъснали в багажника на колата. Той беше малък и тесен, може би като този на нейния фолксваген джета.

Но не спирах да си спомням как двете с Лоръл се кискахме в басейна на „Ла Палома“. Хванати за ръце. Приятелки. Какво ни беше разделило? Защо не се бях опитала да възстановя тази връзка? Не исках да повярвам, че Лоръл може да ме е убила. Ами кичура червеникава коса, която бях зърнала през превръзката на очите ми, когато похитителят ми ме издърпа от багажника? Нима очите ме лъжеха?

Ема се надигна от леглото и започна да крачи из стаята. Все още нямаше солидно доказателство, но заснетият клип сигурно беше от нощта, когато Сътън бе убита. В това имаше смисъл. Може би когато Лоръл е свалила превръзката от очите на Сътън и е разбрала, че не е мъртва, е увила огърлицата около врата на сестра си и е довършила работата. Може би истинското убийство е било извършено след края на клипа... Защо вече го нямаше онлайн — той щеше да е достатъчен да убеди полицията, че Ема им казва истината. И как изобщо този клип се беше появил в интернет? Защо убиецът е качил нещо, което би могло да го уличи?

Освен ако Лоръл не го беше публикувала, за да привлече Ема тук. Може би по някакъв начин бе научила, че осиновената ѝ сестра

има близначка. И знаеше, че клипът ще стигне до Ема... която щеше да се опита да установи връзка. И точно така беше станало.

Ема опря ръце върху гладките бели стени. Откъм съседната спалня на Лоръл се чуваше приглушена музика. Нищо чудно да си стои там и да крои нови планове. Ема отиде до телевизора и го спря. Изведнъж почувства страх от опасната близост до убиеца. Чувстваше се като затворник в стаята си — затворник в живота на сестра си. Тя отвори вратата и тръгна надолу по стълбите. Тъкмо когато смяташе да отвори входната врата, някой зад гърба ѝ се прокашля.

— Къде отиваш?

Ема се обърна. Господин Мърсър седеше в кабинета до фоайето и пишеше нещо на лаптопа си. В ухото му се забелязваше малка блутуут слушалка.

— Излизам да се поразходя — каза Ема.

Господин Мърсър я погледна над очилата си.

— Минава девет. Не ми харесва да се разхождаш навън сама в тъмното.

Тъглчетата на устата ѝ се изкривиха в усмивка. Приемните ѝ родители никога не се интересуваха кога излиза и се връща. Никога не се бяха тревожили за нейната безопасност. Дори Беки ѝ позволяваше да се разхожда навън нощем — ако бяха отседнали в някой мотел, тя пращаше малката Ема до автоматите за безалкохолни напитки да ѝ донесе газирана вода и кракери.

Но всъщност той не се тревожеше за безопасността на Ема, а за дъщеря си, Сътън. Ема не можеше да го погледне в очите, знаейки, че дъщеря му не е в безопасност и че вината за това може да е на другата му дъщеря. Тя просто трябваше да се махне отгук. Забеляза тенис ракетата на Сътън облепната на шкафчето в коридора и я грабна.

— Трябва да упражнявам сервиса си.

— Добре. — Господин Мърсър отново погледна екрана на компютъра си. — Но след час да си вкъщи. Трябва да обсъдим правилата за партито ти.

— Хубаво — отвърна Ема. Тя затвори вратата и изтича към улицата. Всички бяха изкарали големите си зелени контейнери за отпадъци на тротоара и навсякъде миришеше на изгнили зеленчуци и мръсни пелени. Колкото повече се отдалечаваше от къщата на Сътън, толкова по-добре — и по-сигурно — се чувстваше. Щом стигна до

парка, тя изведнъж се спря, забелязвайки познатата фигура, просната на тревата на тенис корта. Сърцето ѝ се разтупка.

— Итън? — извика Ема. Щом чу името си, той се надигна. — Аз съм, Сътън!

— Радвам се да те видя тук. — Беше твърде тъмно, за да види лицето му, но Ема усети радостта в гласа му. Изведнъж и тя се усети щастлива.

— Мога ли да се присъединя към теб? — попита.

— Разбира се.

Тя отвори вратата и влезе, без да пуска монети в автомата за включване на прожекторите. Вратата се затвори с трясък зад гърба ѝ. Докато се приближаваше до мрежата и лягаше на тревата до него, тя усещаше погледа му върху себе си. Кортът беше все още топъл от дневното слънце и миришеше на затоплен асфалт и разлят „Геторейд“. Звездите над главите им блещукаха като люспички кварц в плочите на тротоара. Звездите на Мама, Татко и Ема пулсираха точно под луната. Тя се разочарова, че след като толкова много неща се бяха променили, звездите продължаваха да си стоят на същото място както преди, и се присмиваха над безплодните усилия на Ема на земята.

Очите ѝ плувнаха в сълзи. Безплодни усилия, по-точно казано. Фантазиите ѝ, докато пътуваше насам с автобуса. Забавленията на двете сестри, които ще се срещнат за пръв път.

— Добре ли си, Силвия Плат? — пошегува се Итън.

Въздухът ставаше все по-студен и Ема подпъхна ръце под тялото си, за да ги стопли.

— Не съвсем.

— Какво има?

Ема прокара език по зъбите си.

— Боже, всеки път като се видим, аз винаги си имам някакви душевни проблеми.

— Всичко е наред. Нямам нищо против душевните проблеми.

Но Ема поклати глава. Не можеше да му каже какво става всъщност, въпреки че ужасно ѝ се искаше.

— Утре е рожденият ми ден — каза вместо това тя. — Ще правя купон.

— Наистина ли? — Итън се надигна на лакът. — Ами честит рожден ден.

— Благодаря — усмихна се Ема в тъмното.

Тя проследи с поглед един реактивен самолет, който се движеше бавно в нощното небе. В известен смисъл това сигурно щеше да е най-хубавият рожден ден в живота ѝ. В повечето случаи тя не го беше празнувала — шестнайсетия си рожден ден прекара в кабинет на социалните служби, в очакване да бъде записана в следващия си приемен дом, а единайсетия посрещна като бегълка в лагера на онези хлапета. Единственото ѝ истинско празненство беше онзи път, когато Беки я заведе на Ренесансовия панаир близо до мястото, където живееха. Ема беше яздила Старата магарица в бавен кръг, беше изяла една гигантска пуешка кълка и си беше направила герб от гланцирана хартия в неоновозелено и тюркоазно, тогавашните ѝ любими цветове. Когато в края на деня тръгнаха към паркинга, тя попита дали може следващата година пак да празнуват тук. До следващия ѝ рожден ден Беки беше изчезнала.

Ема гледаше небето. Един облак мина пред луната, закривайки я за миг.

— Ти ще дойдеш ли?

— Къде?

— На партито ми. В смисъл, ако не си зает, разбира се. И ако искаш. — Ема прехапа нокътя си. Сърцето ѝ се блъскаше в гърдите. Изведнъж поканата ѝ се стори нещо изключително важно.

Луната освети ъгловатия профил на Итън. Ема го изчака търпеливо да реши. Ако каже „не“, не се разстройвай, каза си тя. Не го приемай лично.

— Добре — произнесе Итън.

Ема си пое дълбоко дъх.

— Наистина ли?

— Да. Разбира се. Ще дойда.

— Страхотно! — Ема се ухили. — Ти ще бъдеш единственият нормален човек там.

— В това не съм съвсем сигурен. — По начина, по който го каза, Ема се досети, че той се усмихва. — Едва ли някой от нас е нормален, не мислиш ли? Мисля, че всички имаме своите луди тайни.

— Така ли? И каква е твоята?

Итън замълча за миг.

— Страшно си падам по госпожа Фенстърмахер.

Ема се изкиска.

— Това е напълно разбираемо. Тя е толкова секси.

— Да. Направо съм луд по нея.

— Ами, желая ти успех с нея — рече Ема. — Надявам се вие, влюбени птички, да намерите щастието.

— Благодаря. — Итън се размърда, за да се обърне по корем и ръката му се удари в нейната. Ема погледна едва докосващите им се пръсти. Итън сви показалеца си около нейния и лекичко го стисна, преди да отдръпне ръката си.

И изведнъж в обгърналата ги тъмнина безумният, опасен свят на Ема ѝ се стори толкова далеч, колкото звездите.

26.

ЛИЦЕ ОТ МИНАЛОТО

Дрън. Дрън. Дрън.

Часове по-късно Ема се събуди от безпаметния си сън и се огледа. Какво беше това?

Дрън. Тя се обърна към прозореца, който гледаше към предния двор. Малки камъчета отскачаха от прозореца и падаха на земята. Ема изтича към прозореца и погледна надолу. Под голямата улична лампа до предната порта стоеше някаква фигура. Ема силно разтърка очи.

— Мамо? — извика тя.

Тя хукна надолу по стълбите, без да ги усеща под краката си. Входната врата изскърца, когато я отвори рязко и изскочи в навън. Беки стоеше до колата на Лоръл, някъде по средата на алеята.

Аз зяпнах от изненада. За пръв път виждах майка ни. Тя имаше дълга до брадичката копринена коса и синьо-зелени очи. Беше слаба — всъщност твърде слаба — и носеше торбести дънки с дупка на коляното и избеляла тениска с надпис РЕСТОРАНТ НЕБРЕЖНАТА СТРИДА. Ако я срещнех на улицата, просто щях да я подмина. Не усетих никаква връзка с нея, нищо. Въобще не ми изглеждаше реална.

Но когато Ема се приближи до Беки, ръцете ѝ просто преминаха през тялото ѝ. Тя отстъпи назад и примигна.

— Мамо? — извика тя отново. Опита се да докосне Беки, но тя сякаш беше направена от пара. После Ема докосна своето лице, за да се убеди, че е истинска. — Какво става тук?

— Не е онова, което си мислиш, скъпа — отвърна Беки с глас на заклет пушач. — Трябва да внимаваш — добави тя. — Трябва да пазиш тишина. Скоро нещата ще станат твърде опасни.

— К-какво имаш предвид? — попита Ема.

— Ш-ш-шт.

— Но...

Тогава Беки пристъпи напред и притисна ръка към устата на Ема. Тя ѝ се стори като истинска, твърда и стабилна.

— Трябва да направиш нещо за мен.

Изведнъж ми проблесна нещо. Чух същият глас да ми казва високо и ясно „Трябва да направиш нещо за мен“. Поне ми се струваше, че е същият глас. Не бях сигурна, дали говореше на мен... или на някого другото. Но тъкмо когато се опитвах да вникна по-дълбоко в този спомен и той се разпадна.

Изведнъж Ема отвори очи.

Отново се намираше в тъмната стая на Сътън. Вятърът полюшваше пердетата. Чашата с вода, която беше напълнила преди да си легне, стоеше на нощното шкафче. Сънят все още пулсираше в главата ѝ. Тя се надигна и зрението ѝ се проясни. Над нея стоеше някаква фигура.

Беки, помисли си веднага Ема. Но фигурата имаше руса коса, не кестенява. Носът ѝ беше леко чип и бузите ѝ бяха обсипани с лунички. Ема погледна в турмалиново-зелените очи на Лоръл. Тя протегна ръка и запуши устата на Ема.

— Викай! — изкрещях аз като обезумяла.

И Ема направи точно това. Изрита чаршафите и се вкопчи в ръцете на Лоръл. Тя отстъпи с изненадано изражение на лицето. След миг вратата на спалнята се отвори и родителите Мърсър нахълтаха вътре. Господин Мърсър беше гол до кръста. Госпожа Мърсър беше облечена с карирано долнище на пижама и дантелено потниче. Дрейк също се намърда вътре и изляя няколко пъти.

— Какво става тук? — поиска да разбере господин Мърсър.

— Лоръл се опита да ме убие! — изпищя Ема.

— Какво? — Лоръл отстъпи от леглото, сякаш изведнъж се беше подпалило.

Ема се дръпна назад, докато не се притисна към таблата на леглото. Гърдите ѝ се разтърсваха от ридания.

— Опита се да ме удуши.

Лоръл изписка възмутено.

— Не е вярно! — Тя посочи с ръка електронния часовник до леглото. Червените цифри показваха 12:01. — Дойдох, защото исках първа да ти пожелаая честит рожден ден.

— Не лъжи! — Ема придърпа завивката към гърдите си. — Видях те!

— Сътън, скъпа, Лоръл не би направила нещо такова — рече нежно господин Мърсър.

— Сигурно просто си сънувала кошмар. — Госпожа Мърсър разтърка очи. — Да не си разтревожена заради партито?

— Защо ми е да се тревожа заради него? — сопна ѝ се Ема. Тя посочи Лоръл с пръст. — Тя Се Опита Да Ме Убие!

След това Ема отново погледна към семейство Мърсър, които я гледаха скептично.

— Скъпа, защо не слезеш долу да изпиеш една чаша топло мляко? — предложи ѝ госпожа Мърсър.

И след това, прозявайки се, двамата тръгнаха към вратата. Дрейк и Лоръл ги последваха. Но преди да излезе в коридора, Лоръл се обърна и погледна Ема.

Очите ѝ се присвиха. Краищата на устата ѝ увиснаха надолу. Ема усети как във вените ѝ потича огън. В съзнанието ѝ отново прозвучаха думите, които Беки беше произнесла в съня. Скоро нещата ще станат твърде опасни.

Думите се завъртяха и в моето съзнание. И пак ми кажете, че сънищата не се сбъдват.

27.

ЧРД, УМРИ!

— Ето я и нашата рожденичка! — извика Мадлин, пристъпвайки несигурно с яркосините си обувки с тънки високи токчета, облечена със сребриста парти рокля и станиолена корона. Тя постави на главата на Ема почти същата корона, на която с големи розови цифри беше написано „18“.

— Усмихни се! — До нея цъфна Шарлът с къса раирана рокличка и еспадрили. Тя се притисна към Ема и обърна фотоапарата с обектива към тях. Миг преди да блесне светкавицата, Лоръл се присламчи към групичката, прегърна Ема и се ухили широко.

— Зелe! — каза тя свръхентусиазирано. Усмивката ѝ беше толкова бяла, колкото и туниката, която беше облякла върху черните си панталони. Ема се насили да се усмихне, но имаше усещането, че изглежда изплашена.

Приятелките на Сътън се пуснаха и започнаха да пеят „Честит рожден ден“. Шарлът ревеше с цяло гърло. Мадлин пееше точно както Мерилин Монро я беше изпяла на Кенеди. А Лоръл пееше сладко и невинно. Ема леко се отдръпна от нея.

Беше девет часа вечерта и купонът по случай рождения ден на Сътън се вихреше с пълна сила. Диджеят пускаше парчетата от верандата, където се беше разположил. Тълпата се полюляваше на дансинга. Момичетата от отбора по тенис разнасяха табли с ордъоври. Госпожа Мърсър беше опънала коледните лампички на верандата и беше напълнила купи за пунш с безалкохолна сангрия. Поне двајсет и пет евтини уеб камери бяха пръснати по верандата. Три лаптопа бяха сложени на масата до вратата; всеки беше оборудван с USB кабели за директно качване на снимките във Фейсбук и Туитър. Въздухът ухаеше на смесица от парфюми и телове за коса с лека добавка на алкохолни миризми. Върху голяма маса, поставена близо до вратата, беше натрупана купчина подаръци, повече, отколкото Ема беше виждала през живота си. Не че Ема беше в състояние да им се зарадва. Може и

да беше облякла бледорозовата рокля, която беше открила в гардероба на Сътън, закачена на закачалка с лепенка „рожден ден“ на нея; може и да беше прекарала цял час във фризьорския салон, за да си накъдри косата; може и да беше обула обувките на високи токчета, които сигурно струваха колко целогодишния ѝ бюджет за дрехи. Но въобще не се чувстваше празнично. При всяко проблясване на светкавица тя примигваше и се обръщаше стреснато. Всеки път, когато някой се приближаваше, за да я поздрави, тя се вцепеняваше. Всеки фойерверк, пуснат от господин Мърсър или някое от момчетата, я караше да примигва. Звучаха ѝ като изстрели. Чувстваше се така, сякаш всяка минута ѝ беше последната.

Надявах се, че греши.

След като изпяха „Честит рожден ден“ Мадлин, Шарлът и Лоръл прегледаха направените снимки.

— Мадлин изглежда пияна — каза Шарлът.

— А аз изглеждам дрогирана. — Лоръл се настани до Ема и ѝ показа снимките. — Единствено ти изглеждаш нормална. Ако решиш да ги качиш във Фейсбук, ще трябва да използваш фотошоп, за да ни изрежеш.

Ема леко се отдръпна от Лоръл; близостта на тялото ѝ я караше да настръхва. Тя я беше наблюдавала цяла вечер. През повечето време Лоръл беше танцувала на дансинга, поръчвайки си бързи, веселяшки песни, които караха всички да се раздвижват. Един час по-рано беше притиснала Ема до басейна и ѝ беше връчила подаръка си за рождения ѝ ден — два билета за „Клетниците“ следващата седмица.

— Можеш да заведеш когото поискаш, но аз бих го гледала с удоволствие — беше казала свенливо тя. — Помниш ли как играехме сцените, когато бяхме малки? Винаги си настоявала да играеш Козет.

Спомням си, исках да извикам аз. Но всичко ми се струваше не както трябва. Как така двете с Лоръл бяхме преминали от игра на „Клетниците“ към взаимна омраза? Как така сестра ми беше решила да ме убие?

Но Ема беше убедена, че Лоръл го е извършила — в съзнанието ѝ ярко изпъкваше споменът как Лоръл се опитва да я удуши рано сутринта. Единственото, което не можеше да разбере, беше защо. Не трябваше ли да запази живота на Ема, за да не разбере никой, че Сътън е изчезнала? Може би Ема не се представяше твърде добре като Сътън.

Може би Ема задаваше твърде много въпроси и си вреше носа навсякъде?

Нещо в другия край на верандата привлече погледа на Ема. През задната врата влизаше едно високо момче с късоподстригана коса, облечено с черен пуловер и дънки. Под мишница носеше кутия с шоколадови бонбони „Годайва“ и изглеждаше доста притеснен. Той огледа тълпата, сякаш търсеше някого. Сърцето на Ема подскочи. Итън.

Тя подаде фотоапарата на Мадлин.

— Ей сега се връщам.

— Но, Сътън — възмути се Шарлът, — ние още не сме ти дали нашия подарък.

— Само минутка — извика Ема през рамо.

Докато си проправяше път през тълпата, тя чу Шарлът да въздъхва.

— Какво й става?

Гостите или се бяха струпали покрай масата с храна, или танцуваха на дансинга. Докато се придвижваше между тях, остра миризма на ром погъделичка ноздрите ѝ. Итън явно имаше проблем с минаването през вратата. Габриела го забеляза и се ухили при вида на бонбоните „Годайва“.

— Като че ли някой все още си пада по рожденичката, а? — каза тя и смушка Ема отстрани.

Ема не ѝ обърна внимание и се вдигна на пръсти. Итън беше заклещен между Дженифър и Джулия, единствената открита — и изключително популярна — лесбийска двойка в училище, и трима футболисти, които като че ли разиграваха случка от последната им среща. Ема усещаше, че търпението му постепенно се изчерпва, също както се изтощава батерия на мобилен телефон.

Тя мина на зигзаг между момичетата, струпани около масата с гримове. И най-накрая ето го и него, оставя кутията с шоколадови бонбони на масата с подаръци, обръща се и тръгва към изхода. Тя го хвана за ръката. Раменете му се напрегнаха, но щом я забеляза, се усмихна.

— Значи успя! — възкликна тя.

Итън сви рамене равнодушно.

— Просто минавах отгук. Не мога да остана дълго.

— О! — Раменете на Ема се отпуснаха.

Обрамчените с дълги мигли очи на Итън огледаха събралите се гости. След това той докосна кутията с бонбони.

— Донесох ги за теб. Честит рожден ден. Дано го прекараш добре. — Той се наведе към нея. — Разбрах, че великите поетеси са пристрастени към шоколада.

— Благодаря. — Ема погали златистата квадратна кутия. Итън беше избрал микс от тъмен шоколад, който ѝ беше любимият. — Наистина се радвам, че дойде.

Той ѝ се усмихна. Но изведнъж лицето му застина, щом забеляза нещо зад гърба ѝ. Ема се обърна тъкмо навреме, за да установи, че Гарет си проправя път през тълпата. Той сграбчи Ема, прегърна я през кръста, завъртя я около себе си и я целуна продължително.

Ема размаха безпомощно ръце, стресната от усещането на устните му върху нейните. Бузите ѝ пламнаха. Всички ги гледаха и погледите им я изгаряха.

— Уху-у-у! — извика някакво момиче наблизо.

— Еха! — каза един от футболистите.

— Намерете си стая! — дочу се отнякъде гласът на Мадлин.

Най-накрая Гарет се отдръпна от нея и я пусна. Ема се огледа за Итън... но той беше изчезнал.

28.

СЪБЛАЗЪНТА И УБИЙСТВОТО ВЪРВЯТ РЪКА ЗА РЪКА

Гарет я отвлече чак до къщата, преди тя да откаже да го следва повече.

— Онова навън беше много грубо от твоя страна. Не може така да ме откъсваш по средата на разговор. Нали от мен се очаква да бъда домакиня.

Гарет се обърна към нея и я хвана за ръката.

— Аз те спасявах, Сътън. Ландри те беше хванал в капан.

Ема се намръщи.

— Не е вярно.

— Напротив. — В гласа на Гарет се усещаше една леко снизходителна нотка. Сякаш той знаеше най-добре.

Ема го зяпна изненадано. Отвън гърмеше музика. Трамплинът за скачане в басейна издрънча — очевидно някой скачаше от него.

— Аз не съм ти някоя девица в беда — каза най-накрая тя с пламнали бузи.

Гарет я погледна объркано.

— Съжалявам — каза той и я хвана за ръцете. — По дяволите. Просто исках да остана насаме с теб. Цяла вечер не съм те виждал.

Ема се облегна на стария часовник, припомняйки си срамежливия поглед на Итън, когато ѝ даваше шоколадовите бонбони.

— Щом ти дам подаръка, веднага ще ми простиш за намесата — рече убедено Гарет. — Гарантирам ти. — След това сграбчи Ема за ръката и я поведе нагоре по стълбите.

Тя го последва, стъпвайки върху купчината сгънати тениски, които госпожа Мърсър беше оставила върху едно от стъпалата. Какво толкова ѝ беше приготвил Гарет, че да не може да ѝ го даде долу?

— Стигнахме — рече той с приглушен глас и отвори вратата на спалнята на Сътън. Навсякъде бяха поставени запалени свещи.

Миризмата на лавандула подразни обонянието ѝ. От тонколоните тихо се носеше песен на Били Холидей. Гарет беше спуснал плътно пердетата и беше посипал пода и леглото с розови листенца. Върху възглавницата ѝ беше оставена кутия бонбони „Валрона“, а на нощното шкафче имаше две чаши шампанско.

Ема зяпна изненадано. Спомни си разговора им в планината. Онова, което обсъждахме през лятото. Нашите... планове? Смятам да го осъществя на рождения ти ден.

— О, Господи! — прошепна тя.

Песента на Били Холидей премина в акустична любовна песен на Джек Джонсън. Гарет се усмихна сериозно на Ема. След това бавно разкъса тениската си и я хвърли на пода. Събу обувките си и ги изрита встрани, после бавно започна да разкопчава колана си.

— О, Боже, спри! — извика Ема.

Гарет замръзна, бузите му пламнаха и ръцете му леко потрепнаха. Свещите продължаваха да пукат.

— Ъ-ъ-ъ... — Ема се изкиска нервно. Цялата работа ѝ изглеждаше абсурдно... абсурдна. Познаваше Гарет от колко... две седмици? И сега трябваше да спи с него? — Съжалявам, не мога да го направя. — Тя посочи леглото.

Гарет се отпусна колебливо на ръба му и погледна Ема, която постепенно започна да се изчервява.

— Но... нали цяло лято го обмисляхме?

Ема зяпна изненадано.

— Тоест аз го обмислих — продължи Гарет и прокара пръсти през щръкналата си коса. — И реших, че си права: няма смисъл да чакаме. Искрах първият ми път да е с теб. Не искаш ли да бъдеш с мен, Сътън?

Погледът на Ема шареше из стаята, опитвайки се да избегне боксерките, които се подаваха над дънките му. Искаше ѝ се да изкрещи: „Аз не съм Сътън!“.

— Явно съм си променила мнението — рече вместо това тя.

— Променила си си мнението? — Гарет отчаяно се опитваше да срещне погледа ѝ. След това се облегна на матрака. — Чакай малко — каза той с нисък, разтреперан глас. — Нима всичките ни разговори за секс са били просто една голяма шега? Така ли си постъпила и с Теър?

— Не, разбира се, че не! — Ема тръсна глава, чудейки се какво ли е причинила Сътън на Теър. — Просто... не мога...

Тя отстъпи назад. Миризмата на ароматните масла започна да замайва главата ѝ.

— Съжалявам — каза отново тя. След това рязко отвори вратата и изтича в коридора. Вместо да хукне надолу по стълбите към партито, тя се въртна в другата посока и се шумгна в съседната стая.

Затвори вратата в мига, когато Гарет излезе в коридора.

— Сътън? — извика той. Ема се притаи до вратата. Чу стъпките му по килима. — Сътън? — извика отново той.

Ема не помръдна, стараше се да диша тихо и се молеше той да не реши да влезе в стаята.

След минутка Гарет простена. Затръшна се врата, но няколко секунди по-късно се отвори отново. Ема чу стъпките му надолу по стълбите.

Тя се обърна, отпусна се на земята и се облегна на вратата, въздъхвайки с облекчение. Стаята, в която беше влязла, имаше две нощни лампи с формата на диамант, които осветяваха легло, покрито с кувертюра на черни и бели райета. В единия ѝ ъгъл стоеше розово-бял яйцевиден стол. До прозореца висеше авангардно украшение, направено от движещи се пръчици и пластинки, а стените бяха покрити с многобройни фотографии на момичета. Ема примигна при вида на огромното трикрило огледало на стената до гардероба. Намръщи се при вида на макбука на бюрото и телевизора с плосък екран върху ниската масичка. Стаята изглеждаше точно като тази на Сътън, но на обратно. Значи това беше... спалнята на Лоръл?

Ема бавно се изправи и коленете ѝ изпукаха. Досега не беше влизала в стаята на Лоръл — тя винаги държеше вратата си затворена. Тя светна лампата, която стоеше на бюрото и започна да разглежда снимките на таблото за обяви. Снимката на Сътън и приятелките ѝ пред къщичката с маймунките в зоопарка ѝ се стори странно позната. Както и една друга на Сътън, Шарлът и Мадлин, които размахваха готварски лъжици една срещу друга. Същите снимки имаше и в стаята на Сътън — и Лоръл я нямаше на нито една от тях.

Имаше нещо зловещо в това, че стаята на Лоръл беше огледално копие на сестрината ѝ спалня. Сякаш проучваше Сътън, помисли си тя. Подготвяше се да се превърне в нея.

Ема се приближи на пръсти до леглото на Лоръл и надникна под него. Освен една тенис ракета, там имаше няколко чорапа и ластиси за коса. Ема отвори дрешника. Отвътре я лъхна лек мирис на парфюми и чисто нови дънки. Докато всичко в дрешника на Сътън беше на мястото си, блузите и роклите на Лоръл висяха безразборно по закачалките, а дънките и тениските бяха натрупани в ъгъла. Обувките ѝ бяха разпилени по пода.

Ема затвори вратата на дрешника и разтърка слепоочията си. Не можеше да няма нещо тук. Някакво доказателство за онова, което беше извършила Лоръл.

Надявах се, че такова не съществува. Надявах се да не го е направила тя.

Светецият екран на компютъра озаряваше стаята. Ема преглътна тежко, приближи се до бюрото и седна пред него. Скринсейвърът представляваше монтаж от снимки на Сътън, Лоръл и останалите от групичката на танци, в ресторанти и по време на взаимните гостувания. Когато Ема докосна мишката той бързо изчезна и разкри тъмен десктоп с икони и файлове. Повечето бяха озаглавени „Доклад за Шекспир“ или „Парти на Ш.“.

Пред вратата се разнесе леко поскръцване. Ема замръзна и вдигна глава. Откъм партито на долния етаж се разнесоха викове. Нечий телефон иззвъня. Тя напрегнато се ослуша за други звуци наблизо и бавно издиша.

Обърна се отново към компютъра, изтегли търсачката и бързо написа в полето „Игра на лъжи“. Изскочи една папка, скрита дълбоко във външния диск. Ема кликна няколко пъти върху нея. Компютърът издаде остър лаещ звук.

В папката имаше няколко клипа. Ема кликна върху първия и той се оказа кратко видео на Мадлин, която се преструваше, че се дави в басейн. Същия клип Ема беше видяла във Фейсбук. На друг клип Сътън, Шарлът и Мадлин се намираха на зелено голф игрище и боядисваха със спрейове някаква скала.

— Обзалагам се на хиляда долара, че Лоръл няма да дойде — каза Сътън. Този клип също го имаше в страницата на Сътън във Фейсбук.

Ема разгледа и останалите клипове: един на Сътън, която се обажда на полицията и им казва, че е чула бебешки плач от контейнера

за отпадъци. В друг клип Мадлин открадна колата на госпожа Мърсър, докато тя пазаруваше в супермаркета, а останалите момичета се криеха в храстите с камера и се разхилиха, когато госпожа Мърсър излезе от магазина и се паникьоса. В друг клип едно от момичетата обърна чиновете в класната стая с краката нагоре и закачи американското знаме на обратно. Клиповете продължаваха. Номер след номер. Като че ли нямаха край.

Аз също гледах и се чувствах все по-гадно. Всеки номер беше коварен — и гаден. Бяхме наранили много хора. Може би не всички намираха шегите ни за смешни.

Ема кликна върху последния клип, файл в дъното на списъка, озаглавен „Детронираната кралица“. Появи се тъмен екран. В продължение на няколко секунди камерата подскачаше нагоре-надолу, след което застина неподвижно, като застопорена на триножник. Във фокуса ѝ се намираше един стол, поставен в центъра на празно поле. Изведнъж върху него се стовари някаква фигура, сякаш блъсната от някого. Върху очите ѝ имаше черна превръзка. На шията ѝ висеше сребърен медальон. Ема притисна длан към устата си, изпълнена едновременно с ужас и облекчение.

Това беше клипът, от който бе започнало всичко. Клипът, който я доведе тук. Нейното доказателство.

Върху екрана се появи нечия фигура. Тя се наведе към камерата и нагласи фокуса ѝ. Пълната луна създаваше зловец ореол около главата ѝ. Фигурата приключи с настройките и лицето ѝ застана на фокус. Ема ахна и затисна устата си с длан. Почувства се така, сякаш се намира в ролеркостър, който току-що се е спуснал надолу по хълма. Лоръл.

Аз също ахнах. Значи всичко беше... истина?

Безизразните зелени очи на Лоръл сезираха в обектива. На лицето ѝ се появи злокобна усмивка. Отнякъде се чу скимтенето на Сътън. Очите на Ема се разшириха, когато осъзна, че тази версия има звук. Ръцете ѝ се разтрепериха. Сърцето ѝ заби лудо. Цялото ѝ съществуване се беше вкопчило в мисълта да бяга, но тя не можеше да откъсне поглед от екрана.

— Ш-ш-шт — разнесе се глас иззад камерата. Сътън обърна главата си по посока на шума. Внезапно на екрана се появи Шарлът. Тя

се приближи до Сътън и затегна превръзката на главата ѝ. След това изникна и Мадлин, която дръпна Шарлът встрани.

Сърцето на Ема биеше толкова бързо, че тя усещаше как се блъска в гърдите ѝ. Това не можеше да е истина. Нима всички са били там в онази нощ?

Лоръл отново се появи в кадър и нахлузи една скиорска маска на главата си. Изчака, докато камерата се завъртя наляво и надясно. След миг някой прошепна: „Давай!“. Лоръл кимна и отиде зад стола на Сътън. Хвана спокойно верижката на медальона и я дръпна силно. Оттук нататък клипът беше същият като версията, която Ема беше гледала преди две седмици. Сътън започна да рита с крака. Раменете ѝ се мятаха наляво и надясно, докато се опитваше да се пребори с Лоръл. А тя дърпаше ли, дърпаше.

Аз гледах ужасено. Как можеха да ми го причинят? Как можаха всичките ми приятелки да се сговорят да ме убият?

— По-силно! — чу се нечий глас отстрани. Звучеше като Мадлин. Лоръл дръпна още по-силно. — И малко по-високо! — обади се Шарлът.

Всичко продължи мъчителни двайсет секунди. Момичетата зад камерата подвикваха и се кискаха, а Сътън продължаваше да драска и да драпа с крака. После изведнъж тялото ѝ се отпусна и главата ѝ се килна встрани. Ема притисна длан към устата си.

Камерата се прехвърли върху Лоръл. Тя стоеше на няколко стъпки от Сътън и я гледаше ужасено. Протегна ръка да докосне сестра си, но после нервно се дръпна назад.

— Хей, момичета... — Гласът ѝ секна.

— Какво стана, по дяволите? — Гласът на Мадлин звучеше панически. — Какво ѝ направи, Лоръл?

— Какви ги говориш? — Брадичката на Лоръл трепереше. — Направих точно каквото ми каза!

Стъпките на Шарлът изхрущяха по сухата трева.

— Сътън? Не си прави шеги с нас! — Когато Сътън не отговори, Шарлът издаде странен звук, смесица от хленч и писък. — По дяволите, мацки. По дяволите.

После отнякъде наблизко се разнесе вик. Картината изчезна за миг. Разнесе се глухо тупване и камерата се озова на земята,

показвайки Сътън отдолу. По сухата трева захрущяха стъпки, които все повече утихваха, докато не изчезнаха съвсем.

Почти веднага след това на екрана се появи друга фигура. Тя свали кърпата от очите на Сътън и извади парцала от устата ѝ. Косата ѝ беше мръсна и изпотена, лицето ѝ беше абсолютно бледо. След миг тя отвори очи и обърна помътнелия си поглед към камерата. Ема огледа замаяното лице на сестра си.

След това мониторът потъмня. Ема седеше вцепенена на стола.

— Всички са били там — каза тя с треперещ глас. — Всички са го направили.

Внезапно всичко, което се беше случило през последните две седмици, си дойде на мястото. Причината никоя от тях да не забележи подмяната на Сътън с Ема беше, че знаеха много добре коя е тя — защото всички бяха замесени. Мадлин беше отвлякла Ема при Сабино и я беше отвела на купона на Ниша. Шарлът я беше откарала вкъщи след това и я беше завела на тренировката по тенис на следващия ден. Лоръл я караше с колата си до училище и обратно. И трите бяха в дома на Шарлът, когато тя ги беше поканила да преспят у тях, а Лоръл и Шарлът бяха разбрали, че Ема се намира на автогарата и знаеха какво трябваше да направят, за да не ѝ позволят да си тръгне.

Те имаха нужда от Ема, за да се представя за Сътън. Все пак щом нямаше труп, значи няма и престъпление.

— Сътън? — извика някой от коридора.

Ема подскочи и си удари коленете в бюрото. Гласът беше на Шарлът.

— Сътън? — отново извика Шарлът.

Ема трескаво потърси иконката на браузъра Сафари, за да отвори пощата си в Гугъл. Трябваше да изпрати клипа на себе си. Но погледът ѝ беше замъглен. Всички иконки ѝ приличаха на йероглифи.

— Ехо? — извика отново Шарлът. След това се обърна и каза на някой, който беше с нея: — Може да е тук.

— Сътън? — чу се друг глас. Гарет. Той почука на вратата на Лоръл.

Ема отскочи стреснато от компютъра и събори стола на земята. За миг застина в средата на стаята, опитвайки се да реши какво да прави. Да се скрие под леглото? В дрешника? Тя изтича към прозореца и се притисна към стената.

Разнесе се ново почукване.

— Сътън? — извика Гарет. Дръжката на вратата помръдна. Тя се приближи към прозореца и погледна навън. Отдолу се виждаше живият плет в задния двор. Купонът се вихреше само на няколко метра оттам.

С трепереци ръце тя отключи прозореца и повдигна рамката. Нахлу хладен нощен въздух.

— Сътън? — чу се гласът на Шарлът. — Там ли си?

Ема погледна през рамо. Светлата линия под вратата започна да се разширява. Ема зърна русата коса на Гарет през процепа. Време е, помисли си тя. Обърна се към прозореца и си пое дълбоко дъх.

— Сътън? — Гласът вече се чуваше вътре в стаята. В този момент Ема полетя към земята.

29. ГОЛЯМОТО БЯГСТВО

Ема падна до живия плет и подгъвът на роклята ѝ се разпра. Ръката ѝ се удари в каменния бордюр, а обувият ѝ в обувка с висок ток крак, се изкълчи. Тя тихичко изохка, събу обувките си и ги пъхна под един кактус.

После надникна над живия плет. Момчетата продължаваха да играят „Спийд рейсър“. Момичетата се кискаха и си подаваха една на друга малка метална манерка. Габриела и Лилиана стояха само на няколко метра встрани, обърнати с гръб към нея, и спореха ожесточено шепнешком с раздразнени лица.

Плъзгащата се стъклена врата се отвори. От къщата излязоха Гарет и Шарлът. Той си проби път напред, а Шарлът намери Мадлин и Лоръл и трите се спотаиха до храстите. Ема се сви край тях, без да смее да помръдне.

Гласът на Мадлин се разнесе над звуците, идващи от партито.

— Горел ли беше?

— Проверих дори в стаята на Лоръл — отвърна Шарлът. — Няма я никъде.

— Не може да е изчезнала — направи физиономия Мадлин.

Момичетата се обърнаха към портата. Ема пропълзя зад съседния храст, после зад следващия. Голите ѝ колене се забиваха в чакъла. Когато стигна до каменната ограда около къщата, тя се надигна и я прескочи. Грубата повърхност одраска ръцете и хълбоците ѝ.

Босите ѝ крака захрущяха върху чакъла от другата страна. Тя се огледа стреснато. Нямаше нито пари, нито телефон. Нито обувки. Къде би могла да отиде?

Пред нея стоеше стената от паркирани коли, която блокираше пътя ѝ към улицата. Най-близо се намираще един джип чероки, отляво беше паркирана тойота, а от дясната ѝ страна я притискаше едно субару импреза, паркирано напъряко. Изведнъж Ема откри тесен проход от другата страна на субаруто, покрай каменната стена, която

разделяше двора на Мърсърви от този на съседите им. Трябваше само да заобиколи колата и щеше да е свободна. Тя глътна корема си и се провря край страничното огледало на субаруто, надявайки се, че колата не е снабдена с някоя от онези аларми, които писваха дори и при най-слабото докосване.

Някакъв метален звук я накара да се спре. До задната порта стояха три фигури. Едната беше висока и ъгловата, с тъмна коса и златиста кожа. Другата беше по-ниска и по-пълна, с бледа кожа, която сияеше на лунната светлина. Третото момиче беше с познатата руса опашка. И трите се оглеждаха. Лоръл имаше фенерче. Ема потрепери, парализирана за миг.

— Сътън? — извика Мадлин със студен и враждебен глас.

Изведнъж Лоръл ахна.

— Ето я! — Тя насочи фенерчето си право към мястото, където стоеше Ема. Трите хукнаха към нея, прескачайки лехите с цветя. Ема побягна по тесния коридор, силното тупкане на сърцето ѝ отекваше в ушите.

— Сътън! — Шарлът, Мадлин и Лоръл заобиколиха колите. — Върни се!

Ема побягна с всички сили, вперила поглед в улицата, която се намираще само на няколко метра пред нея. Щом стигна до края на алеята, тя изведнъж стъпи на нещо остро и горещо. Изкрещя от болка и рухна на колене.

— Ставай — изкрещях ѝ аз, но без полза. — Ставай!

Ема се изправи. Момичетата тъкмо минаваха покрай субаруто и навлизаха в тесния проход. Ема срещна погледа на Лоръл. Раменете ѝ се бяха прегърбили злобно. Ема леко изписка и тръгна залитайки към улицата.

В този миг автоматичният светлинен таймер на гаража изцъка и потопа улицата в пълен мрак. Ема замръзна, сърцето ѝ се качи в гърлото. Потърси опипом ъгъла на каменната стена, която обграждаше къщата на семейство Мърсър, след което се сви зад него и изчезна от погледа им.

— Сътън! — викаха момичетата. Високите им токчета тракаха по асфалта. Приближаваха все повече и повече. В следващия миг се озоваха съвсем близко до нея.

Изведнъж някаква ръка я хвана за китката. Ема подскочи и извика стреснато. Беше пропълзляла на колене в двора на съседите им. Дланите ѝ бяха надрани от острия чакъл. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. Краката ѝ пулсираха от болка. Остра миризма на цигари подразни обонянието ѝ. Тя се вгледа в тъмната фигура пред нея, очаквайки да види гневното лице на Шарлът или пронизващия поглед на Лоръл.

— Какво правиш тук? — я попита вместо това момчешки глас.

Ема примигна силно.

— Итън? — прошепна тя, докато очите ѝ свикваха с мрака. Различи късоподстриганата коса и ъгловатата челюст на Итън. Той държеше запалена цигара, която проблясваше зловещо в мрака.

Той я угаси в чакъла и се вгледа в потното ѝ, пребледняло лице, разкъсаната ѝ рокля и босите крака.

— Какво става тук, по дяволите?

— Сътън? — извика едновременно с него Мадлин. Намираше се точно до тях, разделяше ги само каменната стена. — Къде си?

Ема хвана Итън за ръката.

— Можеш ли да ме измъкнеш оттук? Още сега?

— Какво?

— Моля те — прошепна отчаяно тя, вкопчвайки се в ръцете му. — Ще ми помогнеш ли, или не?

Той я погледна. В очите му проблесна нещо, което Ема не можа да разгадае. Той кимна.

— Колата ми се намира две къщи по-надолу. — Хванати за ръце, двамата се изгубиха в мрака.

Оставаше ми само да се надявам, че ще се измъкнат, преди да ги хванат.

30. НЯКОЙ ЗНАЕ...

Итън отведе Ема до стара червена хонда сивик хечбек със сива врата и пукнато предно стъкло. Вътре миришеше на „Макдоналдс“ и стари обувки, а на пътническата седалка бяха натрупани тетрадки и учебници. Ема ги отмести встрани, седна и си сложи колана. Итън седна зад волана. Тя се извърна назад и видя Лоръл да излиза на алеята и да се оглежда.

Щом Итън запали колата, уредбата му се включи. Песента беше бърза и яростна, и Итън бързо се пресегна и я спря. Воланът изскърца, когато той сви към улицата и се отдалечи от къщата. Ема заби силно нокти в бедрата си. В страничното огледало къщата на Мърсърви ставаше все по-малка и по-малка, докато накрая напълно изчезна.

— Какво беше това? — Гласът на Итън наруши тишината.

— Трудно е за обяснение — отвърна Ема.

Те подминаха парка, където бяха играли тенис. Големите прожектори осветяваха единия от кортовете, но на него не се виждаше никой. След това минаха покрай комплекса със спа салона, в който двете с Лоръл си бяха правили маникюр. След това „Ла Енкантада“, където бяха пазарували двете с Мадлин. Вляво се отклони пътят към „Холиър“; един голям разклонен кактус сочеше натам.

— Къде отиваме? — попита Итън.

Ема се отпусна на седалката. Къде би могла да отиде? В полицията? Сега дали щяха да ѝ повярват? Дали щеше да успее да ги накара да отидат в стаята на Лоръл и да намерят клипа?

Тя си пое дълбоко дъх.

— Автогарата в центъра на града.

Итън примигна.

— До хотел „Конгрес“?

— Да.

— Ще пътуваш ли?

Ема скръсти ръце пред гърдите си.

— Нещо такова.

Той кимна към краката ѝ.

— Без обувки?

— Ще го измисля.

Итън я погледна странно, след това сви вляво на кръстовището и тръгна по магистралата. Тя беше почти празна по това време на нощта. Неоновите табели осветяваха алфалтовите платна. ПАРКИНГ „ГОЛЕМИЯТ ДОГ“. МОТЕЛ „ШЕСТ“. Голямата каубойска шапка на „Арбис“. В планината блещукаха светлинки. Над главите им се разнесе бученето на хеликоптер.

— Мога ли да те попитам защо избяга от собственото си парти?
— попита Итън, след като спря на светофара.

Ема отпусна глава върху облегалката.

— Просто трябваше да... си тръгна. Твърде объркано е за обяснение.

Светофарът светна зелено и той сви наляво в едно разклонение. Пътуваха мълчаливо по тъмния път. Не се виждаше нито една светлинка. Не се разминаха с нито един автомобил. Никакви къщи не се забелязваха покрай тротоара. Ема се намръщи и се загледа в отдалечаващата се магистрала. Светлините на града бяха в другата посока.

— Мисля, че обърка пътя.

— Не, не съм.

Ема продължи да гледа в огледалото за обратно виждане отдалечаващия се град. Пътят се издигаше и се спускаше. Итън отново зави, но този път беше още по-запустял и от предишния. Под гумите на колата захрущя чакъл. Минаваха покрай високи кактуси. Сърцето ѝ изведнъж затупка ускорено.

— Итън, това не е правилният път! — настоя тя.

Итън не ѝ отговори. Той подкара колата нагоре по нисък хълм. В далечината проблясваха светлинки, толкова далеч, колкото и звездите. Ема усети по шията си как пулсират одраскванията от опита да бъде удушена миналия уикенд. Устата ѝ пресъхна. Тя се обърна към Итън. Той беше присвил очи. Ръцете му здраво стискаха волана.

— Ема... — извиках аз със слаб глас. Изведнъж всичко ми се стори ужасно нередно.

Стомахът на Ема се сви. Бавно и внимателно тя протегна ръка към дръжката на вратата и започна да я дърпа.

Щрак. Малката дръжка, която заключваше вратата, се размърда свободно. Тя се опита да натисне бутона за отключване на вратата, но той не помръдна.

— Спри колата! — изкрещя тя, внезапно връхлетяна от страх. — Спри веднага колата!

Итън натисна спирачките толкова рязко, че Ема полетя напред и блъсна рамото си в жабката. Колата се люшна назад. Двигателят боботеше шумно. Тя се вгледа в тъмнината. Доколкото можеше да прецени, намираха се насред голата пустиня. Тук дори нямаше път.

— Какво? — попита Итън. — Какво има?

Тя се обърна към него, разтреперана. По бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Искам да сляза. Моля те, отключи вратата. Моля те.

— Успокой се — рече нежно той. Разкопча колана си и се обърна с лице към нея. След това я хвана за китката. Не много силно, но не беше ѝ хлабаво. — Просто искам да се отдалеча достатъчно, за да не ни вижда или чува никой.

— Защо? — проплака Ема. През ума ѝ минаваха всякакви ужасяващи възможности.

— Мисля, че има нещо, което знам. — Гласът на Итън се снижи с една октава. — Нещо, което едва ли би искала останалите да разберат.

— За какво говориш?

Итън преглътна и адамовата му ябълка подскочи.

— Ти не си онази, за която се представяш.

Ема примигна.

— М-моля?

— Ти не си Сътън. Не може да си.

Думите му се врязаха в съзнанието на Ема. Тя отвори уста, но от там не излезе нито звук. Откъде би могъл да знае? Тя леко провери дръжката на вратата. Все още не се отваряше.

— Разбира се, че съм Сътън — произнесе с разтреперан глас. Сърцето ѝ биеше лудо.

— Въобще не се държиш като нея.

Ема преглътна тежко. Започваше да се чувства като замаяна.

— К-как би могъл да го разбереш?

Итън се наведе леко напред.

— Известно време си мислех, че Сътън се е променила — от онази нощ, когато се появи в двора ми. Но тази вечер си съвсем различна. Ти си някоя друга — каза той с тъжен глас. — Това ме побърква. Затова по-добре ми кажи какво става тук.

Ема го погледна, вцепенена от страх. Но докато Итън говореше, в съзнанието ми постепенно започнаха да изплуват спомени. Странната, разсеяна усмивка на Итън. Миризмата на пустинни растения, на прах. Усещането как някой нахлузва нещо меко върху главата ми и притиска нещо тънко и остро към шията ми. Кискане.

Внезапно в главата ми избухна верижна реакция. Светлините запалиха други светлини. Образите предизвикаха появата на други образи. И просто така, изведнъж, пред очите ми се разгърна един нов, ярък спомен, също както червен килим се разгъва пред краката на кралица. Единственото, което ми оставаше, беше да го наблюдавам безпомощно...

31.

НЕ Е СМЕШНО, КУЧКИ

Неясната размазана фигура ме хвана за раменете и ме измъкна от багажника. Ударих си коленете в ръба и си изкълчих глезена, когато стъпих на твърдата земя. Две ръце ме хванаха за раменете и ме завъртяха на другата страна. Наведох глава, опитвайки се да видя земята под краката ми, но беше твърде тъмно. Надушвах пустинен пожар нейде в далечината, но нямах представа къде се намирам. Може би бях в Тусон. Можех да съм и на луната.

Същите ръце ме бутнаха да седна. Стоварих се върху нещо, което напомняше на сгъваем дървен стол. Извиках приглушено, парцалът в устата ми беше подгизнал от слюнката ми.

— Млъквай — изсъска някой.

Опитах се да ритна човека до мен, но не достигнах нищо.

Разнесе се хрущене на чакъл и след това тихо електронно изпиукване. През превръзката върху очите ми успях да забележа тънък лазерен лъч, насочен към мен. Забих здраво зъби в парцала.

— Давай — прошепна някой. Момиче. Още хрущящи стъпки. След това усетих нечии ръце на шията ми. Огърлицата с медальона, която никога не свалях, се опря в гърлото ми. Главата ми се отметна назад. Започнах да извивам ръцете си, но не можех да ги освободя. Голите ми крака ритаха, удряйки се в студената неравна земя.

— По-силно — чу се шепот.

— Малко по-високо — прошепна някой друг. Верижката се впи в гърлото ми. Опитах се да си поема въздух, но не успях. Дробовете ми крещяха за въздух. Цялото ми тяло започна да гори. Наведох рязко глава напред и отново видях тесния червен лъч, насочен към мен. Зад светлината се движеха две сенки. Виждах бели зъби, проблясване на бижута. Умирам, помислих си аз. Те ме убиват.

Погледът ми се замъгли. Пред очите ми се появиха петна. Главата ми пулсираше, мозъкът ми отчаяно се нуждаеше от кислород. Искях да се боря, но изведнъж се оказах твърде слаба, за да ритам или

да се гърча. Дробовете ми потръпнаха, готови да се откажат. Може би щеше да е по-лесно да се откажа. Един по един всичките ми мускули започнаха да се предават. Усещането беше като дълго чакана почивка, като отпускане в леглото след продължителен тенис мач. Всички звуци около мен постепенно заглъхваха. Зрителното ми поле се стесни, оставяйки само един тунел от светлина. Вече дори притискането на огърлицата в гърлото ми не болеше толкова. Усетих как главата ми клюмва напред, как вратът ми вече не е скован. Обгръща ме мрак. Не виждам нищо. Все още ме е страх, но усещането е някак приглушено. Борбата изисква твърде много усилия.

Някъде в главата си чувам силен шепот. Някой вика името ми. След това се чуват приглушени писъци и множество стъпки. Нещо тежко пада на земята с тъп удар. Секунди по-късно кожата ми усеща как някой сваля превръзката от очите ми и изважда парцала от устата ми.

— Сътън? — чувам аз тих глас. Момчешки глас. Вятър погалва лицето ми. Косата ми ме гъделичка по челото. — Сътън? — викаме отново същият глас.

Бавно започвам да идвам в съзнание. Връхчетата на пръстите ми са изтръпнали. Дробовете ми се разширяват. Пред очите ми се появява петно, после още едно. Единият ми клепац потрепва. Оглеждам се замаяно, сякаш съм се събудила от упойка, след като са ми извадили сливиците. Къде се намирам?

Зрението ми се прояснява и аз виждам празния триножник пред мен. На тревата лежи паднала видеокамера, светецията ѝ бутон примигва. Намирам се на някакво сечище, но не виждам никакви коли или светлини. Въздухът мирише на цигари. След това забелязвам, че до мен е коленичил някой. Скачам от стола и се вцепенявам.

— Добре ли си? — виква човекът. Докосва въжетото, с което са завързани ръцете ми. — Господи — промърморва той под носа си.

Оглеждам го, все още дезориентирана. Той има късоподстригана коса, пронизващи сини очи и е облечен с черна тениска, зелени брезентови панталони и черни маратонки „Кънвърс“. В лявата си ръка държи превръзката, която е свалил от очите ми. За миг се поколебавам дали това не е човекът, който ми е причинил всичко това, но изразът на лицето му представлява смесица от отвращение и загриженост, които веднага ме отказват от тази мисъл.

— Все още не мога да виждам много добре — произнасям с дрезгав глас. — Кой си ти?

— Итън — отвърща той. — Итън Лендри.

Аз мигам учестено. Итън Лендри. Мозъкът ми като че ли е потопен в кал. Не мога да се сетя кой е той. Спомням си мрачно момче, което върви по коридора. Изпълнено с надежда лице, което ме гледа от другия край на паркинга.

— К-какво стана? — питам аз със слаб глас.

— Не знам. — Итън се протяга и развързва ръцете ми. — Видях някой да те души. Изтичах на сечището и те се разбягаха.

— Хвърлиха ме в багажника — промърморих аз. — Някой ме довлече тук.

— Видя ли кой беше?

Поклащам глава. После се вглеждам в Итън, опитвайки се да се сетя какво знам за него. Защо не го харесвам. Може би е просто един от онези случаи, в които не харесваме нещо толкова отдавна, че вече сме забравили защо. Но внезапно ме връхлита усещането, че той е единственият ми приятел на този свят.

Пропукване. Зад гърба ми пропукват съчки и аз се обръщам. Между дърветата се появяват три фигури и се спускат към мен.

— Падна ли ни! — виква Шарлът и излиза на светло. След нея върви Мадлин. После се появява и Лоръл със ски маска в ръка. Изглежда така, сякаш всеки момент ще заплаче.

Итън ги зяпва изненадано.

— Това шега ли беше?

— Ами да. — Мадлин вдига камерата от земята. — Сътън го знаеше през цялото време.

Итън застава пред мен, сякаш за да ме защити.

— Едва не я убихте.

Момичетата спират и се споглеждат. Лоръл облизва устните си. Мадлин прибира камерата в чантата си. Най-накрая Шарлът изсумтява и премята косата си през рамо.

— А ти какво, шпионираш ли ни?

Итън ме поглежда за миг. Аз се извърщам, чувствайки се едновременно уязвима и унижена. Той махва презрително с ръка и тръгва към храстите. Но когато Мадлин се навежда, за да разреже въжетото, с което са вързани ръцете ми, аз отново улавям погледа му.

„Благодаря“ — произнасям безмълвно, сърцето ми бие твърдо и ритмично. Итън ми отговаря примирено. „Пак заповядай“ — отвръща също безмълвно той.

И след това изведнъж всичко избледня, поредният прекъснат спомен.

32. ГОРЧИВАТА ИСТИНА

Итън продължаваше да гледа напрегнато Ема.

— Какво става тук? — попита отново той.

— Аз съм Сътън — отвърна Ема, треперейки. — Кълна се.

— Не си. — По лицето му се появи тъжна усмивка. — Просто ми кажи истината.

Ема се взря в блестящите му в мрака зъби. После погледна към тъмната пустиня наоколо. През съзнанието ѝ като искряща мълния премина стряскаща мисъл: той звучеше толкова уверено. Но как би могъл да знае, освен ако...

— Ти ли я уби? Затова ли знаеш?

Итън се дръпна назад. Той започна да мига учестено, лицето му преbledня.

— Убита! Сътън е... мъртва?

Ема прехапа силно устни. Итън изглеждаше съсипан.

— Била е убита — призна му тя с тих глас. — Мисля, че някой я е удушил. Някой, когото познава. Видях го на един клип.

Итън се намръщи.

— Удушена ли?

— С огърлицата ѝ. — Тя извади медальона над деколтето си, за да му го покаже. — В гората. Приятелките ѝ са го заснели на клип. Дори го бяха качили в интернет.

Итън погледна встрани. На лицето му се изписа разбиране, примесено с ужас.

— Ох. Ох.

— Какво?

Итън се облегна назад и покри лицето си с ръце.

— Очите ѝ бяха ли завързани в клипа?

— Да...

Итън си пое дълбоко дъх и отново я погледна.

— Аз бях там онази нощ.

Ема замига учестено.

— Бил си там?!

— Карах си колелото, когато видях край мен да профучава позната кола — обясни той. — Разпознах я по стикера „МАФИЯ ЛЕБЕДОВО ЕЗЕРО“ на задната броня — миналата година двамата с Мадлин имахме съседни паркинг-места. Просто се е запечатал в съзнанието ми.

Ема преглътна мъчително.

— Не знам защо, но нещо ме накара да я последвам надолу по хълма към сечището — продължи Итън. — Когато стигнах там, камерата беше включена и те тъкмо бяха започнали да душат Сътън. Не знаех какво става или защо го правеха, но наистина изглеждаше така, сякаш искаха да я убият.

Ема седеше напълно неподвижна, докато Итън ѝ разказваше какво се беше случило: точно когато Сътън изгубила съзнание, той изтичал на сечището. Момичетата се разпищели и се разбягали, събаряйки камерата от трипода. Той изтичал до Сътън и започнал да развързва ръцете ѝ. — Тя все още дишаше — каза той на Ема. — Започна да идва в съзнание.

Ема се втренчи в тъмното стъкло.

— Значи... ти си онзи човек в края на клипа, който ѝ сваля превръзката от очите? Ти си я спасил?

Итън сви рамене.

— Предполагам.

Той се прокашля и продължи.

— Но разбираш ли, след онази нощ повече не си проговорихме. Не смятах, че ми дължи нещо, но щеше да е учтиво да... Знаем ли. Да ми благодари поне, може би. Затова когато ти се приближи до мен на купона у Ниша, реших, че точно това ще се случи. Но нещо не беше както трябва онази нощ. Беше различно. Начинът, по който говореше за звездата на кучката... чувството ти за хумор. И след това, всеки път когато те срещаш, не можеш да се отърва от онова чувство. Ти си... мила. И забавна. И интересна. И... разкайваща се. Онази Сътън, която аз познавах — която всички познаваха — не изпитваше вина за нищо. Затова започнах да се питам дали не страда от раздвоение на личността. Или е преживяла някакво духовно пробуждане, която я беше направило по... поносима. — Той притисна пръсти към

слепоочията си. — Каквото и да беше станало, аз започнах да си падам по нея.

— Това бях аз — каза тихо Ема, навела поглед към скута си. — Аз бях на купона у Ниша. И през цялото време след това. Не Сътън.

Итън прокара език по зъбите си и бавно кимна.

— Тогава... коя си ти?

В далечината избухнаха фойерверки. След като утихнаха, Ема си пое дълбоко дъх.

— Аз съм близначка на Сътън. Отдавна изгубена, всъщност. Никога не сме се срещали. Дори не успях да я видя.

Итън я гледаше без да мига.

— Чакай малко. Отдавна изгубена близначка? Ама наистина ли? — Той поклати глава. — Я започни от самото начало.

Цялата история забълбука в гърдите ѝ, отчаяно искайки да излезе навън.

— Опитах се да си тръгна — обясни тя, след като му каза за бележката, в която пишеше „Сътън е мъртва“. — Не исках да заседна в живота ѝ. Но сигурно убиецът ѝ ме е видял на автогарата. След това ме хванаха в кухнята на Шарлът и ме заплашиха, че ще ме убият, ако се опитам отново да си тръгна. — Тя затвори очи. Усещането за притиснатия към гърлото ѝ медальон беше толкова реално, сякаш се беше случило само преди няколко мига. — Приятелките на Сътън и сестра ѝ бяха единствените, които знаеха, че се опитвам да си тръгна. А къщата на Шарлът е заключена като крепост. Трябва да е бил някой отвътре — някоя от приятелките на Сътън. Те се опитаха да ме удушат точно както са се опитали да удушат Сътън през онази нощ в гората. Нощта, в която са я убили.

Итън заклати енергично глава.

— Не казвам, че не са я убили те, но ако е така, не е било в нощта, когато са заснели клипа. Това се случи две седмици, преди да дойдеш тук. А и всички си тръгнаха, след като ги спрях. Включително Сътън. Тя беше добре.

— Тръгнала си е с тях? — попита шокирано Ема.

Итън я погледна със смесени чувства.

— Сътън и приятелките ѝ непрекъснато правят подобни глупости.

— Знам. — Ема разтърка слепоочията си. — Не съм и предполагала, че се е стигало до такива опасни неща.

Изведнъж започна да вали. Капките, които падаха по предното стъкло, приличаха на малки взривяващи се бомби. Ема погледна към Итън.

— Трябва да се махна оттук.

Итън се намръщи.

— Къде ще отидеш?

— Някъде. — По бузите ѝ потекоха сълзи. Ще се метна на първия автобус, който минава оттук. Не мога да остана. Това е пълна лудост.

Итън се облегна назад и загриза палеца си.

— Ами нали... вече се опита да си тръгнеш веднъж и не се получи. Каква е гаранцията, че този път ще мине по-добре?

— Но... — Ема погледна стреснато към високите силуети на околните кактуси. — Това е единственият ми шанс.

За миг и двамата замълчаха. По пътя в далечината мина полицейска кола. Примигващата ѝ лампа беше единственото светло петно в иначе мастиленочерната нощ.

— Ами... — започна колебливо Итън. — Ами ако убиецът всъщност иска да си отидеш?

— Не. — Ема скръсти ръце пред гърдите си. — Убиецът иска да остана тук и да се представям за нея.

— Чуй ме сега. Ако Сътън наистина е... мъртва, може би онзи, който го е извършил, иска да натопи теб за убийството ѝ. Знаят, че си сираче. Знаят, че животът ти най-вероятно е труден. Не се иска да си гений, за да се досетиш за това. Ако си тръгнеш, всички ще разберат, че Сътън е изчезнала. Не мислиш ли, че онзи, който го е извършил, ще подшушне на ченгетата, че ти си се представяла за нея цели две седмици? Не смяташ ли, че ще бъдеш първият заподозрян за убийството ѝ?

Ема отпусна ръце в скута си. Дали?

— Просто Сътън има наистина невероятен живот — каза тихо Итън, поглеждайки през прозореца към пълната луна. — Тя е популярна, богата, получава всичко, което поиска. А според онова, което ми разказа... ти не си. Докато Сътън е получила хубав дом в Скотсдейл, ти си живяла в приемни семейства. Това изобщо не е

честно, Ема. Много хора в твоето положение биха направили всичко, за да се сменят с близнаците си.

Ема зяпна.

— Никога не бих я убила.

Итън размаха отбранително ръце.

— Знам, че не би го направила. Но... някои хора са ужасни. Някои хора автоматично приемат най-лошото. Правят си изводи за теб, без да се вгледат що за човек си всъщност.

Ема примигна. В колата започна да ѝ става твърде тясно. Тя познаваше много ужасни хора, които си правеха прибързани изводи. Клариса, например — тя предположи, че не крадливият ѝ син е отмъкнал парите, а Ема, просто защото смяташе, че така постъпват храненичетата.

— О, Господи — прошепна Ема и притисна устата си с длан. Итън беше прав. Той се наведе към нея и я прегърна. Притисна я силно и зарови лице в извивката на врата ѝ. Тялото на Ема се разтърси от ридания.

Аз ги наблюдавах, докато останаха така няколко минути, притиснати един в друг. Толкова ми се искаше да съм на нейното място. Толкова ми се искаше да прегърна някого — дори Итън.

После той се отдръпна и я погледна. Покрай очите му се бяха появили загрижени бръчици. Ъглите на розовите му, подканящи към целувка устни, се изкривиха в състрадателна усмивка. На бузата му имаше петно от сажди и Ема искаше да протегне ръка и да го избърше.

— Боже — прошепна той. — Изглеждаш точно като нея.

— Така е при еднотайчните близнаци — каза меко тя. Устата ѝ се изкриви в усмивка, но после отново изхълца сподавено.

Итън я докосна по бузата.

— Остани. Ако Сътън наистина е убита, ние ще открием кой го е извършил.

— Не знам — промърмори Ема.

— Не можеш да позволиш на убиеца да се измъкне — настоя Итън. — Аз ще ти помогна. Обещавам. И когато намерим доказателството, ще отидем при ченгетата и тогава те ще бъдат принудени да ти повярват.

Дъждът спря изведнъж. В далечината нададе вой някакъв койот. Ема се чувстваше така, сякаш бе сдържала дъха си в продължение на

часове.

Тя погледна в бездънните сини очи на Итън.

— Добре — прошепна тя. — Ще остана.

— Хубаво. — Итън се наведе към нея и я стисна за раменете. Тя затвори очи; докосването на ръцете му до голата ѝ кожа я накара да настръхне. Надяваше се, че е взела правилното решение. Надяваше се, че не е направила ужасна грешка.

Аз се надявах същото.

33.

ВНИМАВАЙТЕ, СЪТЪН СЕ ВЪРНА

Малко по-късно Итън остави Ема пред алеята към дома ѝ. Повечето лампи в къщата все още светеха, макар че колите вече ги нямаше. Когато Ема отвори вратата, Дрейк се хвърли към нея и я облиза по ръката. Стариият страх от кучета вече не я парализираше. Явно беше свикнала с него.

— Ето те и теб — Лоръл изскочи от дневната и се хвърли към Ема, обвивайки врата ѝ с ръце. — Навсякъде те търсихме! — Тя се отдръпна назад и огледа сестра си от глава до пети. — Защо избяга така? Изстреля се така, сякаш алеята гори!

— Просто исках да остана сама — призна Ема, надявайки се, че лъжата, която беше измислила в колата на Итън ще прозвучи достоверно. — Аз... Нещо странно се случи с Гарет.

Лоръл се ококори.

— Какво?

Ема се отпусна на дивана и притисна възглавницата към гърдите си.

— Дълга история. — Тя погледна към бюфета в дъното на стаята. Някой беше внесъл всичките ѝ подаръци от верандата и ги беше струпал върху него. Зачуди се дали стаята на Сътън все още прилича на младоженски апартамент.

— Иначе добре ли се забавлява? — попита Лоръл, поглеждайки я загрижено.

Ема извърна глава.

— О, да. Определено — излъга тя. Беше научила доста неща, да. Ужасяващи, да. Но забавни?

— Нали не се... сърдиш за нещо? — Лоръл перна с пръсти пискюлите на възглавницата. — Шарлът каза, че може да си отишла в стаята ми. И че може да си... видяла нещо. И затова си избягала така от нас...

Ема се облегна на възглавниците. Макар че ѝ се искаше да признае, че е видяла клипа, макар че искаше да вярва, че Лоръл, сестрата на Сътън, няма нищо общо с това, тя смяташе, че е твърде опасно да ѝ се довери.

Зачуди се как да постъпи. Според Итън клипът с удушаването е бил заснет преди около месец — а не в деня, когато беше пристигнала Ема. Това означаваше, че Сътън е прекарала седмици наред тук след това и преди да бъде убита. Доколкото Ема знаеше, инцидентът с удушаването на заснетия клип отдавна е бил забравен. Тогава какво ли се е случило междувременно?

Ема вдигна очи и изгледа студено и безизразно Лоръл. Внезапно беше разбрала как трябва да постъпи.

— Наистина видях нещо в стаята ти — рече тя с монотонен глас.

Кръвта се отдръпна от лицето на Лоръл.

— Какво?

Ема се изправи и бавно се приближи до нея. Лоръл зяпна, когато сестра ѝ протегна ръце и я хвана за шията. Очите ѝ се ококориха.

— Сътън! — изхленчи тя.

Ема остана така известно време, поставила ръце на шията на Лоръл. След това се отдръпна, завъртя очи и игриво плесна сестрата на Сътън по бузата.

— Падна ли ми, кучко.

Минаха няколко секунди, преди Лоръл да въздъхне с облекчение. Тя се облегна назад и потърка шията си.

— Колко си зла.

— Знам. Но сега сме квит. — Ема се върна на мястото си. Но докато отместваше възглавницата си, ръцете ѝ трепереха. Въобще нямаше да ѝ е лесно. Отново се беше върнала в началото — всички бяха заподозрени.

— Ето я и нашата рожденичка! — разнесе се гласът на госпожа Мърсър от коридора. Тя влезе в дневната. След нея вървеше господин Мърсър с четири мъфина върху розов поднос. Върху най-големия беше забодена една свещ-фойерверк. Той постави таблата на масата пред Ема. Плодови мъфини. Любимите ѝ.

Госпожа Мърсър се настани на дивана и вдигна ръце така, сякаш дирижираше оркестър.

— Готови ли сте?

Те запяха въодушевено „Честит рожден ден“, като господин Мърсър пееше с фалцет, а Лоръл — високо и фалшиво. Това беше първият път, когато толкова много хора пееха заедно „Честит рожден ден“ за Ема.

Когато песента свърши, госпожа Мърсър прегърна Ема през раменете. Господин Мърсър се присъедини, последван от Лоръл.

— Честит рожден ден, малка моя — каза госпожа Мърсър. — Обичаме те.

— А сега си пожелай нещо — посъветва я господин Мърсър.

Фойерверкът върху тортата пращеше и пропукваше. Ема се наведе напред и затвори очи. Откакто Беки изчезна, желанието на рождения ѝ ден винаги беше едно и също: да има семейство. И сега формално погледнато, по най-невероятен начин то се беше изпълнило. Сега Ема искаше да си пожелае нещо по-голямо, нещо, което затъмняваше всичко останало: да намери кой е убил близначката ѝ Сътън. Веднъж завинаги.

Аз се наведох напред. Такова беше и моето желание. Дори мъртвите момичета имат право на желания за рождения си ден.

Ема повтори желанието си на ум веднъж, втори път, трети — и духна силно, сякаш се опитваше да издуха миналото си. Фойерверкът проблесна ярко и угасна. Всички заръкопляскаха, а Ема се усмихна.

Както и аз. Сестра ми беше успяла да угаси свещта от раз. Което означаваше, че желанието ни определено щеше да се сбъдне.

ЕПИЛОГ

Онази нощ, докато тя се подготвяше да си ляга, аз се мотаех из стаята си, чаках и размишлявах. Разглеждах нещата, които някога бяха мои. Чаках спомените да се появят. Нямаше ги.

В главата ми се въртяха само онези три проблясъка: злобният кикот на приятелките ми. Огърлицата, която се впива в гърлото ми. Отчаяният поглед на Итън, докато се опитва да ме накара да дишам. Но какво се беше случило след този спомен — и онзи клип? Приятелките ми може и да не ме бяха убили онази нощ, но някой беше успял да се докопа до мен. Може да е била Мадлин или Шарлът, или Лоръл... но можеше и да е някой друг.

Който и да беше той, със сигурност трябва да е невероятен актьор. Освен това оставаха толкова много възможности и въпроси. Какво толкова бях направила, за да ми погодят най-добрите ми приятелки подобен номер? Играта на лъжи си беше чисто фукане — каква ли беше причината почти да ме убият? Ами горките близначки Туитър, изключени от светая светих на Играта на лъжи? Те твърдяха, че имат много убийствени идеи за шегички — убийствени не в прекия смисъл. Освен това го имаше и загадъчно изчезналият Теър Вега. Дали щеше да се появи отново? Щяхме ли някога да разберем какво съм направила? Момче, което изчезва малко преди убийството на момиче, изглежда ужасно подозрително...

Наблюдавах Ема, която се приготвяше за лягане. Лицето ѝ беше спокойно и доверчиво. Искаше ми се да бяхме имали поне един ден заедно, поне един час. Искаше ми се да мога да прошепна в ухото ѝ онова, което знам със сигурност: Винаги спи нащрек. Не приемай нищо на вяра. Най-добрите ти приятелки може да са най-големите ти врагове. И най-важното, не трябваше да вярва на нито едно нещо, което вече знае за мен. Не бях сигурна откъде го знам, но някъде дълбоко в мен имаше нещо, което все още не можех да разбера напълно, но което ми подсказваше, че на този етап аз съм най-ловкият играч в Играта на лъжи.

Приятни сънища, отдавна изгубена моя сестро. Ще се видим
утре... макар че ти няма да ме виждаш.

БЛАГОДАРНОСТИ

Боже, започването на нова поредица наистина е мъчна работа! Бях забравила колко е тежко и със сигурност не бих могла да се справя без помощта на Лейни Дейвис, Сара Шендлър, Джош Банк, Лес Моргенщайн от „Алой Ентъртейнмънт“ и Фарин Джейкъбс и Кари Съдърланд от „Харпър Тийн“. Всички вие бяхте невероятно прецизни в създаването на първата книга от „Игра на лъжи“, от извайването на гласа и структурата до оформянето на най-дребните детайли, които ѝ придават блясък и замах. Не мога да изразя дълбоката си признателност за цялата ви подкрепа през последните няколко месеца — особено на Лейни, която най-вероятно трябваше да редактира творбата ми колко... шест пъти? Двете определено сме добър екип и се надявам да останем такъв още много, много време.

Освен това искам да благодаря на Анди Макникъл и Анаис Борджа от „Уилям Морис“ за напътствията и ентузиазма им. На Кристин Маранг от „Алой Ентъртейнмънт“ за нейната креативност и сърцатост и на Лиз Дрезнър за това, че направи толкова красива корица за книгата ми. На Джоуъл, моя съпруг, който четеше всички чернови, които привършвах късно през нощта, и който ми казваше кое не звучи добре и какво ще го направи да звучи по-добре, макар че аз не исках да го прави, защото не ми се пишеше и едно изречение повече. На добрия ми приятел Андрю Зейх, най-бързо научилият се да кара сърф човек, когото познавам — внимавай за опасни минимаркети! На родителите ми Минди и Шеп — страшен панаир! — и сестра ми Али — умница! — както и на Карън и Мелиса Крук, момичета, човек никога не трябва да влиза в мексикански бар, освен ако не е готов да пие текила. И естествено, огромно благодаря на всичките ми читатели, с които общувах тази и миналите години, за това, че се свързахте с мен и ми казахте своето мнение. Страхотни сте, хора, всеки един от вас!

И защото ви обичам твърде много, за да си позволя да ви изгубя, моля ви, не опитвайте вкъщи никой от номерата в Играта на лъжи.

Надявам се да сте съгласни с мен, че каквото и да се случва в Играта, то трябва да си остава там... и никъде другаде.

Издание:

Сара Шепард. Игра на лъжи.

Американска. Първо издание.

Редактор: Сергей Райков

Оформление на корицата: Димитър Стоянов-Димо

Издателство Ергон, София, 2011

ISBN: 978-954-9625-75-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.